अभिमन्युआख्यान

अथवा

चक्रव्युहना युद्धनुं वर्णन.

१५०८

कडवां ६१नुं ते

महान कवि प्रेमानंदनुं रचेलुं तेनो सारो छापो करा

वीछपावी प्रसिद्ध करनार

बुकसेलर श्रीलोचन रणछोड डाकोरना

तथा

बुकसेलर ठक्कर रणछोडलाल मोतीराम खडोलाना

आ पुस्तक सने १८६७ ना आक्ट २५ प्रमाणे रजीस्टर करेलुं

आवृत्ति ७

अमदावादमध्ये

छगनलाल मगनलाले पोतानाथी

प्रेसमां छाप्युं

ठे. लाल दरवाजा गोपीपुरानी

दुकानमां. संवत १९३९ सने १८८३

आ पुस्तक संबंधी सर्व हक्क प्रसिद्ध

कर्ताए पोताने स्वाधीन राख्या छे

किंमत ३ ६

सूचना.

सरवे सद्गृहस्थोने सूचना करवामां आवे छे के
नो चक्रावो जे नामनुं पुस्तक मुंबाईमां छपावणार.
छपेलुं छे पण ते पुस्तकमां अभिमन्युनी उत्पत्ति, कोठायुद्ध
णी खरी आवतो तेमां बिलकुल छेज नहिं तेथी वांचनारने, प
ल रस पडतो नथी. माटे घणा लोकोना सज्जनो तरफथी तेम
कहेनार ब्राह्मणो तरफथी मने घणी लखामण थयेली
संस्कृत अभिमन्यु आख्यान कडवा रूपे छे ते छपावीए
तो ठीक. ते लोकोनी लखामण उपरथी में घणो श्रम
वांच लखेला पुस्तको भेळां करी ते उपरथी में एक न
करी शुद्ध करावी छपावी प्रसिद्ध करीछे ते आ अभिमन्युआ
न घणुं रसाळकार लखेलुं छे माटे ते तमाम पुस्तक वांचवा
णाईं आवशे माटे लोकोना सज्जनो तेमज कथा कहेना
ब्राह्मणो आश्रय आपवा चुकशे नहीं. आ पुस्तकमां को.
ठेकाणे कानमात्र रह्यो होय तो ते वांचनार दरगुजर करवी.

प्रसिद्धकर्त्ता.

बुकसेलर रणछोडलाल मोतीराम

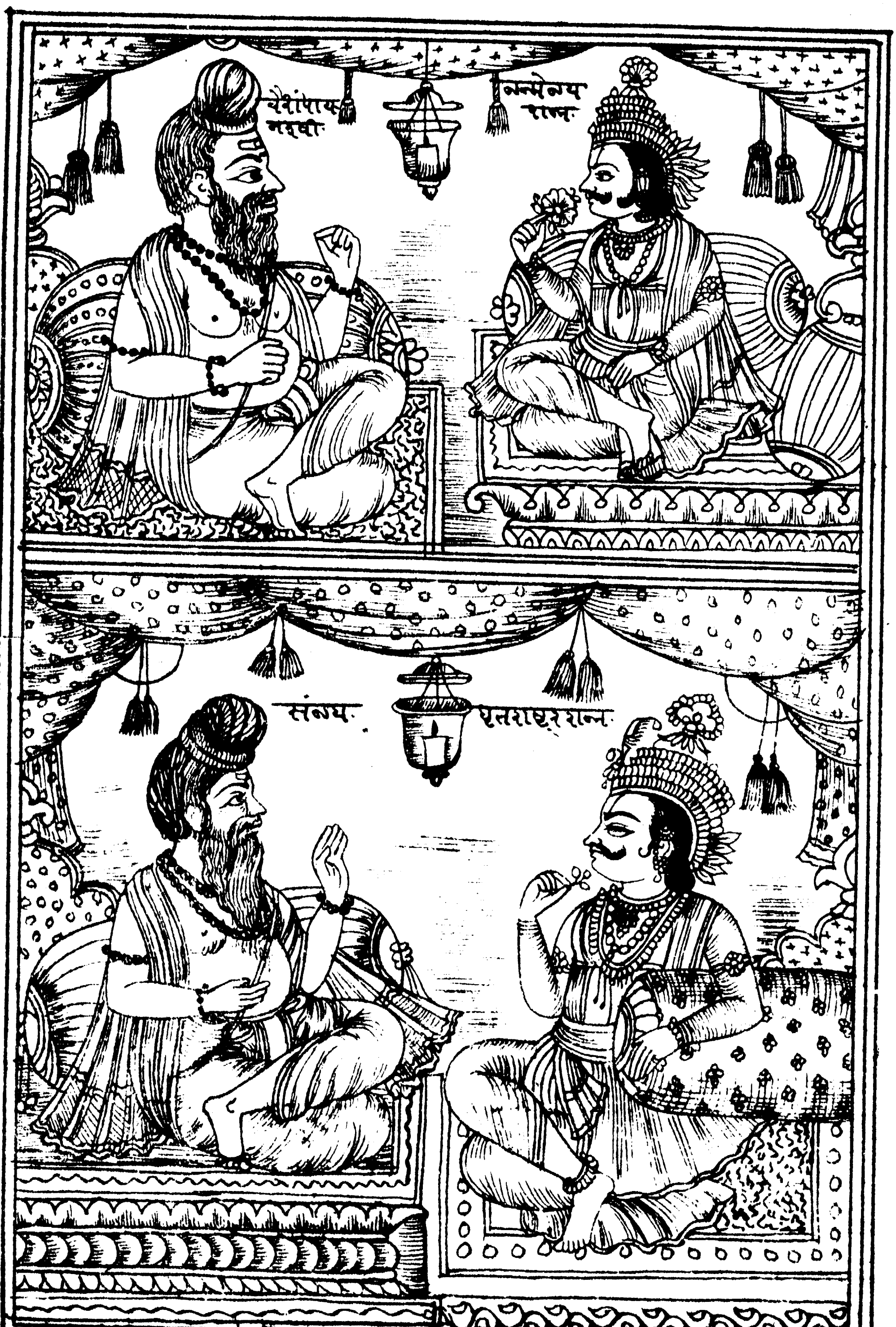
सही.

आश्रयपत्रिका.

आ पुस्तक प्रथमथी राखी आश्रय आपनार सद्‍गृहस्थोनां नाम.

नाम.	केटली प्रत.	नाम.	केटली प्रत.
शु. भगवनदास संपतराम. अमदावाद	२५.	दवे. सलुभाई मूळशंकर.	१
शु. हरीराम नेजेभाई. लडुप.	१००	परी. नानाभाई दलपत.	१
शु. मोतीलाल मगनलाल. अमदावाद	१००	व्यास. मगनलाल हरीशंकर	१
शु. मोतीलाल केशवलाल. पछोदरा.	५०	शा. समनादास अमथीभाई.	१
शु. दशरथ राघोजी. वडोदरानां	५०	व्यास. मगनलाल बापुजी.	१
दवे. अमृतलाल लाणाभाई कलोल.	१०	व्यास. सलुभाई बापुजी.	१
जत्री. गणपत मनुक.	१	परोत. प्राणशंकर प्रभाशंकर.	१
शा. मगनलाल सलुभाई.	१	व्यास त्रीलोचन हरीभाई	५
पंड्या प्रभाशंकर नेजेशंकर.	१	मास्तर लोगीलाल हरीकृष्णदास	१
ठा. अंबालाल तुलसीराम.	१	शा. डीमतलाल गोकलदास.	५
व्यास संपतराम रामचंद.	१	ठकर. हरजीवन अमेरदास.	१
मेहेताजी अंबालाल गंगाराम.	१	पंड्या माणेकलाल सलुभाई. अमदावाद.	१

मित्र. नंबर १ पेहेलो.

अभिमन्युआख्यान.

श्री गणेशायनमः॥ ॥श्रीसारदायनमः
श्रीकृष्णायनमः॥ ॥अथ अभिमन्युनुं आख्या
न लख्युं छे॥ ॥कडवुं१॥ ॥राग केदारो॥
॥ ॥श्रीशंभुसूतने शुद्ध धरी॥ वर मागुं तेवे
करी॥ श्री हरि गायानी गत्य आवडे रे॥१॥ कमळा-
सननी कुंवरी॥ वाणीदाता तुं खरी॥ वाघेश्वरी वि-
द्या तुज वडे जडे रे॥२॥ ॥ढाळ॥ ॥जडे
विद्या निर्मळी, जो सरस्वति होय तुष्टमान॥ प्रब-
ंध करवा इच्छु छुं, अभिमन्युनुं आख्यान॥३॥
वैशंपायन वाणी वदेछे, सुण जन्मेजय राय॥ द्रोण
पर्वनी पावन कथा छे, तेनो कहुं महिमाय॥४॥ कुरु-
क्षेत्रमां कौरव पांडव, राज्यने अर्थे लडिया॥ दश
दिवसे जाण सन्नये, भिष्मपिता महा पडिया॥५
॥पांडवनां पराक्रम देखीने, कौरव मात्र मन बीधा
॥पछी शकुनीशुं दुर्योधने विचारी, द्रोण सेना पति
कीधा॥६॥ महंत महा युद्ध हवुं रणमां, वही गया बे
दिन॥ अरजुन अभिमानथी हार्या, द्रोणाचार्यज
मुन्य॥७॥ सुभट सघळा मळ्या प्रेरडा, दुर्योधनने
द्वारे॥ कोईने बोलवानी शक्ति नहिं ते, अभिमन्यु
ने मारे॥८॥ कौरवपतिये बेउ कर जोडीने, विनविया

गुरु द्रोण ॥ स्वामि सुभद्रे रूपि समुद्रथी, तम विना
तारे कोण ॥ ए ॥ आज अर्जुने हाथी साथे, हेलामां
हण्यो भगदत्त ॥ मुनी तमोने मुरछा पमाड्या, अ
भिमन्यु महा उन्मत्त ॥१०॥ अेधुं करीने मुगट उता-
री, ऋषीने चरणे धरियो ॥ गुरु बंधावो तो हुं बांधुं,
अहंकारी ऐम आचरियो ॥११॥ ऋषी रीस करीने
बोल्या, कर उदक अंजली लीधी ॥ अभिमन्युने मार
वानी, द्रोणे प्रतिज्ञा कीधी ॥१२॥ फिरटी कुंवरने कालेमा
रयो, ऋषीनां वचन श्रवणे पडियां ॥ हरख्यो हस्तिना
पुरनो राजा, कुदली सर्व गडगडियां ॥१३॥ अर्जुनने
तेडी श्री कृष्ण गया, शंशयव्रतनी पास ॥ भगवानने
भाणेज पोतानो, कौरव पासे कराववो नाश ॥१४॥
वैशंपायनां वचन सुणीने, राय जन्मेजय एम पुछे ॥
अभिमन्यु मराव्यो मामे, ते कहोने कारण शुं छे ॥१५॥
॥ चलण ॥ ॥ शुं छे कारण कृष्णजीने
जे कीधो मोटो केर रे ॥ धृतराष्टर पुछे संजयने, मामाभा
णेजनुं वेर रे ॥१६॥ ॥ कडवुं ॥ २ जुं ॥ ॥
राग केदारो ॥ ॥ संजयनां वायक सुणी, बो-
ल्यो हस्तिनापुरनो धणि ॥ अति घणी संशयनी आ
वारता रे ॥१॥ हरिनुं हेत अति घणुं, जे कुल उच्छे
पांडव तणुं, ते नगण्युं भाणेजने प्रभू जे मारतां
रे ॥२॥ ॥ ढाल ॥ ॥ मारवो भाणे-

न केम गम्यो, विठ्ठलने शुं वेर ॥ ने प्रद्युमननी पेरे
पीछेरयो, राजी पोताने घेर ॥३॥ प्रश्न सुणी धृतरा
ष्टरनां, संजय कहे कथाय ॥ वैशंपायने पूर्व तणो ते,
सुणो धृतराष्टर राय ॥४॥ जेह जयदानव दानवनो
राजन, तेणे महा तप कीधुं ॥ थोडे दहाडे श्री महादेवे,
आवी दरशन दीधुं ॥५॥ शाद करीने शंभुजी बोल्या,
माग्य दानव वरदान ॥ त्हारूं तप अति निरमळ देखी
हुं हुवो तुष्टमान ॥६॥ जयदानव बोल्यो करजोडी,
शीवने लागी चर्ण ॥ स्वामि तमकने मागुं एवे,
को काणे न पामुं मर्ण ॥७॥ देव दानव यक्ष कीन्नर, ते
हुंथी सरवे हारे ॥ ब्राह्मण क्षत्रि वैस्यने शुद्र, वणी
कीर्थन भुजने मारे ॥८॥ अष्टोत्तर शत व्याधीनव्या
पे, शरीरे पंच वरदान ॥ स्वर्गे गयानी गति होजे,
वणि जवुं ब्रह्मसदन ॥९॥ सर्प डसे तो विष चडे
नहिं, परि पक्षी ते मारो अहारा ॥ लोह काष्ट मारे अं
गे न वागे, वस वरते सहु संसार ॥१०॥ शीव कहे तुं
सरवेने जीतेश, त्रण लोकनी मांय ॥ वैकुंठ वासी
आदि विष्णुं, तेहने नहिं जीताय ॥११॥ अंतरध्या
न थया एणी वेळा, वहिने एवुं वचन ॥ एै दानव
आव्यो नीज गामे, मांड्युं राज्य सन ॥१२॥ दसे दि
शा जीती वश कीधी, चलाव्यो अति अधर्म ॥ मुनि
मात्र मारीने कहाड्या, मुकाव्यां षट कर्म ॥१३॥

रीझ्या आज्ञने मुस्तके, मुक्यो पुरनो भार ॥ अमरापु-
री मुकावी इंद्रनो, लीधो पोते अधिकार ॥ ५२ ॥ देवमा-
त्र श्रेष्ठ मळीने, आव्या द्वारिकां गाम ॥ अंतरिक्ष
रहीने स्तुति कीधी ॥ वीनव्या केशवराम ॥ ५३ ॥
वलण ॥ ॥ वीनव्या केशवराम देवे, शंखचक्र
धरतुं ओपरे ॥ देवना प्रेर्या दीनानाथ ते, वेरीनो घ
घ केई पेरे करे रे ॥ ५४ ॥ ७ ॥ ॥ कडवुं ३ जुं ॥
राग आशावरी ॥ ॥ संजयवाणी जो थये
धृतराष्ट्र श्रवणे धरे, शुं करे श्रीहरि ते वेगे कहुं रे ॥
१ ॥ ॥ ढाळ ॥ ॥ ते कहुं वेगे सांभ-
ळो, देव आव्या ते त्रिस कोड ॥ कुशस्थळीमां कृष्ण-
जीने, वीनविया कर जोड ॥ २ ॥ देवकी नंदन विश्ववं-
दन, निकंदन असुर ॥ दुःख टाळो देवनुं, दुष्टने दी-
जे सुर ॥ ३ ॥ औदानवे अवनी विषे, वधार्यो अति
अधर्म ॥ ते तमारे हाथे मरे, महादेवे कह्यो छे मर्म
॥ ४ ॥ तमे असुर संहारवाने, लीधो छे अवतार ॥
जे दानवने थापीने, उतारो भूं भार ॥ ५ ॥
पछी उठ्या हरजी रोज लेईने, शब्द कीधो शौदा ग-
दा सारंग पाण झाल्यां, ने पलाण्यो गरुड ॥ ६ ॥ शंकर
षण साथे थयाने, यादव कोटी छपंन ॥ श्रोणीतासि
लणी सरवे चाल्या, देवनां हरख्यां मंन ॥ ७ ॥ जै दा-
नव सेने आव्यो सामो ॥ रोपीयो रणस्थंभ ॥ रथी

अे रथ आपिआ ॥ थयो प्रथम दिवसे आरंभ ॥८॥
खड्ग खांडां तुमर ने फरशी, झलकती तरवार ॥ प्रभुअे प्रे-
र्या देवता ते, करे मारोमार ॥९॥ अे दानवने अविनाशी-
मुख्ये आपीने मणिया ॥ कोईथी हठे नहिं ॥ समान
शौले अणिया ॥१०॥ दानवे दीनानाथजीने, दाझीया सर-
सण ॥ गरुड उपरथी बाण प्रहारे, पाडिया श्री गोपा-
ळ ॥११॥ ज्वर जीने टोप टाटर, कृष्णनां नाख्यां कापी
॥ बळभद्र नाम रण विषेथी, गाळ्या साग्यो पापी ॥
१२॥ सेना निरखी नासती तव, जाग्या श्री जगनाथ ॥
कोप करिने कृष्णजीये, चक्र लीधुं हाथ ॥१३॥ सुदर्श-
न देखीने सामुं, अदृष्ट हवो बाण ॥ माया कीधी त्र-
त्रिशिर लईने, वरसावतो पाषाण ॥१४॥ उडे कोरण
कांकराने, थयुं अंधारं घोर ॥ नव जाय जादव जोवता,
मारो मारो मांजण चोर ॥१५॥ युद्ध दारूण त्यां हवुं,
वरसे लोहीनो वरशाद ॥ ब्रह्मांड लाग्युं डोलवाने, मं-
डायो महा उतपात ॥१६॥ सारंग लीधुं हाथमां, पछी
शर चढावी संभाळ्युं ॥ विद्युतास्त्रे छेदी माया, कीधुं
अति अजवाळुं ॥१७॥ निराणो कीधो दानव हरिये,
मुक्युं सुदर्शन ॥ चतुरभूजनुं चक्र वाग्युं, मुस्तक की-
धुं छेदन ॥१८॥ देवतानुं दुःख टाळ्युं, पछी पड्या पुरमां
टुटी ॥ श्रोणीत नगरने दैत्यनु ते, देवे लीधुं लुटी ॥१९
॥ लुट्युं नगरने नाठुं सरवे, जेक अे दानवनी नार ॥

तेना उदरमां गर्भ हतो ते, नासी गई पियर मोल
राग०॥ ॥ढाल॥ ॥गई ने नासी पि-
यर मोसर ते, कोई ये न जाणे दीठी रे,॥ संजय कहे धृ
तराष्ट्रने, ए वात घणी छे मीठी रे॥१॥४३॥ ॥
कडुं॥ चोपै॥ ॥राग आसावरी॥ त्रिताली॥
॥ ॥संजय बोले छे वाणी रे॥ कई ए जे धनवनी
राणी रे॥ नव जाणे ए दिवे जती पियर विसरे॥१॥ ते
करती अश्रुपात रे॥ देखी रोयां मात ने तात रे॥ स
र्वे वात ते मुखे मांडी कहीरे॥२॥ पिता पुंडरीक यक्ष
लेरे॥ राजी कुंवरी आपत काळे रे॥ एक बालक पु
रे मासे प्रसव थयो रे॥३॥ ते जणतां कुवर रोयो
रे॥ जणे प्रलय काळ शुं थयो रे॥ आवी जोयो ते स
रव नागे दीकरो रे॥४॥ वडो बानुं मन कीयुं रे॥ जं-
त कर्म कुंवरनुं करीयुं रे॥ कई धरियुं त्रैलोचन एवुं
नाम रे॥५॥ दहाडे दहाडे मोटो थयो रे॥ मोराण
ना साथमां रह्यो रे॥ रमवा गयो ते नागना बाळमां
रे॥६॥ मांहोमांहे बाळक वढीया रे॥ त्रैलोचन
उपर पडीया रे॥ कई चढीने वांसा पर ऊ लां रह्यां रे
॥७॥ त्रैलोचन महा बळियो रे॥ अवनीपरथी उ-
छळीयो रे॥ पछि यो पाछो ते सरवे कहे ग्रह्या रे॥८॥
सरवे बाळक पाडे बरडा रे॥ त्रैलोचन आपणे स
रे मारे॥ जेम मेह वरसे तेम सरवे आंसु लरे रे॥९॥

सरवे सरवे धायारे ॥ जैद्रथनां कर साह्यारे ॥ केके
लाई छे तुं कोण नगरमां ऊछर्योरे ॥१॥ कोण जणे
तारो बापरे ॥ कोणे जण्यो ने कोने संतापरे ॥ कुंठे स
र्पे ते मेणां दीधां अति घणांरे ॥२॥ थयो आंसीय
णो तंनरे, लाग्या हैडे हूतारांनरे ॥ मन तनकुं पेठे
पोता तणुंरे ॥३॥ ॥वलण॥ ॥
पोतातणुं मन कुंपेठ ॥ ते आव्यो ज्यां छे मातरे ॥ दि
ठो दीठो दिकरो ॥ पछी जननी पुछे वातरे ॥१॥ वलण
॥ ॥कडवुं पांचमुं॥ ॥राग रामग्री॥
॥ ॥पुत्र दीठो कुंठे अतिशें रोतो जी ॥ कुंदीया
फाटे आंसु लोहतो जी ॥ जरे जैद्रथ मारा प्राण
जी ॥ कोणे दुःख्यो कहेनी कारण जी ॥१॥ ॥ढाल
॥ ॥कांला कहेनी कष्ट मुजने, कोणे दुःखव्यो
तुंय ॥ आंजडिये आंसु भरे, सनमनो छे तेरुंयार
॥ पुत्र वचन तुं जोसियो, माता जी अविचारो ॥ सर्प स
रवे मेहणुं दीधुं, मुने कह्यो न ठारो ॥२॥ कोण स्थानक मा
ता माहरूं, ने कोण मारो तात ॥ ऊदर भरवा थां वस्यां
छो, ते कहो मुजने वात ॥३॥ वचन सुण्यां ते कुंवर केरां
गरगणी थई नार ॥ सुज संभारी स्वामि केरुं, नेणे
भरती जळधार ॥४॥ जरे पुत्र मुजने शुं पुछे छे, कु
हुं कुंठे पेरे जया ॥ पेट भरो परवरी पछां, जेम्युं कोक
न थाय ॥५॥ तारो बाप महा वाणियो, जैद्रव जे

धुं नाम ॥ तेणे चौद लोकने चरणे नमाव्या, पण कृष्णे कै
ध्यो ठाम ॥७॥ एवुं सांभळी पुत्र बोल्यो, में जाण्यु
एणी पेर ॥ हवे कृष्णना कहुं काज, पछी वसुदेवने घेर ॥
दानवनी कहे आपीरी मोटी, तुं नहोय तेनी जोड ॥
तुं तो छे अति जेरुलो, हरिने जादव छपन क्रोड ॥९॥
तात तारो अर्जुन ते, महादेवने वरदान ॥ तुजने को
ओळखे नहिं, ते वसे छे आणे स्थान ॥१०॥ वणतो
त्रैलोचन ओ समे, जई ईश्वरने आराध्युं ॥ अमर थईने
पछी संहारुं, जादवनुं कुळ बाधुं ॥११॥ एवुं कहीने बि
ल्लो थयो, माता मुकी मांमा पासे ॥ वार्युं कोईनुं नव कर्युं ॥
पेर वर्यो कैलाश ॥१२॥ तप द्वार त्यां इंधन कीधां, अंधन
श्वासो श्वास ॥ नमण पगने अंगुठे ते, ऊभो रह्यो
जट मास ॥१३॥ पछी पंचवदन पधारिया, हवा अमु
रने तुष्टमान ॥ माग्य माग्य रे बाळका, महादेव कहे
वरदान ॥१४॥ त्रैलोचन आवी नम्यो, सदारीवने
चार्ण ॥ वरदान आपो एटलुं ॥ हुंथी कृष्ण पामे मर्ण ॥
१५॥ महादेवे मन विमासियुं ॥ ते क्यम मरसे जुगदीश
॥ विचारीने चलू पेटी, आपता हवा तव ईश ॥१६॥ प
पिलक पेशी नव शके, संचरे नहिं पवंन ॥ जेवी पेटी
आपीने, बोल्या पंचवदंन ॥१७॥ तेहो पेसरी पेटीमां
जेम कहे पिनाक पाण ॥ ताणुं देलां ततक्षिण तेना, नि
श्चे तजशे प्राण ॥१८॥ ईश्वर कहे जो त्रैलोचन, अर

होयजे तुज मांहे ॥ झाली मरडी कृष्णजीने, घालके
पेटी मांहे ॥ १९ ॥ एवुं कहीने अविनाशी, थया अंतर
ध्यान ॥ पुत्रे पेटी लीधी मस्तक, आवियो निज स्थान
॥ २० ॥ ॥ चलण ॥ ॥ निज स्थान
के माताजी पासे, पाताळमां मोरारजी ॥ पेटी मुकी
माता आगळ, पछी पाये लाग्यो बाळ रे ॥ २१ ॥ ढाळ
॥ ॥ कडवुं ॥ ८ मुं ॥ ॥ राग गोडी
॥ ॥ पाये लागी पुत्र बोलीयो, हो मायरे
॥ मुने मळ्या श्री महादेव; लागु तुज पायरे ॥ पेटी
आपी परपंचनी, हो मायरे, ॥ जेथी कृष्ण मरशे जय
स्यमेव ॥ लागु तुज पायरे ॥ १ ॥ हवे हुं जईश द्वारिकां,
हो मायरे ॥ वाळवा पिताजीनुं वेर ॥ लागुं ॥ पछी राज
करुं शोणीतपुरनुं, हो मायरे ॥ तमो आवजो आपणे
घेर; लागुं ॥ २ ॥ हवे सुखना दिवस आविया, होमा
यरे ॥ ताहारे पेट हुं सरजो पुत्र; लागुं ॥ द्वारिका लाउं
उपाडी, हो मायरे ॥ सोनामय करुं घर सुत्र; लागुं ॥
३ ॥ तत्पर थई रेहेजो तमो, हो मायरे ॥ कंई जवाने
नीज गाम; लागुं ॥ जदव छपन्न कोटीरुं, हो मायरे
॥ आ कृष्णने मारीने ठाम; लागुं ॥ ४ ॥ एवां वचन
सुणी मा बोलीयां, हो बाळा रे ॥ तमो बोलो विचारी
बोल, कुंवरजी हालारे ॥ एम घात बोल्यो तेरुं करे,
हो बाळा रे ॥ नव आवे सुरज समतोल. कुंवरजी ॥

जनिया रे तुं जहीये नहिं, हो जाणारे ।। पर्वत साथे
न लरवी जाय, कुंवरजी ।। तुं नेम जंतु जण तणो,
हो जाणारे ।। कृष्ण चौद लोकनो नाथ ।। कुंवरजी ।।८
।। तेणे केसी कंस पछाडीयो, हो जाणारे ।। जेणे उ
पाड्यो गोवरधन, कुंवरजी ।। जेणे फणीनागनाथी
कर ग्रह्यो, हो जाणारे ।। तेने तुं केम जीतेरी तंन; कुंव
रजी ।।९।। ते रूप धरे नानां विधनां, हो जाणारे ।।
तन जोजन ऊंचो थाय; कुंवरजी हालारे ।। जेनी मा
यामां ब्रह्मा लमे, हो जाणारे ।। अने निगम नेति
गाया ।। कुंवरजी ।।१०।। ताहरो तात जेणे मारीयो, हो
जाणारे ।। वलि वीडारयो जरासंध, कुंवरजी ।। तेप
रीमां पेसे नहिं, हो जाणारे ।। तेने तुं केम करीश जं
ध; कुंवरजी ।।११।। जो रह तुं जीवतो, हो जाणारे ।। चां
पी ता महने घेर; कुंवरजी ।। तो राज पाम्यो त्रिलो
कनुं, हो जाणारे ।। जणे मुवो कृष्णने वाल्युं वेर; कुंवर
जी हालारे ।।१२।। ।। वलण ।। ।।
वेर केम वणे आपणुं ।। जे दूरजण दैवे हत्यां रे ।। उ
ठी चाल्यो ओसोयनाभातानां वचन श्रवणे न
व धर्यां रे ।।१।।१३।। ।। कडवुं सातमुं ।।
राग गोडीनीचाल ।। ।। जे सोयन ऊठीने
चाल्यो, न रह्यो झाल्यो हाथे ।। सज्यां टोप कवच
ने बकतर, पेटी लीधी मांथे ।।१।। सर्व सापियारीने

राजे, चण छूटचे मरे लाई शाने॥ (पण) आव्यो
काण जाणीने लेवा, कह्युं कोनुं न माने॥८॥ आंसुल
रती शोक धरती, माता आगळ पडती॥ उन्मत थई
जैसोयन चाल्यो, माता मुकी रडती॥९॥ ढाले दीलो
भीने जहार निकळ्यो, चाल्यो पश्चिम दीश॥ द्वारा
मतीनी वाट पुछतो, कपावा श्री जुगदीश॥१०॥ उ
द्यम सहित धायो अहंकारी, ग्रहेवाने गोपाळ॥ कुं
वरे करीवनेन जपयाने, काण तपा छे काळ॥११॥ पा
हिंडतां पगने प्रहारे, धरती घमघम थाय॥ टींबा
टेकरा गिरी तरुवर, ठेसे पाधरां थाय॥१२॥ कुमार
ग सुमारग कीधो, ने वाघे मुक्यां वन॥ जपे पूर्व
दिशाथी पश्चीम दिशाए, गाज चाल्यो परजन॥१३॥
राता डोळा अग्निना गोळा, लकुटी ताणी कोडंड॥
ताड प्रमाणे काया जेनी, देखीतो प्रचंड॥१४॥ जपे
प्रौढ पारधी पींजर लेईने, चाल्यो ग्रहेवा कीर॥ ते
अंतर मांहे द्वारामतिमां, जपयुं जादव वीर॥१५॥
जे जैसोयन आवे छे जणियो, ते युद्धे नव जीता
या॥ पेटीमां पेसाडुं जे पापीने, कंई करुं जेवो उपा
यातीत॥ जुक्ते माडं प्रपंच करीने, जे जीववे नहिं मरे
॥ जे कोप्यो पके व्योम वसुधा, जंन्यो अेकठां करे॥१६
॥ ॥वलण॥ ॥करे अेकठां व्योम
वसुधा॥ उन्मड योद्ध लोकरे॥ कडे कृष्ण कपट विना

॥कव्यानी आरीश कोईरे॥१२॥१०॥ ॥
कडवुं॥ ट मुं॥ ॥राग मारु॥ ॥सांभलय
णे सांभलीये राया॥ देवकीनंदननो महिमाय॥१॥
मारवा दानव केरो भूप॥ भगवाने धर्युं ब्राह्मणनुं रू
प॥ राचे शत्रु हणवानुं साधवा कार्य॥ श्री कृष्ण थया
रेसकाचार्य॥२॥ वृद्ध विप्र कर ग्रही लाकडी॥ आवे
खांसी ने पडे आथडी॥३॥ खलखला जोयने भुवेत्र
रूपनुं॥ माथे फाट्युं बांध्युं चीथरुं॥४॥ थरथर देह ध्रु
जे लटुराथ॥ कायामां वाध्यो कुपवाय॥५॥ मुखना
सीकाथी मोहनने लाळ चूवे॥ कर कंपाणे देई कतरा
तु भूवे॥६॥ पेटे वळी छे करचली॥ दीनबंधु दुर
बळ भणे पेपली॥७॥ ऊदरसनो ठांसो ने श्वेद स्वा
स॥ जई रोगीया थया अविनास॥८॥ नीसरी खुं-
ध कटी बेवड वळी॥ पगे वायुने माथे पळी॥९॥ जो
डगतो चाले कानुजो॥ वांको गुटण पगे भनुवो॥१०॥
॥ वणगे लत जोवतां आवे रेल॥ जोद्धो कामणी
पेहेर्युं वनकूल॥११॥ अवे रूपे परमेश्वर पळ्या॥ त्रैलो
चनने सामा मळ्या॥१२॥ जांब ऊपर देई आडो ह
स्त॥ दानव प्रत्ये बोल्या दीनोनाथ॥१३॥ जल्या पेटीनो
भार ऊंचलेर्युं पाप॥ पेटीमां छे कोण के साप॥१४॥
लर्या मणि माणेक के जवेर॥ कोने आपवा जयछे घेर
॥१५॥ राने जतो तुं द्वारिकां भणी॥ कृष्णलेरी पेटीतु

ज तणी ॥१७॥ ते पापीने तो दया नथी ॥ मारगुं मारे
ते सर्वथी ॥१८॥ अेण मारी मामाना लीधा प्राण ॥१
मार्यो मुज अै दानव यज्ञमाना ॥१९॥ तेणे हुं मागतो
दीधो लीज ॥ नथी कोज दुष्टने दरीजा ॥२०॥ ॥
चलण ॥ ॥ शिक्षा देनारो को नथी ॥ अेवुं क-
हीने रोया श्रीभगवानरे ॥ मुने साले छे ह्रदिया विषे ॥
ज मार्यो अै दानव यज्ञमानरे ॥२१॥२१॥ ॥
कडवुं ॥१९ मुं॥ ॥राग कमीरा॥ ॥
वायक सांभळी अैलोचन ते, अंतर पाम्यो आनंद रे
॥ पुछवाने पासे गया पण, न ओळख्या गोविंद रे ॥ मा
या मोटी रे ॥१॥ परमेश्वर शुं प्रित मांडी, मोहनने मू
कयी छोटी रे ॥ नव समज्यो दानव अल्प मती ज,
हरिनी माया मोटी रे ॥ माया मोटी रे ॥ टे ॥ कहो ऋषी
जी क्यांथी आव्या, शुं छे तमारुं नाम रे ॥ मारा पिता
ने केम संभारो, कोण वसवानो ठाम रे ॥ माया मोटी रे
॥२॥ तमो ते मुजने शुं जाणो छो, हुं तो अै दानवनो त-
न रे ॥ अेवुं सांभळीने हरख्या हरजी, धाईने दीधुं
आलींगन रे ॥ माया ॥३॥ हाथे झाली हडजयीने
जोव्या श्री भगवानरे ॥ त्याई साथो अै दानवनो
दीकरो, हुं गोरने तुं यज्ञमान रे ॥ मायाना पा जेम
गया नेत्र आवे अंध ने, वंझाने प्रसवे तन रे ॥ तेवुं शु
भ थयुं छे मारे, शाके साचुं करी के स्वपन रे ॥ माया ॥

हातुं सरजो लड मोटो लाग ॥ वेरी इयम रह्यो
घेररे ॥ पापी कृष्णने न मार्यो तें, न वाळ्युं पितानुं वेर
रे ॥ माया॰॥६॥ पूरवे पिता ने ताहरो, तेणे वित्यो
सुर परिवाररे ॥ मृत्य संजिवननी विद्या हुं पासे, मा
रे मांथे पुरनो भाररे ॥ माया॰॥७॥ रे शुक्राचार्य न
नाम म्हारुं, हुंथी शाळ पामतो जीकरे ॥ हुं जेणे थ-
यो यज्ञमान भरते, जाळ घेरघेर मागुं लीजरे ॥
माया॰॥८॥ शो जन्तुनी जे नथी जनम्यो, ने पेला
कृष्णियाने पछाडे रे ॥ जाग्य जोजवे जैदानवनी
भुने आनंद पमाडे रे ॥ माया॰॥९॥ हवे शहे कुंवर
नुं केम उपन्यो, भुने हरिये हाथे आल्योरे ॥ आव
न पींजर क्यांथी पाम्यो, ने आणे मारग शयम या
ल्योरे ॥ माया॰॥१०॥ अेक सामा वृक्षनी छांयाहे
ण, त्यां बंध्यो वेश अेकांतरे ॥ अैलोय्यने वातमां
डी, न जाण्युं जे आणरी अंतरे ॥ माया॰॥११॥ का
लो गुरु जाणीने जोल्यो, करजोडीने उचरियोरे ॥
हुं पाताळमां प्रसव्यो माताये, मोसाळमां उछरि
योरे ॥ माया॰॥१२॥ पछी ईश्वर आराधी पींज-
र पाम्यो, जेथी शत्रु न सरीरे ॥ कृष्णने घालीरे
पेटी मांहे, जाहूणीये अंकुशाई भरीरे ॥ माया॰
॥१३॥ अेवुं सांभळि हरख्यो जोध्या, काहो जे शयम था
शेरे ॥ पेटीनुं द्वार सजीरण छे, काणो केम समारीरे ॥

॥माया॥०॥पा॥ इम कायुं लेन वडीजये, ज्ञानचक्षु जे
नरजोरे॥ पेसी जुओ परमाएं पेटीनुं, कृष्ण छे तम
स्नरजोरे॥ माया मोटीरे॥२॥ पांसे जेग अहला
वो जन्यो, जुजवा न जोण जाजोरे॥ माटे पेटीमां
पेसी निकणो, पछी द्वारिकामां जजोरे॥ माया॥०॥
॥ ॥वजण॥ ॥जजो पछे पेटी-
मां पेसी॥ अम जोल्या गोविंदरे॥ जैलोचन पछीरुं
करे, ते कहे लट प्रेमानंदरे॥ ॥३॥ ॥
कडवुं॥ ०मुं॥ ॥राग बेराडी चाल दुंकडी॥ ॥
संजय कहे सांभणीये राय॥ प्रपंच प्रभुनो प्रीछ्यो
न जाय॥१॥ मोहने रच्यो माया कूड॥ तेथी अर्जु-
चन पाम्यो आनंद अपार॥ धन गुरुजी चतुर सुजाण
॥ हुं पेसी जोउं पेटीनुं प्रमाण॥३॥ महारूं शरीर
मांहे हरे फरे॥ तो जाणिये जे जदुपति मरे॥४॥ पे-
टीराज्य सुजे हुं करूं॥ लार सघणो तम मस्तके
धरूं॥५॥ गुरुजी कहे जे जे गुणवंत॥ हवे आमां
मान्युं चंत॥६॥ कृष्ण शत्रु सर्वथा मुवो॥ पुत्र पर-
माएं पेटीनुं जुवो॥७॥ जणिया जे वस्तु देखना
तंन॥ तेने तुं विना कोण करे पतन॥८॥ आदि नासे
पेटीमां प्राण॥ जीवने जाहेर करणके जाण॥ला
मुक्यां कवच घरोपने अस्त्र॥ काछडो वाल्यो जेके वस्त्र
॥१०॥ शत्रु जे श्यामनो मर्म न लह्यो॥ पुत्र पेस-

वा तत्पर थयो ॥१॥ द्वार ऊघाड्युं कथे करी ॥ तेवा
रे शिजामण भानी सांभरी ॥२॥ मारी माता अे
कह्युं छे अनूप ॥ ने जदुपति घरे जुजवां रूप ॥३॥
अे शुक्राचार्य सार्यो गुरु नथी ॥ कपटी कृष्ण करे
सर्वथी ॥४॥ कुंतीतावणो थई प्रवेश जे करूं ॥ जेह
ताणुं तो निश्चे भरूं ॥५॥ अेवो लय ह्रदमां धर्यो ॥
पेटीथी पाछो ओसर्यो ॥६॥ गुरुजी कारमी तमारी
प्रीत ॥ पेसतां न मान्युं मारुं चीत ॥७॥ मुज राणी
न करुं वात ॥ तुं नोहे विप्र वेरी साक्षात ॥८॥ अे लो
चनना वायक सांभळी ॥ पछा कृष्ण मूरछा वळी ॥९॥
रोवा लाग्या जदुपती करे अश्रुपात ॥ नयणे नीर
झणे वरसादधार ॥१०॥ नीसासो मुकी बोल्या गोपाळ
॥ कुंअर लागियो कठण कृपाण ॥११॥ कर्म करे ते न करे को
य ॥ वहालां कहिये ते वेरी होय ॥१२॥ जेम जोतां है
करता हीण करी ॥ नव अेलोचने वाणी ओचरी ॥१३॥
॥ हवे काळ लाग्युं तम तणुं ॥ मुज माटे रोया अति
घणुं ॥१४॥ केहड लगी पेटीमां पेठो तन ॥ वळी सां
भळ्युं जननीनुं वचन ॥१५॥ रजे माया करी कृषिण
यो रुठा ॥ ब्राह्मणनो लेइ रूप भेना नठा ॥१६॥ बहार
नीसर्यो अेलोयंन ॥ हो मुनी मारुं मानतुं नथी मंन
॥१७॥ मुनी कहे मने कृष्णनुं पाप ॥ ने दुष्टे मार्यो तुज
बाप ॥१८॥ भानी बेन मार्यानी हत्याय ॥ ते अेणे

मारी मारी पुतनायारन्वासगोमामोमार्यानो
अप्रधर्मालेनी तेअएणेकीधुं कर्म ॥७॥ कूरसुरामेन
क्षत्रीकीधीअव्वीसवार ॥ ल्लुबु जो सुतोत मुन लार
॥८॥ हवे तुने न आवे विस्वास ॥ तोकुं करीरीतें
कपास ॥९॥ अवुं कहीने रोयापरिकिझ्म ॥ अे लोग
न नप्रीछ्यो मर्म ॥१०॥ जधिक जधरीप्रतीज्ञाकरी
॥ होय रेत्का यार्यनो हे करी ॥११॥ रावयायो पिकूलनो
हूत्य गयो ॥ भुजंगमरवाने ततपर थयो ॥१२॥ पालेमां
तीतरने तेडे वाघरी ॥ तेम पेरीकाळे आगळ धरी ॥१३॥
॥ नेमकोस्नबीषपेस्नेतरबार ॥ तेम पुत्रपेग पेरी मा
ल्नरा ॥१४॥ नेम सर्प ते सुंघाडे जडी ॥ कडीआभाध
ले गारुडी ॥१५॥ तागोवींद गारुडी जेलोय नरारीताले
करीघोल्लगघाले दर्प ॥१६॥ लावो पिंजर मां पेठो कुमा
रा करीये जावी अडकाव्युं भारा ॥१७॥ नालेअिंद्रर धे
तां अडके नहिं ॥ तो तो कृष्ण मरी सकी ॥१८॥ प्रभु
कहे परमाएं जुन्युचो ॥ यारे पुणे सांजा पेठ सुबो ॥
॥१९॥ मारा गुरुज मनना लावता ॥ रख्ये ताकुं
तमो अडकाव ता ॥२०॥ कृष्ण कहे स्युम कीने देरा ॥ जे
घी घाते प्रथवी दे वेरा ॥२१॥ कुंवर सुतो ज्यारे दरस्थे
णो ॥ ताणुं अणकाव्युं विकलो ॥२२॥ पापाखुत्तणो पियोत
वरो घा ॥ अंघारे जकणायो ज्नेघा ॥२३॥ कारीरीरे थी या
त्यो परिक्ष्ये दानी सरवातो न पाम्यो ज्नेदा ॥२४॥ अप

योद्धीसरंठोपे आरान जे नीसरवानुं द्वारा॥४॥
अरुणायो अतिरीमाण॥ गुरु कहीने बोल्यो वाण॥
४॥ मारा गुरुजी घीघाडो द्वार॥ नरीजी वळे लागरी
वारा पणरी॥ माटे सांभळता नथी॥ मारो प्राण न
रीसर्वेथी॥ पी॥ योद्धीरा लाग्यो कुतारीना॥ भारुं
अंगत थाय छे दुःख॥ पेरा॥ काहो जहार मन करूणा
घरो॥ अेवुं परमाणुं कृष्ण मरशे अरो॥ पडा॥ बोल्या
कृष्ण कृष्ण ते कुवा॥ जल्या कोने गुरु केहे छे तुं या॥ र
॥ मेंमोटो कीधो परपंच्या॥ तेतुने मारवानो संचो॥ पे
॥ ॥ वलण॥ ॥ संयतुने मारवा त
णो॥ ते में कीधो हो मुंदरे॥ जेवुं कहीने गा॥ज्जा॥
पछे ते गर्ज्डा श्रद्धे॥ पदा॥ अला॥ ॥ कडवुं चीमुं
॥ ॥ राग गोडी मल्हार॥ ॥ पेरीमां
थी कहे छे कुवर॥ रीं जोनो छो व्यंग॥ होरे गुरुजी॥
तमोने तो हसवुं थाय छे॥ मुने अग्नि लाग्यो अं
गा॥ होरे गुरुजी॥ १॥ जीवे स्याने कु हसवुं कीते, न्यां
होय हरख्यानो ठाम॥ गुरुजी॥ वीसमथारी जे कपल
कतो॥ मारो जीव रह्यानो विचार॥ होरे गुरुजी॥ रे
॥ काला धर्मने वेर वाटो छे॥ रख्ये करता कृष्णनुं कार्य
॥ होरे गुरुजी॥ २॥ माटे मुजथी नव जोनो, ते कहोने
शस्त्र न्यार्य॥ होरे गुरुजी॥ ३॥ तमने समछे ब्रह्मा भृ
गुना॥ अने नव घीघाडो जार॥ होरे गुरुजी॥ तमारा तें

मने अंत आवशे, हवे मरुं छुं नीरधार ॥ होरे गुरुजी
॥३॥ जन्मि पणुं शुं हवडां आव्युं ॥ नथी सांभळता
वाण ॥ होरे गुरुजी ॥ ले मुजने नकारो आ संकटथी ॥
तो मातपितानी आण ॥ होरे गुरुजी ॥ पेट आ सीत
व्याप्युं वपु जे मारे ॥ कंठे पडियो शोक ॥ होरे गुरुजी ॥
मनना कोड रह्या मनमांहि ॥ हवे लखु पड्युं जमलोक
॥ होरे गुरुजी ॥४॥ जंबूल मांहि जंघाय मधूकर, पे-
से आणी विस्वास ॥ होरे गुरुजी ॥ तेम पेटीमां हुं पे-
ठो छुं ॥ जाणीत मपर आसः होरे गुरुजी ॥५॥ घरमां
घाली ने घात नकीलो ॥ ज्यारे जोजे मुक्युं शीश ॥ हो-
रे गुरुजी ॥ ले कह्यो पोताने तने दुःख देतां ॥ दुःखाशे
जगदीश ॥ होरे गुरुजी ॥६॥ त्रिगुपिता महपुत्र तमा
रो, हवे नीस्चे जशे प्राण ॥ होरे गुरुजी ॥ मारी मात
रणवणी मरशे ॥ लडशे दुःख नां जाण ॥ होरे गुरुजी
॥७॥ ॥ वलण ॥ ॥ लडशे जाण
ने प्राण तजशे ॥ माता ते नीस्चे मरशे ॥ अकळायो
अै जोय नपछी ॥ जविनारीवाणी ओचरे ॥१०
॥२०५॥ ॥ कडवुं २२ मुं ॥ ॥
राग सामेरी माकु ॥ ॥ दुरीजननी दीनत्व
वाणी ॥ सुणी जोसीया सारंगपाणी ॥ मुकी पोकार
निरुप्याना कोडा ॥ हुतो जदुपति श्री रणछोड ॥१॥
तारी माताये राख्यो तुने वारी ॥ तोय नासडी तें मह

या मारीा मे रूप रुषिनुं लीधुंा तुने मारवानुं करन
सिध्युंाराा हारे मे तुने लएयो जणियोा माटे मा
रगमां जावी भणियोा होय पूर्व जनमनुं पापा
तो मुकीये साएसे साह्यो सापाा३ा हवे मुने तेणुं
करशोा अहणाई आहणीये मरशोा कुतो वेरीधुं
अत्यातारशोा मे जर्थ सार्योछे मारोा   ा
हाणा   ाा मारो जर्थ सार्यो सर्वथा, मा
रीा मुकोजुवनीा वेरणतारी तुं लएाने, नेपेटी
साव्यो रीवनीाापा कु ब्रह्माने वणीलोणो, अछे
एणे लएणो अहा जेम वरदान वाणा पिहास्या मेंणे
तुन सरजान अनेका ाशा जे बांयमन सांत्लपीपि
खंलरनां, हैडे साग्यां कुतारानाा क्रोध सहित कृष्ण
प्रत्ये ाा कुंयर बोल्यो वयनाा गाधीकार लहव कुण
ने, जहां तुन सरजाउीतपंनाा पण कुणनो वांक क
शो नथी, लंउं लरवाडानुं जंनाा टाा हाथे साकुडी
जांधे कामणीाा वृंदावन मारी गायाा गति अयांथी
गोवाणीयानेाा निरदय नहि दयायाा सापसुपाण
पापी विस्वास जापीाा उपर करी वाह्यो मुनेाा हैय
लीतरनो हर्ष कएयोरे, नर्ह वास हल्ने तुने ाा ताागो
वयन तें करधर्यो, उीतार्यो ईन्द्र नो अहंकाराा कंस
आसी कंस पछाडीयो ते, तारा जणने धीकाराा
ाा ३ा सरमणिनुं हर्णकरीधुं ाा दीधो दुष्ट जनने माराा

करासंघने जीतियो ते, ताराजणने धिक्कार।।२।।
नरकासुरने मारीने, परण्यो प्रेमदा सोळ हजार।।
पारिजातकना पुष्पने लाव्यो, ते ताराजणने धिक्कार।।
३।। प्रल्हादनी तमो पीडा टाळी, धरि नरसिंहनो अ-
वतार।। नखे चिरयो हिरण्यकश्यपने, ते ताराजण-
ने धिक्कार।।४।। वपु कीधुं मच्छ केरूं, वेद लाव्या चार।।
शंखासुर समावियो, ते ताराजणने धिक्कार।।५।।
कछुं रूपे थयो भूधर, धर्यो भूतळ भार।। स्त्री रू-
पे कीधी, ते ताराजणने धिक्कार।।६।। पाषाण
तारया पाणी विषे, जणवंत उतर्यो पार।। रावण
रोल्यो राम रूपे।। ते ताराजणने धिक्कार।।७।। क
हाल लहे घणो धतो, कृष्ण कीजे केह वार।। मंत्र
विद्या जेवडो नहिं तो, ताराजणने धिक्कार।।८।।
जणने जाया मारा हाथनुं।। ले होय हेयकी कुमार।।
संग्राम नकरे मुज साथे तो, ताराजणने धिक्कार।।९।।
।। ।।वलण।। ।।धिक्कार जादव
कुळ विषे।। मुने कपट करीने मारीयो रे।। गुरू धर्म
जावि मल्यो।। प्राण पोतानो उगारियो रे।।१०।।
रूपा।। ।।कडवुं।।९ मुं।। ।।राग सा-
मे री सोरठ।। ।।सांभळी असुरनी वां-
णी।। पछी बोल्या सारंगपाणी।। रीस घणी हैयाने
रीरि मोकरा।। तो पेटी त्यागीने निसरकारा।।

॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥जहारनीसररी
क्ति होयतो, मांहे रह्युं पेटी रह्यो॥ अग्नि लाग्यो
असुरने, त्यारे कठण बोल कृष्णे कह्यो॥२॥ हांक
मारी उछळ्यो, पाणी विश्वंभरनी सांभळी॥पे
टु जे पेटी उछाळीते, आकाशे लई आफळी॥३॥ उग्य
ज्यो चंद्रने सूर्य नाठो, उडुगण सहु उंचा गया॥
अमर सरवे स्थानक मुक्यां, लय लीन ब्रह्मा थया॥
४॥ पेटी पडी पृथ्वी उपरे, तव जळ जळ्यां सप्त पाता
ळ॥ अेक गुह्या कुली समीपे त्यां, संताया श्री गोपाळ
॥५॥ थाय ते कारण कारकाने, आवरयुं अंधकार॥ हरी
हिरा आंगी थईने, हवो हाहाकार॥६॥ ब्रह्मांड
लाग्युं डोलवाने, नदियो ते अवळी वही॥ मारो मां
जण चोरने, उछळतां वाणी कही॥७॥ सातवार
आकाशे आफळ्यो, तोय पेटी न पामी भंग॥ पछी
रोष हवो ते पवन केरो॥ शीतळ थयुं छे अंग॥८॥
कंठ आग्नी झाचकीने, बोली न शक्यो वाण॥ त्रास त्रा
स त्रिकम ना मुवो, जेम कहेतां निकळ्या प्राण॥ ला
गड्यांथी लागीयुं ले, रिपुं पाम्यो नाश॥ लेवी मुवोके
नथी मुवो, पछी आव्या पेटी पास॥१०॥ वन पिंजर
लीधुं मस्तक, मोहन मंदिर पेर वरस्या॥ समाचार स
रवे पुछीयो, पण मोहन मुजथी न आव्या॥११॥ वि
चार कीयो विठले, जेना प्राण हरी पेटी विषे॥ जे

અવતરશે અવની માંહીં તો, કોઈ નહિ રહે સુજાણીરે ॥ પડપુછ એની નીહિં કરે, મુકુ સુભદ્રાને ઘેર ॥ મનની વાત કોને કહીનીહિં ને, આગળ વધારવું છે વેર ॥ ૩ ॥ સોણ સહસ્ત્ર નેવા રહીં ॥ શું લાવિયા અવિનાશ ॥ કોઈ કુને બોલ્યા નહિં, આવ્યા સુભદ્રાને અવાસ ॥ ૪ ॥ ॥ ચલણ ॥ ॥ અવાસ આવ્યા મર્મ શું ॥ જેહનને છાના મળ્યારે ॥ કોઈ ઊધાડી લેશો નહિં ॥ એમ કહિ વિઠ્ઠલ વળ્યારે ॥ ૫ ॥ રાસ્તા ॥ ॥ કડવું ॥ ૪ મું ॥ ॥ રાગ દેસાજ ॥ ॥ માતાને ઘેર ગયા મોરારીરે ॥ તેવારે રોષ ભણિ સહુ નારીરે ॥ સોણ સહસ્ત્રે વાત વિચારી રે ॥ શું લાવ્યા શ્રી ગીરીધારીરે ॥ ૧ ॥ આવ્યાં સુભદ્રાની પાસરે ॥ ન્યારે ત્યાંથી ગયા અવિનાશીરે ॥ તેવારે નણદી થયાં પરસંનરે ॥ આવ્યાં સોળ સહસ્ત્ર આસંનરે ॥ ૨ ॥ પછી સુભદ્રા કરજે પુછેરે ॥ લાલિસ ન રવે આવ્યાં તે શું છેરે ॥ સુણી સુભદ્રાની વાણીરે ॥ ત્યારે બોલ્યાં રૂક્મિણી રાણીરે ॥ ૩ ॥ આવ્યાનું સ્થાનક અમાંરે ॥ તેતો જાણે લોચન તમારે ॥ અમો લાલિયા સોણ હજારરે ॥ તેને તમારો છે આધારરે ॥ ૪ ॥ તેવારે તમો જશો સાસરે રે ॥ નહિં કંઈ જપાય વસુદેવ ઘરડેરે ॥ સાસરવાસો કરશે લોભ્ભઇરે ॥ કરવા ઈચ્છે છે તમને જાઈ રે ॥ ૫ ॥ જમ

सरखुं कांम कांई हलेरे ॥ मनगमे ते मागी लेजेरे ॥
त्यारे कह्युं एमवडी वामारे ॥ ते वारे बोल्यां सत्य-
भामारे ॥६॥ आपणने जेथी अधिक न कांईरे ॥
दूधतो यछे ने एछे दईरे ॥ आपणे क्यां जरथी येगय
थेरे ॥ सासु नणदी ते सकळ तीरथेरे ॥७॥ आण्या-
नो नकर यो उधारोरे ॥ आल्यो नीकार जेन कमारो
रे ॥ आप्यो हार सत्यभामा सतीरे ॥ तेवारे बोल्यां
रूखुवतीरे ॥८॥ आल्यो पेहरो सुलक्षा पीररे ॥ चित्र
विचित्र लख्युं छे हीररे ॥ रुखमणिये मन कर्युं जोकुंरे
॥ आप्युं पेहरवानुं पटोळुंरे ॥९॥ एक कहे त्यां सुलक्ष
जेनरे ॥ आपी मोटी माळा मोहनरे ॥ कोईये आप्यां
कंकण चूडीरे ॥ नणदी कहे लालियो कूडीरे ॥१०॥ घोळो
साळु छांटयो केसररे ॥ कोई आपती नाकनी वेसररे ॥ ए
को लेउ आपे आणवरनीरे ॥ को छोडे कटी मेखळा कटी
नीरे ॥११॥ कल्लां कांबीने झांझरीयोरे ॥ नणदीने तव
रपण करियोरे ॥ एम आल्लण आप्यां सरवेरे ॥ तव
सुलक्षा बोल्यां गरवेरे ॥१२॥ आन लालियो परोणा
रहियेरे ॥ कांई कामजमसरखुं कहीयेरे ॥ सुणी सुल
क्षानी वाणीरे ॥ पछी बोल्यां रुखमणी राणीरे ॥१३॥
लेवाकुंवरीतो तेयां पधारुंरे ॥ आहाली वात ते तमने कहीशुं
रे ॥ पुछयुं सुलक्षा आईरे ॥ आन आव्या छता तमला
डेरे ॥१४॥ पेरीमां थी कुती जेमनेरे ॥ आवीने ते आपी

तमनेरे॥ तेपंजरमांहेरीयुं छेरे॥ आली साथसहु कोइपु
छेरे॥ पीपा॥ आपणे कोइने कहुं रे॥ नुं रे॥ लेई लई रे॥
सरवे छानुं रे॥ माटे उघाडो पेटीनुं ताळुं रे॥ अमोये
गमार ह्हिनेनी हाणुं रे॥ ६॥ नणदीये जोइने दीधा
उत्तर रे॥ आली क्रोधीत मारो छे कंथ रे॥ अणो छात्री
हमनी टेव रे॥ आगयनो अडको श्रीकृष्ण देवरे॥ ७॥ अत्र
ताणातीने कुंचीरे॥ ते मोहने मुकी छे उंचीरे॥ रुं अणी
अे घोडे सापरे॥ तमो देरो हरीने आपरे॥ ८॥
तेवारे सत्यभामा पुछेरे॥ बाई आवडुं शी होते रुं छ
रे॥ अने तम उपर दोपे रस्यामरे॥ तो लेअह मांहे नाम
रे॥ ९॥ अने हरी मुकने देजाडरी भणरे॥ तो कुं उंता
रीरी अभणरे॥ तेवारे बोल्यां अंजुवंतीरे॥ जेह अ
मे पियारी छे मतीरे॥ १०॥ आपणे अघरी प्रतीज्ञा
लीनेरे॥ अई वात भार नाकीने रे॥ ११॥ ॥ रा
वलण॥ ॥ नाकीने वात वीठ्ठलनी चोरी,
अंजुवंती प्रेम जोयेरे॥ संजय कहे धृत्राष्टरने,
स्यामा सम केवा करेरे॥ १२॥ ॥ कडवुं
॥६॥ मुं॥ ॥ राग मारु॥ ॥ अंजुव
ती कहे अहार अईने, ने कहे पंजरनी वात॥ तेने मा
थे लार श्रेट लोले, हिण पितानी अतां॥ ॥ पछी
सुलसाना हाथ विषे त्यां॥ ॥ आप्यां सत्य वचननां॥
वस्त्र आलूषण रह्यां लेई, मान्युं मानुनी नु मंना॥

रा थाली सुलसा पंजर पासे ॥ हुंपीकर मां साहीए
अेकलीअे ताणु ऊघाडयुं ॥ जुवे वेगणी सर्व लोक
ठीजो द्वार जन्यो जुजयां कीधां, जुवे छे सरवे सार
॥ मांहे अत्यक मोटुं दीठुं ॥ त्यारे हरी राजकुमारग
वा त्रैलोक्यनने प्राण रह्यो तो वणगी, पेटीना पासा
मांहे ॥ हसतां हास करीने पेठो, हरि लगनीना घट
मांहे ॥ पेठा अज जणाने गलै छे अज लुन करो, थया छे पंथे
मास ॥ ते पंड विषे पापी प्राणे ॥ सद्य पुरुषो वास ॥ ए
ते जव विमासे त्रैलोक्यनने ॥ कु आव्यो हरिने घर
॥ न थाउं प्रसव मरे सुलसा, वाणु पीतानुं वेरागी
कृष्णनी कामनी जोअे कौतक कीधुं, मरकलडे मुखताणुं
॥ कमाई जुवो आपणा कंथनी, मडु मशाणथी आ-
णयुं ॥ टाताणी देई हस्यां मांहो मांहे ॥ सरवे मां स-
त्य लाभा डाह्या ॥ लाईये हेत कीधुं लगनीने, अवि-
लोकत्यां अलडायां ॥ ए ॥ पितांबरनो पालव दांकी, अेलु
अे पीजर आणयुं ॥ मारे मंदीरिये नव आव्या, मेंत
वारनुं जाणयुं ॥ ६ ॥ मुख मरडीने ताणे सर्व डशाने, ऊ
रया लागी ठोणी ॥ सुलसाने वींटाई वणती, सह
स्त्र सोणनी टोणी ॥ ७ ॥ कुसुमणी कहे छे मारे मंदिर,
रपकीनी लात छे आछी ॥ ते तमने कु आपीश ॥ जा-
ठे, पटोणी लावो पाछी ॥ ८ ॥ राजनंजुवती कहे जश्री
लक्षणो ॥ आई तमारो वीरा ॥ ते जाणे तो मुजने मारेए

आपो अमाराथीराती आ सांसतां रही सत्यत्नामा
बोल्यां, हाथ देई पोताने गालो। जाततो हारनावे
नी पाछो, लेईजे तो आवत्ने फाले।१४। जेह कुह आ
पणुं रेंसजे, नहि जे लीयां ली धारी। हस्तीनापु
रमां केम जेनशे। अंगुठी लई ने मारी। १५। जेह
कह जेमने आपतां, आपणुं मनडुं हीसे। पाछुजी
ने जेटला सांडु ने, पीयरमां वरणागी दिसे।१६।
मान देई अपमान मांड्युं, त्यारे वस्तु पेटीनी तणी
। प्रमुणनुं वस्त्रने सुलसानुं, लालीये लीधुं ताणी।१७
। जडजडतां सुलसा जोल्यां, हु घणी मानीती मोटी
। सांभळा सोतीं नवाव्योनी। लालीनी लावना पोते
थीती।१८। ।वलण। ।पोथी लावना
लालीयानी। जेम नणदल वाणी जोयरीये।१९। घर
पर करी वस्तु करी, आप आपणे मंदीर परवरीये।
।गारटी। ।कडवुं।८मुं। ।रागराम
ग्री। ।संजय कहे राय सांभळो। जे अद्
परी वात। मर्म को प्रिछे नहीं। तणे नक्षत्रतातात
।संजय कहे राय सांभळो।१। ते समे अरजुन
त्यां हता। सासरडामां महाले। सात मास त्यां
रांजीया। विठलजी जे वहाले। संजय।२। सु-
लसाने श्रीमंत आवियुं। लावियुं सर्व साथ। पारथ
प्रत्ये बोलिया, रुक्मणीना नाथ। संजय।३।

ईश प्रस्थमां जो जीतायणा, अरजुनना तमो ॥
मोशाळुं पुंठथी लेईने, आवीशुं अमो ॥ संजया॥८॥
पारथना पछी संचरया, साथे सुभद्रा नारी ॥ निकुंज
सहदेव सामा आविया, मच्छागांडिवधारी ॥ संज
या ॥ ९ ॥ जयजयकार वरतीयो, हरख्या राजधर्म ॥ रशी
स्नतणी विधी वडे ॥ कीधां श्रीमंतकर्म ॥ संजया॥१०॥
मोहन मोसाळुं लाविया ॥ साथे छे जनराम ॥ जेवुं
घटे तेवुं आपियुं ॥ अरप्या अकु दाम ॥ संजया॥११॥
कुशळ्याळे आंधी राखडी ॥ थयो निकुंज खुसरियो ॥
वेवाई थईने मागतो ॥ चक्रोदर महा हठीयो ॥ संज
या ॥१२॥ जदव जे तमो आवियां ॥ यां लेईने मोसा
ळुं ॥ पुरुषपडे तो आपजे, ना करशो कौतक वाळुं ॥ संज
या ॥१३॥ कृपा करो कहे कृष्णजी ॥ रामपाडशे पुत्र ॥ तम स
रखा सगा लेनार छो, तो शे रहेशे अधुरुं ॥ संजया
॥ १४ ॥   ॥ वलण ॥   ॥ अधुरुं कांई रहेशे
नहिं ॥ राम आपशे ते लेई नहिं शकोशो ॥ अबळन
कहे तेशो विचारो, तेजोईने ते कागळमां लखोरे ॥
१ ॥   ॥ कडखुं ॥   ॥ राग
गोडीमल्हार ॥   ॥ अभिमन्यु प्रथम लखो रे
॥ हाथी पांचहजार कर्णधरा पाणीपंथा सा ल संगपे ॥ हस
सहस्र लखो तोखारा ॥ हणघरा ॥ मुने लोलम
जे नहीं रे, माटे लखाव्युं छे सेड लाकडधरा ॥ पांच

लाईने पांचपांचसें, लावजो अनोपम वेहेल; हणधर
॥१२॥ छकडां लावजे कुं लावजोने, तेनो ह्यां शो अंक, हण
धर॥ गाय्यो लेंसो तो सकुडो आपे, ते होय रुपीइडीसं
ड; हणधर॥१३॥ माताने मनतो वकु मनावशे, लुगडे
पीथिरे नेह; हणधर॥ रोकुं लेई रुं तांबु लेछु, पारधीने
पुछो तेह; हणधर॥१४॥ कुछे गाम घटे मामेरा मध्ये,
ते हाथि होडे धर्मराय, हणधर॥ रात गाम आपवां क-
रीने, नमो नरपतीने पाय, हणधर॥१५॥ सोकोडी तो
लावजो साणु, पीछोडीयो पामे हास, हणधर॥ आडांछ
यल लावजे कुं लावजोने, डींकरीयो करे आश, हणधर॥१६
॥ लाख कनक लगनीने आपो, नेणीओ जे बांधी रहेला
य, हणधर॥ जे लाख जुसरीयाने आपो, कारल या
लतुं थाय, हणधर॥१७॥ गुरुपिता महुने काकाने, प-
णी तेना रात कुमार, हणधर॥ वेवाई थाणुं लेलावजो
युंतो, भलो हारिक्षां सार, हणधर॥१८॥ तुररी रहेण
लावजो ब्राह्मणने, तेमध्याछे वीरा सहस्त्र, हणधर
॥ जके काने सवा सवा शेर सोनुं॥ वणी जलोटीयुं ने
वस्त्र, हणधर॥१९॥ अरटजुं तोकु आसीर लावजुं, ते-
तो निश्चे आपवुं आज हणधर॥ जे करतां जधिकुं ते
करीशो, तो तमारा कुलनी लाज, हणधर॥२०॥ ॥
वलण॥ ॥ लाल वाघेहरलातमतणी॥ ले
अे लंम्याथी कांछे जधिकुं करोरे॥ हायेंन पोयेह

जधरजी तो ॥ अमारा लेई छा जे घरोरे ॥१॥ ३जी ॥ ॥
ड्युं ॥ ५८ मुं ॥　　॥ राग धवल धनाश्री ॥
॥　　॥ तेने जन्याव्युं पांडवपुत्रे, तेते आप्युं अ
विनारी जी ॥ विशेष कियुं विश्वंभरे ॥ सरवेनी पहोंती
आश जी ॥१॥ पेहेरामणी करी परवरच्या, पांडवने व
नमाळी जी ॥ ते वेळा जे विसरी गया, हळधर ने पां
चाळी जी ॥२॥ क्रोध करीने बोल्यां पांचाळी ॥ सुभद्रा
नां प्रत्ये जी ॥ जाई करी तो लाई छे मारो ॥ पण तें की-
धो रही सरते जी ॥३॥ एवुं कही गई अंतःपुरमां, अर
जुनने देती आण जी ॥ सुभद्रा गई कृष्णनी पासे, प
डी पेटडीयामां काण जी ॥४॥ स्नान करीने कह्युं हरजीने,
ने विसरियां पटराणी जी ॥ एके सासे धाईने आव्या
घरमां सारंगपाणी जी ॥५॥ द्रुपदीए कर जोड कही-
धुं छे, आप अरजुनने देवा जी ॥ एहवे हरजी आवी
ने उभा, वचन न दीधुं केहेवा जी ॥६॥ आसनथी उ
भां थयां ने, लज्या मनमां पामी जी ॥ बेसो जेसो
मारा समछे, नरहरी बोल्या शीश नामी जी ॥७॥ कहे
द्रुपदी कुटाणी अणे, सुभद्राये भगवंत जी ॥ कुतो असे
त नरनारीने, पण तमो दुभावो चंत जी ॥८॥ मनकल
पित रखे नहिं माझा ॥ मुजने केम उवेखे जी ॥ सुभद्रा
ने सच्च साची ॥ वहुनुं श्रीमंत नहिं देखे जी ॥ आतम
उपर दुःख नथी मुजने, पधारो नरवीर जी ॥ आलवे

आव्ये रे तुं थशे पण, संकट वेणा पुरन्ने वीर जी ॥ ८ ॥
मन मनावी वणिया मोकल, शत्रुने हणावी आव-
जो ॥ अभिमन्युने मुवो धृतराष्ट्र, ते रूपे हीनो प्रताप
जी ॥ ९ ॥ वात रावी विश्वंभरे, त्यां थी पाछा वणीया
जी ॥ नवसें नवाणुं पुरयां सत्रामां, मोसाणाने जो
ले पणिया जी ॥ १० ॥ आगला मागी पांडवे फेरी ॥
चाल्या कृष्ण ने रामजी ॥ सुलसाजने साथे तेड्यां,
आव्यां द्वारिका गाम जी ॥ ११ ॥ देवकी रोहणी आ
वी मणियां, आदरे आलींगन दीधुं जी ॥ सोण सल
ख लाली चो पाये लागी, आगता स्वागता कीधुं
जी ॥ १२ ॥ ॥ वसण ॥ ॥ स्वागत की
धुं ने कारज सिध्युं, दीनदीन ओछव नव नवो रे ॥
लन चोवीसो करे कथा ॥ पछी प्रसव पुत्रनो समडयो
रे ॥ १ ॥ ढाल ॥ ॥ कडवुं ॥ ९ मुं ॥ ॥
राग वेराडी ॥ ॥ संभय कहे सांभल पीरा
जन, सुलसानुं रे दुःख ॥ थयुं नथी थारो नहिं ते, कहे
तां न आवे मुख ॥ १ ॥ सुखे रमतां जमतां तेने, वही
गया दश मास ॥ अशी यारमे अरु लागे अलज्ञा, पा
पी जे पुरयो वास ॥ २ ॥ त्रैलोच्यननो अंश उदरमां
उपन्यो महा क्रोधी, स्तुण शरीर पोतानुं कीधुं ॥
रह्यो पेटमां विरोधी ॥ ३ ॥ त्वचा तणाई ने तापणी
पन्यो, शरीरे पाध्युं रीत ॥ परपर धूने कांई न सूझे

भमवा लाग्युं चीत ॥४॥ पाधरुं जोवाय नहिं ने,
ढुंकी थई रसनाय ॥ जसो निरूणी करपद केरी ॥
ढीलां जय थवाय ॥५॥ दजक देऊडी ने रुदन जावे
॥ अति शामाने शरीर ॥ जणजणां लोचन कायना
सरखां, निसदिन वेहेतुं नीर ॥६॥ हालक कुलक
रिने मंदीर ॥ वसुदेवे जाणी वात ॥ पुत्रीने पीड्या
जाणीने, रोवा लाग्या तात ॥७॥ रुडु पयाने रोह
णी कुंज, ऊग्र आखडी लीधी ॥ सात दिवस सु
तानें अरथे, जण अंजणी नव पीधी ॥८॥ दात्रा यात्रा
हव करे तारुणी, टोणे मळ्यो सकु साथ ॥ देवकी रो
हणी रोतां जोत्यां, सांभळो वसुदेवनाथ ॥९॥
स्वामि सुलक्षा मरण पामे छे, घा धूपरो नथी कर
ता ॥ शंकर वेणा लक्ष्मन शानी, दुःख कुं नथी घर
ता ॥१०॥ जे भुवानुं दुःख नथी रे, मरे छे प्राणी मा
त्रा ॥ करी करीने जे सासेछे, क्यांथी अरजुन जमात्र
॥११॥ नानपणेथी गई होत तो, दुःख न होतुं कोने
॥ अश्रान मोटी थईने मुकी जायछे, आणा सुलक्षा जो-
होने ॥१२॥ लघुवयमां लाड कुंवरी मरवुं, जीववुं न
व लहेतां ॥ आम जाणतां प्रीछतां जम लोक जाय-
छो ॥ वय थई होतती सहेतां ॥१३॥ परमेश्वरे पृथ्वी
पिछाड्यां, आपणने आली परणे ॥ कहोने कथक की-
धे पापे, दीकरी मरेछे अमरणे ॥१४॥ वासुदेवजो-

ल्यो आंसु भरता, हुं अहकडं शुं करूं॥ तमो शंकरशीरा
ने संभळावो रामा, साले पाणने साल ॥१५॥ वात
सांभळी आव्या वीरो, सुभद्राने द्वारे॥ भुवा पंच्या
दरीआ तेडाव्या, आव्या अनेक तेवारे ॥१६॥ तंत्र
यंत्र मंत्रने पाणी, पाठने देता धूणी॥ ऊतारा मुका
व्या भेरीओ, काणुं भवटीयुने पूणी ॥१७॥ राज वै
द नवनवा आवे, ग्रहेला होदर नाडी॥ त्रण संवछर
वही गया पाणु॥ होठीये व्याधी नकाडी ॥१८॥ पापी र-
ह्योछे प्राण लेवा, पेट मांहेथी हाले॥ स्थूळ शरीरने
नव रहे साजो, ते सुभद्राने साले ॥१९॥ ॥

वलण॥ ॥साले दुःख सुभद्राने घणुं॥ पडी
पामवा मरणरे॥ पछी रामा सरवे रोती देखी, घाठी
आव्या शरणा शरणेरे ॥२०॥३३८॥ ॥

कडवुं॥२०मुं॥ ॥रागमेवाडो॥ ॥

संजय कहे छे सांभळ राजन, वैद थया विश्वनाथजी॥
नाडी भेवाने काजे त्यां, ग्रह्योछे लक्ष्मीनो हाथजी॥१॥
त्राह्यत्राह्य करीने कहे छे, तमो नीसरो सरवे अकारज
॥मात तातने आज्ञा आपी, वणावी सहु नारज॥
२॥ प्रीतरस्यो चक्राव्यूह चतुर भुजे, भगनीशुं जो-
ल्यो भगवंतजी॥ अरे सुभद्रा सनमुख थावो, सां-
भळजो अद्भुत यंतजी॥३॥ आ गर्भ पामवानो मंत्र
छे, कहुं ते धरजो कानजी॥ चक्राव्यूह ते नामज अे-

जेम कहे श्री भगवान जी ॥४॥ पेहेले कोठे जेह जार
एउं, वंक वजा मण तणी जी ॥ मध्यने वांके ने पेसे योद्धो
ते सुभट न पामे मरण जी ॥५॥ नव जारणां बीजे
कोठे, ते तो कहुं भगनि भेद न जी ॥ छे त्रण जारणे पेसवुं गि
भरने, जेम कहे धनुस वेद न जी ॥६॥ त्रीजे गुलमे त्रण
मारग छे, महादेवने दोह्यलो मर्म न जी ॥ दक्षिण भुं द्वार ज
तिवाकुं छे, त्यां करवुं घटे छे कर्म न जी ॥७॥ चोथे कोठे ज-
त्रीस बारी, जेह मध्ये छे मोटुं द्वार न जी ॥ तेनी मांहे भ
जे भे भेद्यो, तो ते जीये नीरधार न जी ॥८॥ पांचमे
गूलमे जे जारणां, आठ छे अपजाई जी ॥ वेगणे थकी
घेटे मुकवी, वामांगे पेसवुं धाई न जी ॥९॥ छठ्ठे कोठे छा-
सठ नाका, त्यां भूलवणीनो ठाम न जी ॥ पांचने साठ मध्ये
पेसवुं ॥ त्रेम कहे सुंदीर शाम न जी ॥१०॥ ने मर्म कह्या
भदुपतिजे, ते गरभे गोख्या मुज न जी ॥ कहता कहता
रह्यो पेटमां, सुभद्रा पामी सुज न जी ॥११॥ शाता थई
शामाने शरीरे ॥ ततक्षण निंद्रा आवी न जी ॥ भग-
वाने भणावयुं मुकीने, जनने जोवावी न जी ॥१२॥ ते
वार पेट मांहेथी बोल्यो, हरीने देई होकारो न जी ॥ छ
कोठा तो कहु शीख्यो मामा, हवे सातमो विस्तारो न जी ॥
१३॥ अकस्मात जेवुं सांभळी, मरम कहे मोरार न जी
॥ जेथी भे अरध्धु भणवुं होय, तो तुं नीसर बहार न जी
॥१४॥ कहेतां मांहे प्रसव थयो, तेने विद्या भणवान

कोडजी॥वेरी जणी आज थकी लागी, उठी आल्या रन-
ण छोडजी॥१॥सुभद्राए पुत्र प्रसव्यो, वात आवी
मोकेरीजी॥ बांध्या तोरण हरिने मंदिर, वाजे वाजिंत्र
ने भेरीजी॥२॥ रोहणी देवकी आनंद पाम्या, आनं-
द्या वसुदेव रामजी॥ जादव सरवे संतोषीया रे, जण
जन्मे मनरथ्यो दामजी॥३॥ वधामणी मोकली ईंद्रप्र
स्थे, हरख्या राजधर्मजी॥ विप्रने जदु दान आप्यां,
अरजुने कीधुं व्रतकर्मजी॥४॥ ॥चलण
॥ ॥कर्म कीधुं ने कारज सीध्युं॥वही गया
मास साते॥ जाणे हुवा सुभद्राने, घरमे मोक-
ल्या निज भ्रात रे॥१॥कडवुं॥ ॥कडवुं सातमुं
॥ ॥राग अंडोल जमावी॥ ॥
स्वामि निज ले आवे आवियारे, कई लावियालु
धरजने मंनरे॥ सुभद्राने हैडे हरखरे, वध्ये उठीनो तें
जोणे तंनरे॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥सात त्रण
वर्षनो पुत्र छे, पिताथकी दुःख वन॥ ते माटे सासरे
समोत्तां, भवानुं छे मंन॥२॥नारायणने निकुण
लेख्या, करी कुशळनी वात॥ सासरयासो सुभद्रा
ने, कीधो शोकरथण भात॥३॥ उग्रसेनने वासुदेव
जी, जणलभने रणछोड॥ सासरयासो सरवे की-
धो, पहोंच्या मनना कोड॥४॥लालीयोने लेटीयां
ने, माताने मन्यां कुमारी॥वळावी पाछां वळ्यां स

कु, जगवलद श्री मोरारी ॥५॥ निकुळ तव जोसी-
या, सांलळो श्री परिग्रह्म ॥ मास अेकपूंठे पधारजे,
मणवा छे च्छे छे धर्म ॥६॥ अेवुं कहीने आव्यां छे क
प्रस्ते, नम्यां सासुने पाग ॥ पागे लागणुं घणुं
कीधुं, ले छे पीयरनी सोलाग ॥७॥ पांडवने अलि-
मान वाध्युं, ने थयो अेडो धाम ॥ तेटला माटे पुत्रनुं,
अलिमन्युं धरियुं नाम ॥८॥ पछी बे संवत्सर व
ही गयाने, प्रहोणा आव्या लडुराय ॥ लेट्या मळ्या
लगवानने, मळी जेठ सरवे त्यांय ॥ ला किंकरी
लावी कुंवरने, अद्‌लूत नेनुं तेज ॥ अलिना रीये ओ
छंगे लीधो, लणी पोतानो लांणेज ॥९॥ सला स
घळी देखतां, रमाड्यो लगनी आण ॥ त्यारे अलिम
न्यु अे भूछ ओलीने, ताणीया गोपाळ ॥१०॥ पार्थ पु
त्रे प्रहार मांड्या ॥ पाडुं ना पेट मांहे ॥ ते वळू थईने वा
गवा लाग्या, त्रिकम करे त्राह आहे ॥११॥ मुकाव्य मु
के नहिं, मोहननी मुछना वाण ॥ कृष्णजी ये कुंवर दी-
ठो, महा कृतांत काळ ॥१२॥ हसतां हरी अेम ओ-
च्चर्या ॥ आव्यारे कुंवरे समजो पूत ॥ मामाने मारे
नहीं, लगनी ते केरो सूत ॥१३॥ कुंवर तेहे कृष्णजीने
अे तमो चलाव्यो पंथ ॥ कंस मामो मारियो, लाणेज
थई लगवंता ॥१४॥ तमो कीधुं ते मार करवुं, अे रेहेता
बीहीजा ॥ अमो कंई लोपुं नहिं ॥ मामा तमारा चीहिला

॥१६॥ ॥ढाल॥ ॥धीठा ना
नोपुं वळी वळी॥ जेम आणंद करे छे मुजरे॥ सत्ना
सघळीये हास्य कीधुं, हरिये दिलमां राख्युं कुःजरे
॥१७॥३७४॥ ॥कडखुं॥ रसमुं॥ ॥
रागदेशी॥ जनीव्यालदुकडी॥ ॥वैरी पव्य
न करे सुण राय॥ पुरवज तारानो महिमाय॥१॥ ने
अभिमन्युं जोत्यो विप्रीत॥ ते वेण विठले राख्युं
चित्त॥२॥ कुंताने लेख्या कमळा पति॥ पछी पधार्यो
द्वारा मति॥३॥ अेकवार पांडवे कीधुं अकृत॥ दूर्योध
नशुं रम्या द्यूत॥४॥ रमतां पांडवते एणी वार॥ हा
र्या राज भरया भंडार॥५॥ पछी पण कीधुं जीकृया
र॥ हारे ते वसे वन वर्ष बार॥६॥ वर्ष तेरमे गुप्तज
रहेवुं॥ छता थये फरी वन सेवुं॥७॥ पण करीने रम्या
न्हुगार॥ हार्या पांडव बीजी वार॥८॥ पांचाळी सुं
गया वनवास॥ त्यां भणवा आव्या अविनाश॥९
॥ पांडवने तेड्या बहुवीर॥ कहुं कृष्णे एणे भरीने नीर॥१०
॥ अभिमन्यु सुभद्रा जाण करी॥ द्वारिकामां आव्या
श्रीहरी॥११॥ भाणेज भाव भगवंत गणे॥ प्रद्युमन
साथे विद्या भणे॥१२॥ पांचे पांडव द्रुपदी नार॥ व
नवेठे राज रीध हारी॥१३॥ अेम कुःज वेह्युं घणां
न॥ पछी भणीया वक्रव्यूह मुन्य॥१४॥ भागी पांड
व रुषीने पाय॥ कहे जयद्रथ ति कुःज करी याय॥ पा कुप

री कौरवे न मुक्यो केडो ॥ एम दुःखनो तो न आव्यो
छेडो ॥१६॥ तव बृहदश्व बोल्या वचन ॥ सुणो युधि
ष्टिर राजन ॥१७॥ नळ दमयंती दुःख आगे ॥ नथी
तम दुःख सो मोरे भाग ॥१८॥ कथा नळतणी सां
भळी राय ॥ नेणे नीरनो प्रवाह जाय ॥१९॥ ऋषी अ
म दुःख क्षेणज मात्र ॥ ने दुःख पाम्यो लिमक नमात्र ॥
२०॥ करी समाधान ऋषी संचरिया ॥ पांडव वननी वा
टे विचरीया ॥२१॥ एम करतां वित्यां वर्ष बार ॥ हवे
गुप्त रह्यानो करवो विचार ॥२२॥ आव्या वैराट नगर
मोझार ॥ वेस बदली रहीशुं ते ठार ॥२३॥ ॥
वलण ॥ ॥ बदली रहीशुं वेष त्यां, अे मयु
धिष्टीर बोल्या ते वारे रे ॥ तव अरजुने पुछीयुं, ते
नो कहुं विस्तार रे ॥२४॥ ३८॥ ॥ कडवुं २३
मुं ॥ . ॥ राग आशावरी ॥ ॥
वैशंपायन अेणीपेरे बोल्या, सुण जन्मेजय राया ॥
विस्तारी तुजने संभळावुं, भारतनो महिमाय ॥
॥ अरजुन वाणी बोलीआ, तमो सांभळो धर्मकुमा
र ॥ तमने कहो क्यम छाना रहेशो, त्रण लोक मोझ
ार ॥२॥ देवी देवाना राजा आवी, नमे तमारे पाय ॥
तमो शेठने नव नमो, अे नम्र तमारी काया ॥३॥
धर्म वाणी अेणीपेरे बोल्या, सांभळीअे अरजुन
॥ अमें मारीने वात विचारी, ते तमने कहुं वचन ॥४॥

ब्राह्मण क्षत्री वैश्य वरणने, उपवीतनो अधिकारण
ब्राह्मण वेश धरीने रहीशुं, राज सभामां जइ रापण
सर्व लोक ते मुजने नमशे, देशे सउने आशीश॥
मुज शीर अवरने नहिं नमे, में पूज्या श्री जगदीश॥
॥६॥ कंक नाम प्रसिद्ध कहावुं, राय तणुं मन रंजु.
॥ मनगमती त्यां कहुं वारता॥ भला राउ कुलभंजु॥
७॥ एणीपेर कुं दिवस निर्गमुं॥ तांहां हुंअ अरजुन॥
रथे जेसारी लाड लडाव्यां, सारथी देवकी तंन॥ ८॥
रीश नथी नाभ्युं तें कोइने, अेक विना भगवंत॥ प-
राधिन थइ पेटज भरवुं, ओ दुःखनो नाव्यो अंत॥ ९
॥ वचन सुणी वडवीर तणां रे, कहे अरजुन सत्य वा-
णी॥ धर्म धुरंधर हुं जन जाणो, समर्थ प्रभु ने भ-
णी॥ १०॥ वर्ष अेक त्यां व्यंढल थइशुं, संगीत विद्या
भणशुं॥ वेराट रायनी पुत्री भणावुं॥ विद्या सरव
जाणुं॥ ११॥ भीम अरजुन भणीने बेठा, बोल्या
मांहो मांही॥ अकु अहारीछे भीम महाभड, कहोने
रहेशो क्यांही॥ १२॥ जटक बोलो क्यांइ गमे नहिं,
सांखे नहिं अेक बोल॥ पराधीन थइ पेटज भरवुं,
नहिं जण बुद्धि तोल॥ वात करे ने सामुं जुवे, वृ-
कोदर रह्यो विचारी॥ जागण आविने ते बोल्यो,
रीरी वात करोछो मारी॥ १३॥ जकु अहारी ते कहोछो मु-
जने, ते मनमां नव धरशो, सुजे हाडा अमो निर्गमुं

चिंता कोई न करशो ॥ १४ ॥ अर्जुने ज्यारे वेणा रे
पडी, सघळुं रे त्यांथी सुज ॥ दुर्योधने पुंठन मेलीतो,
करधी वेहीशी लुण्मा ॥ १६ ॥ वैराट रायनो पाडीं रसो
ईओ, अंन सर्व त्यां रांधुं ॥ सउने नमतां शेष रहे
ते, अन्न नमुं हुं जाधुं ॥ १७ ॥ जे रीते हुं दिवस निर्ग
मुं, चिंतातुर नव थाशो ॥ घडाघडनो ठामक करशो,
पेट भरये रोसो सांसो ॥ १८ ॥ भीम लडकी रह्या सां
सता, तव पुछ्या सहदेव ॥ तमे कहो श्यम छाना रहे
शो, परघेर करवी सेव ॥ १९ ॥ लावण पुछे कोई नव कहे
शुं, अेह लोक शुं लहणो ॥ माग्या पाणी भात न पीर
शो; तम दुःख कोडिर आणे ॥ २० ॥ विमासीने कहे ग
ती मननी, पराधिन थई रहेवुं ॥ भूख तरशीने सु
ख दुःख सहेवुं, चयन कुवचन वेहेवुं ॥ २१ ॥ अेवां व-
चन सुणीने बोल्या, सहदेव तणी वार ॥ जे रीते अ
हीशा राखशे, चित्त तणो आधार ॥ २२ ॥ अेक अमो
मन वात विमारी, ते तम आगण कहीजे, जे रीते
सुखे दीन नईये, मरण तमारे रहिये ॥ २३ ॥ वण पु
छे उत्तर नव देवो, ते अेहेव काम करीशुं ॥ जे शावि
यांडं गोधन यांडं, अेमन पेट भरीशुं, रहावंध्या ग्र
सव वृषभ चिन्ह लणउं, धण मागे वृत्ति आपे ॥ क
हीश गोपकुं पाडव केरो, गोपाल करी थापे ॥ २५ ॥
सहदेव कहीने रह्या सांसता, कहो निकुळ कीपेरा

ગતિ તમારી કોઈ નવ જાણે, નહિ રહેવું પરઘેર ॥૨૯
॥ પર ભૂમિ પર ભૂપતી આગળ, પર ગમતું ન કહેવું ॥
પર ઓશિઆળે પેટ ન ભરવું, પરને દિલ ન દેવું ॥૩૦॥
વિનય વચન સુણીને બોલ્યો, નિષ્ફળ વચન મહાર
રા ॥૩૧॥ માટે દુઃખ મારૂં જાણો, તજું કઠણ ગતિ ક્રૂર
॥૩૨॥ મન શુદ્ધેથી સેવા કરશું, તેવી તમને ગમશો ॥
તમે જાણો સઘ સુખી તન, એવડું દુઃખ કયમ ખમશો
॥૩૩॥ વિકટ અશ્વ કુદકૂં પાધરા, ખરા ખેલવી જાણું
॥ અશ્વ શાસ્ત્ર આવડે છે મુજને, હું શું આપ વખાણું
॥૩૪॥ ભુરી તણા ને સકળ રોગ છે, ઔષધ એનાં કર
શું ॥ વૈરાટ રાયના ઘોડા ફેરવું, એણી પેરે પેટ ન
ભરશું ॥૩૫॥ એવું કામ કરીશું ભાઈ, તેમ કોઈ નવ
જાણે ॥ દૈવ તણી તો ગતિ કઠણ છે, દૈવ દયા નવ આ
ણે ॥૩૬॥ સમાધાન સંતોષી બેઠા, નિકુળજ તેણી
વાર ॥ ધર્મ તણું મન વિસ્મય પામ્યું, ઊપન્યો વળિ
વિચાર ॥૩૭॥ દ્રૂપદીને દેખીને રે રાજન, જાણે આં-
સુપાત ॥ ઘડ નેવડું માણેક માનની, કયમ રહેછા
ની જત ॥૩૮॥ પુરૂષ તણી સઊવાત પાધરી, તેમ
તેમ કરી નિર્વહેશો ॥ પ્રભુ પતિવશ પડી પ્રેમદા ॥
કઈ પેરે દીન લેશો ॥૩૯॥ અમો અજાણ છતા જળગા
રહીશું ॥ નહિ બોલાયે વાણ ॥ કંદર્પ કોટી કુણા કામ
ની, સુખશીલા શરીર ભાણ ॥૪૦॥ તે દુઃખ માંહે ચ-

જી દુઃખ મોટું, છાની ક્યમ કરી રહેશે ॥ સુભે તેમ ક
હે લોક બાહિર મુખ, કપટ્ટ બોલ કેમ સહેશે ॥૩॥
એવું જાણી દુખ જાણી, મુકયો મુખ નીસ્વાસ ॥
નયણે ધારા નીરની રાણી, આવ્યાં રાયની પાસ
॥૪॥ કર સંપૂટ કરી ઊભી નારી, કેમ થયા છો ઉદા
સ ॥ મારી ચિંતા કાંઈએ ન કરશો, સમરથ લહી
અવિનાશ ॥૫॥ દાસી રૂપ થઈને રહિશું, સૈરિંધ્રી
મુજ નામ ॥ રાણીને શણગાર પહેરાવું, કરું એટલું કા
મ ॥૬॥ એવું સુણીને પાંચે ઊઠ્યા, પાંડુ તણા કુમા
ર ॥ રાજ બાકરે શમીએ બાંધ્યાં, આયુદ્ધ તેણી વાર
॥૭॥ કુડામોરે ચાલી આવ્યાં, પૂર વૈરાટ મોઝાર ॥
અછતા થઈને ત્યાં રહ્યાં, તેનો કોઈ ન જાણે પાર ॥
૮॥　　　　॥વલણ॥　　　　॥પાર કોઈ
જાણે નહિં, એમ રહ્યાં વૈરાટને ઘેર રે ॥ હવે આગ
ળે નિપન્યું, તે કહી સંભળાવું પેર ॥૪૩॥૪૪
॥　　　　॥ કડવું ॥૨૪ મું॥　　　　॥રાગ
સામેરી॥　　　　॥ જે યુધિષ્ઠિર યજ્ઞ કરી ॥ દીધાં ક
નકનાં દાન ॥ બ્રાહ્મણ થઈ આશીરાદ, રહ્યા ત્યા
રે ભગવાન ॥૧॥ નકુળ ઘોડા ફેરવે ॥ સહદેવ ચયા
રે ગાય ॥ ભીમ ઉદરને કારણે, રહ્યો રસોડા માં-
યા ॥૨॥ ચંદ્ર સૂર્યને વશ કરે, નામ તેનું પાંચાળી
॥ દાસી થઈ દિન નિર્ગમે, વેળાયે દ્રુપદવાળી ॥૩॥

सकुळ छत्रपति वरी करया॥ जीत्यो जरासंघ राय
॥नरकीरी नारी थयो, कर्मगति कहेवाय॥४॥सुख
के दुःख पामिये॥ दुःखकेडे सुखजोय॥ सरखा दिन
जावे नहिं, वृक्ष छांय सम जोय॥५॥ ॥
रागत्रण ताणनी चोपाइ॥ ॥वैशंपायन
जोल्या वचन॥ सुण जन्मेजय राजन॥ ताहार
पुंठे नीपन्युं तेहा॥ तुजने संभळावुं तेह॥१॥ वै
राटपुरमां पांडव रह्या॥ द्रूपदी सुधां सुखीया थया
॥२॥ दूत कौरव केरा जेहा॥ फिंडे पांडवने खोळता
तेह॥३॥ दुर्योधन मन करख अपार॥ राजे हस्ति
नापुर मोकलरा पेर॥ सभा भरीजे बेठो राजन॥ क
ख वाध्यो पोताने मन॥४॥ भीष्म करण द्रोण
पावन॥ अश्वत्थामा आदि मांडलीक॥ सुभ
ट शकुनी ते त्यां होया॥ रात भ्रात पोताना सोय
॥ देश देशना राजन जेहा॥ सभामांहीं बेठा छे तेह
॥५॥ जोई सभा करख्यो राजन॥ एवे आव्या
नारद मुन्य॥६॥ द्रूपदी दीठा जेटला॥ परणाम्यो
राजन जोई तेटला॥ पीठी॥ आम पर कृपा करी महारा
ज, घणे दिवसे पधार्या आज॥ रावणती जो
ल्या नारद मुन्य॥ तुं तो सांभळरे राजन॥७॥
मास सात तो वही ने गया॥ सभामांहा रतें तो जय
नद्या॥८॥ पर्ष पुरुष जेह त्यां थशे॥ छता थई-

ने पांडव आवशे॥१॥पासला जेर्ई युधीष्टीर अ
नालेशे वेगे ताहं राजगीर॥ भिम जड सामो थ
शे जडे॥सेन्या तारीतो रडवडे॥२॥अरजुन
धुं लेशे द्रोणरडे॥ अेवो जेह्वो तो अेक दहाडे॥
३॥निकुळ सहदेव धनुष्य सहायी॥ छे कोई जेहो
ने सामो थाय॥४॥ ते माटे तुं गर्व मां जाण॥ दे
ज सेन्य ताहं नीरवाण॥५॥ भेळीघाडे तो न स
रे काज॥ आर्ड जेसरी वेगे राज॥६॥ सुणीना
रदकेरां वच्यंन॥ अजुन्ज सेन्य पोते राजन॥७॥
चेत चेतकहे नारद मुंन्य॥ तुं तो दूर्योधन राजन
॥८॥ जेवरावो जेछे कियेगाम॥ तोतो थाय
ताहं काम॥९॥ कही लोगवे ते वनवास॥ सुजे
राज करो आवास॥१०॥ तेणे सेन्याछे भगवान
॥ गांन्या नव जयते राजंन॥११॥ कही रहे ब्रु
वतां ते राया॥ दिवस च्यार वेगे वही जया॥१२॥
जोणी कुढावो करीने लाण॥ नीकर जण ने ता
हारो काण॥१३॥ पोतानो माटे तुजने कहुं॥ जन ह्वि
तर मनमां जणी रहुं॥१४॥ अेम कही पाम्या
अंतरध्यान॥ पड्यो विच्यारमां राजंन॥१५॥ क
वे कहुं लेना ऊपाया॥ जे वडी पांडव प्रगट थाया
॥१६॥ ॥वलण॥ ॥प्रगट थाय पांड
वसहीत॥ ते करवो अेह ऊपायरे॥ भट प्रेमानंद अे

દુર્યોધન
નારદમુની.
ભૂતમલ્લ.
સભા કૌરવની.

भणे, शुं करतो कौरव रायरे ।।उ।। राग रुडा ।।
कडवुं ।। २ पेहेलुं ।। राग मेवाडो ।।
वैशंपायन मुनी एणी पेरे बोल्या, सुणन जनमेजय रायजी
।। त्यार पुरे ते निपन्युं, हुं कहुं तेनो महिमायजी ।। १ ।।
राज वणतो जोली थाते, हरख धरिने मनजी ।। हर
कहीने बीडुं मुकीयुं, सभा मांही राजनजी ।। २ ।। कोई
छे जेनार तेडनो, पण पांडीने जयजी; पांडव केरी पु
त्र लेई जावे, सभा मांहेरी मांयजी ।। ३ ।। आरा तेने
भरधुं सोंपुं, हयगज रथ कहेवायजी ।। नरपति सघ
ळा रह्या नीहाळी, कोई नव जेहे पायजी ।। ४ ।। बीडुं
लईने जध केरव्युं, कोई न करे जीयो हाथजी ।। करण
आदिक योद्धा जेह, भणीने सरवे साथजी ।। ५ ।। जे
थामां मल जुत जाव्यो, ज्यां जेहे छे भूपजी ।।
भीम समान पराक्रम जाणियो, तेवडुं तन स्वरूपजी
।। ६ ।। जावी ऊभो रह्यो जागण, नृपने नाम्युं शीश
जी ।। हुंनो ऊपर धर्युं छे बीडुं, राय वडावी रीसजी ।।
७ ।। मह कहे बोल थकी ते, हरख्यो राय अपारजी ।।
कटक मारा मांहे भेठो, तुं जक दिसे सारजी ।। ८ ।। तारी
मु पांडव गया माहा वन, वर्ष वहीणयां बारजी ।।
नष्ट चरच्या लई रह्या छे, कोण देशे मो भारजी ।। ९
।। छता थाय जेतम थकी तो, निश्चिंत कीजे राजजी ।।
तेर वरस वन भोगवे वळी, सरे अमारुं काजजी ।। १०

कह्युं रायनुं सुणी महा मल्ले, ग्रह्युं बीडुं पाण जी ॥ क-
ष्ठ लीडीने डीलो रह्यो चली, ऊगर्यो मुजथी वाण
जी ॥१॥ गुह्य गीरी सोधुं नव खंडे, नगर पुरां लग
म जी ॥ सरोवर सरिता सिंधु सोधुं, अगम्य अगो-
चर ठाम जी ॥२॥ राय जति रुक्मियात थयो, नव
सुणीयां मल्ल वचंन जी ॥ विश्वास तारो छे मुजने
मान्युं माहरुं मंन जी ॥३॥ तुं नीश्चे जेनी सुधल
वीरा, वीर वहेलो नयक जी ॥ शकु पसाय करी रीख
दीधी, पलावियो क्षण मांय जी ॥४॥ अवनी तल
पड साते सोध्यां, आव्यो अवनी मांय जी ॥ पश्चिम
दिशामां परवस्योने, जत्या राणा राय जी ॥५॥ उ-
त्तर दक्षिण पूरव चाल्यो, अनंत पंथे ओह जी ॥ पर्वत
ओहा राय जतियो, अलंग कहावे केह जी ॥६॥ दास-
घणी पृथ्वी मध्ये पेख्या, नगर देश परमाण जी ॥ दे-
श्या चपथी अस्ताचण, तहां लगी लोगये तना
जी ॥७॥ ओम करतां करतां आवी दीधो, चैराट दे-
षे विश्राम जी ॥ अकांते रही लोकने पुछ्यो, यां
करो ठाम जी ॥८॥ पुछी पुरपतिने नई मलियो,
त्यां मुखे वचन जी ॥ देश देश विषे कु करीयो, कुत्स
ठक रावंन जी ॥९॥ अवुं सुणीने राजा बोल्यो, तें
कह्युं ते सत्य जी ॥ भूमिलड स्वरवे किल्ला, मोसाल
र देश अधिपत्य जी ॥१०॥ क्यांहां वसो छो कोने रा-

ऐ, कहो तमारुं नामज॥ पृथ्वी लक्षण वध्यो तुं जो
णी, कोण संगाथे कामज॥२१॥ मत्स्य जभूत नाम
माहरुं, धर्युं बीजुं में पाणज॥२२॥ पांडु तन वन गुप्त र-
ह्याछे, नष्ट थरया जाणज॥२३॥ दुर्योधन मुजवय
न सुणी में, जत्या जोहो तेर हेरीज; कांई न लाध्या
मुजने तेतो, जेठ तुं न सत्यानेरीज॥२४॥ कार्याक
हे तो पुत्र आपो, नहितो तुं कुच्छ वाणज॥ स-
ला मांहेथी बोल्यो साळो*, बोलतां मुज संलाणज
॥२५॥ मुज संगाथे प्रथम जडीने, महाबल तुनधे
बाउज॥ उपर मत्स्यछे प्राहातेरुं, भणीने करजेरा
उज॥२६॥ जेम कहीने धाई वळग्यो, मल्लने तेजे
वज॥ उठंट कोटे जन बांजी, करीरीके रुं क्रोधज
॥२७॥ घडी बे घडी जुधज कीधुं, झुंज्यो झुंज्यो तेह
ज॥ पछी पकडीने लीज्यो तेने, कचर कीधो देहज॥
२८॥ वळती रायेकंकने पुछ्युं, शी करवी हवे पेर
ज॥ जोड्ढो तेर तेम आपणने जत्या, वधारयुं ते
शुं वेरज॥२९॥ एवुं सुणीने कंकऋषी कहे, तेडाव्यवा
ज्यो सारज॥ कोठार तारा कीधा खाली, नीत्यकरी
बहु आहारज॥३०॥ तव वैराटे कह्युं ऋषीज, जेरुं
बोल्या आपज॥ परभूमिमां वात करो, परोणाप
मराव्यो आपज॥३१॥ जेम कहीने मोहल्यो सेव

* वैराट राजनो साळो कीचक.

ह. वालुधा केरी पासजी ॥ तमने नृपवैराट तेडे
अह, मल्लने कस्यानासजी॥३॥ कहेतां ते ततखे
व ऊठीयो, यडो वृकोदर वीरजी ॥ मुख पखाळी
पाघ बांधी, पीधुं शीतळ नीरजी॥४॥ भूत
कडुं नाम सांभळ्युं, चढियो क्रोध अपारजी॥ वे
गे धाईने आवियो ते, राजसभा मोझारजी॥५॥

॥ ॥वलण॥ ॥ राजसभामां
आवियो, बालुवो तेणी वाररे ॥ सभा सहु विस्म
य थई, जे मल्लने मारे साररे ॥७॥ पीर ॥

॥ ॥कडवुं॥२६ मुं॥ ॥

राग सामेरीनी चोपाई॥ ॥वीर सभा
भणीरे सांचरियो, शीसे पृथ्वी ऊपर पग धरियो
॥१॥ रजे जे पड थाजे जेह ॥ भूमि भार लागे
छे विशेह॥२॥ चाली सभा समिपे आव्यो, राय
वैराटने मन भाव्यो॥३॥ महा मल्ल जे प्रौढ क
दीसे॥ सरवे सभा तणुं मन हिसे॥४॥ आंख्यो
दिसे छे अग्नि समान॥ तन मेघ छे शाम वान॥
५॥ वीर भूज दंड भला साहे॥ कर चरण देखी मन
मोहे॥६॥ भला योद्धा रह्या जण कणिया, वीर आ
वी सभा मांहे भणिया॥७॥ आवी कंकपासे शी
र नाम्युं॥ पछी लेयुं भूतना सामुं॥८॥ आ
योद्धा ते क्यां थकी आव्यो॥ त्यांथी पुतळां बांधी

लाव्यो ॥६॥ त्यारे वैराट राय ओम बोले ॥ नथी
बणियो कोई ओने तोले ॥७॥ जेणे बोहोंत्तेर
राय बरा कीधा ॥ ते तीने बरा मोटा लीधा ॥८॥ प
छी आणी सलाये पधारया ॥ कैयो कीचक मोकम
भारया ॥९॥ हरी लेवा दुर्योधने मोकलीया ॥ जेने
पांडव कहिं नव भणिया ॥१०॥ तेने मल्ल कहिंडे छे ले
तो ॥ मोटा महिपतिनी पत जोतो ॥११॥ जेवुं
सांभणतां चढी रीस ॥ पगथी ल्याणा लागी शी
श ॥१२॥ तुं तो घणे कामे जती आव्यो ॥ केम आं
हींथी लई रो कोण्यो ॥१३॥ पगे पुतणां छोडी नं बा
धुं ॥ केहेरी बीजी वार नहिं आवुं ॥१४॥ त्यारे जलु
त बोल्यो वाणी ॥ लउं तारी वात मे जाणी ॥१५
॥ घणी वार तुं आप वखाणे ॥ मल्ल विद्या ते तुं शुं
जाणे ॥१६॥ घणुं बाई तें तन वधार्युं ॥ ते तुंने
एले सुख पधार्युं ॥१७॥ आवी ऊभो रह्यो शुं
त्राजे ॥ शुं मल्लिक आव्यो छे लाडे ॥१८॥ जमेले
दू मोटा धरा कीधा ॥ मोटा राय जती यरा लीधा
॥१९॥ कैयाक्षियकने पुछो वात ॥ नेणे दीठा छे मारा
हाथ ॥२०॥ तुं आण विंधाणो शुं जाणे ॥ हजी हाथे
तुं न चढ्यो आणे ॥२१॥ चकारतां तो विर री
साव्यो ॥ झोको कहीने ते सामो आव्यो ॥२२॥ हा
थे मुष्टीका ग्रही मुकावे ॥ मुज कोशियाकही बोला

वोरदा मह्ने लीधुं दुर्योधन नाम ॥ बालु बोके वै
राटनुं काम ॥ २७ ॥ जेम कहेतां जेकु लड लडिया
॥ गढ कोठे कोशीसा पडीयां ॥ टाटा पग प्रहारे प्रथ
वी धूजे ॥ उडे रज रवि जिं जन सुजे ॥ रण गाजे ॥ २९
पाटु कोणी वाजे ॥ ते देखी कायर चीत्त भाजे ॥ ३०
माथां मेहातणी पेरे मारे ॥ मरडी भागतां कांठे त
जगारे ॥ ३१ ॥ भणे नेम गज मत्त जाकुपिया ॥
लोक भेयाने टोळे भळिया ॥ ३२ ॥ लड वढतां बे
नी दीशे भया ॥ भागे लोक नाशानाश थाय ॥ ३३
॥ वढतां घीर बालुओ बांध्यो ॥ मह्न भूतने ता
णी बांध्यो ॥ ३४ ॥ वाजे ढोल नीशान जे पासत्त
तेनो शब्द गाजे छे आकाश ॥ ३५ ॥ भीमे कीधो म
नमां विचार ॥ हवे मारुं अने ठार ॥ ३६ ॥ अम कही
ने मेली छे दोट ॥ झाली मस्तणी तो कोट ॥ ३७
॥ मांधि फेरवी भूमि पछाडे ॥ वळतो जाजसा आ
कारे आडे ॥ ३८ ॥ मस्ले विचार्युं ते ठाम ॥ जातो
लिमतणुं छे काम ॥ ३९ ॥ मोत मारुं छे अने हथि
॥ अेम विचार्युं कुंडिया साथि ॥ ४० ॥ हवे प्रगट
लेउी अेनुं नाम ॥ मरतां करुं अेटलुं काम ॥ ४१ ॥
अेतो पाछो भागे बन ॥ राज भागे दुर्योधन
॥ ४२ ॥ अेवुं भणीने बोले ज्यारे ॥ भीमे जाण
ल्यो तेने गणे त्यारे ॥ ४३ ॥ लकार मुखथी निकल्यो

 ચિત્રનંબર ૩ જો.

कीच्यार ॥ मकार लूली गयो तेणी वार ॥४४॥ पछी
वालुवे कीधुं काम ॥ मल्ल मारी नाख्यो तेठाम ॥४५
॥ ॥ढा पना॥ ॥ठामठाम तेवा
तोस्याली, वेगे तेणी वार ॥ हस्तिनापुरमां जई
सेवक, कह्यो सर्व प्रकार ॥४६॥ अनुचर चार दिशा
थीरे आव्या, तेणे शुद्ध करी सारी ॥ पांडव अमे न
जाण्या कहीं, पण सांभळ वात जमारी ॥४७॥ वैरा
ट नगर मांही हवो छे, अेक मोटो उतपात ॥ कीलूत
मल्ल मार्यो महा मल्ले, अेक जणेरे साक्षात ॥४८॥ सु
णतां दुर्योधन मन चमक्यो, अे पांडव काम प्रमाण
॥ धडक्यो धीर करक सन कीधुं, चलाव्यांरे निशान स
४९॥ त्रिगवण तिलूतने कोणजीते, रात दैयक
रणमां मार्या; शुं करिये वर्ष थयां रे पूरण ॥ दैवे दी
न न उगार्या ॥५०॥ हवे त्यां जई गौधन वाळुं
करिये जेह प्रकार ॥ पांडु तनज जे पतन करी तो, मु
कावशे निरधार ॥५१॥ सेन लई दुर्योधन आव्यो,
वैराट केरे रे गाम ॥ पछी तेहनी गायो वाळी, कीधुं
छे मोटुं काम ॥५२॥ चार वरसथी अधिक कहाये,
पुरुष ने केहवाय ॥ सकुशे राज साथे चाल्या, स
ग्रामे ते जय ॥५३॥ कंक ऋषिने बालुयाने, तंती
पाल गोकर्ण ॥ सकुशोने संगाथे लीधा, जेनां कुंड

१ रोहे रे. २ घोडानो रावत निकुल. ३ गायोपाळनार, सहदेव.

आयणी॥५४॥ सैन्य लेईने राजा चाल्यो, सोधी
दीधी सारा॥ नरपतिनुं गोधन मुकाव्युं, वालुं अे ते
णी वार॥५५॥ पूर्व दिशाथी गोधन वाळ्युं, वळी दु
र्योधन राया॥ राजकुंवर लेई वारे धायो, अरजुन
खंडण काय॥५६॥ धनुष्य बाण कर मांही धरीने, की
धुं कडुं जुद्ध॥ गोधन मुकावीने आव्या, नगर वा
तथई शुद्ध॥५७॥ कुंवरने अरजुन कहे छे, जलेई
शामाडे नाम॥ दिवस हवे थोडा रहेवुं छे, आमारे ता
रे गाम॥५८॥ राजकुंवर आविने नमियो, पीताके
रे पाया॥ ओवारणां लीधां माता अे, कई छे हरखन
माया॥५९॥ अेम करतां ते वात विती, दिन दिन पुं
ठे दीन ज्याय॥ वरष अेक परिपूरण थयुं ने, रीज्याइ
दियानी मांया॥६०॥ ॥वलण॥ ॥
हृदियामां रीज्या अति, पांडु केरा तनरे॥ हवे आ
गळ शुं निपन्युं॥ ते सुण जनमेजय राजनरे॥६१॥
५३३॥ ॥कडवुं॥६ मुं॥ ॥
रागसामेरी॥ ॥वैशंपायन बोल्यो
वचन॥ सुण परिक्षित केरा तन॥ त्यार पुंठे नीप
न्युं जेहां तने कही संभळावुं तेह॥१॥ वर्ष अेक त्यां
पूरण थाय॥ पछी वीमास्युं मनमांय॥२॥ अेवे नि
रां पडी छे ज्यार॥३॥ बीह्या पांचे पांडु कुमार॥४॥ सा
थे तेडी द्रौपदी नार॥ आव्या कोट कने नीरधार॥५॥

સમડીનું ઝાડ.
વૈરાટરાજા

छी निकळ्या नगरथी जयकार ॥ आव्या शमडी वृक्ष
ने ठार ॥ ३ ॥ ध्यान ईश्वरनुं धरी मन ॥ आयुध ऊता
र्यां पावन ॥ पेहेरी वस्त्र ने पावन थाय ॥ अने ऊल
ट अंगन माय ॥ ४ ॥ काने कुंडळ हीरे जडीयां ॥ तेनां
मूल न जाये गणियां ॥ कंठे मुक्ताफळनी माळा ॥ दी
से ओपती अकळ माळा ॥ ५ ॥ शिरा सांकळी ने सो
ना दोरो ॥ कडे बांध्यो सुंदर कंदोरो ॥ पोंची जडित्र
सोना सांकळिये ॥ वेढ वींटीयो छे आंगळिये ॥ ६
॥ पेहेर्यां आभरण ओपतां सार ॥ ऊपर बांधि
यां छे हथियार ॥ भाथा लीडिया छे करि साथ ॥ ध
नुष गांडीव झाली छे हाथ ॥ ७ ॥ सुंदर कीधो चोतरो
अनेक ॥ मांडी पाट त्यां करी विवेक ॥ विजया दशमी
केरे दन ॥ कीधुं शमडी तणुं पूजन ॥ ८ ॥ पछी जोई
ने शुभ लगन ॥ पट्टाभीषेक कीधो राजन ॥ अर्जु
न धरे शीरपर छत्र ॥ देवता वजाडे वाजिंत्र ॥ ९ ॥
राज बेठा युधिष्टीर राय ॥ पुष्पवृष्टि करे देवताय ॥
वन नष्ट चरया पूरी थाय ॥ सौने ऊलट अंगन मा
य ॥ १० ॥ एटले गोवाळीया त्यां आव्या ॥ चारवा
ने गोधन लाव्या ॥ सुभट बेठा दीठा ज्यां ॥ त्रा
स पामीने नाठा त्यां ॥ ११ ॥ दोड्या राजद्वारे ते आ
व्या ॥ राजा वैराटने जगाड्या ॥ करी मनवारो ने जो
ड्या वात ॥ राय सांभळोने साक्षात ॥ १२ ॥ कं

व्यंडण ने पाडकर ।। तंतीपाण गोकर्ण ने नारा ।। जेतो त
मारे घेर हता नेहा ।। वनमां राजा थई जेह तेहा ।।३।।
छत्र चामर ढोले चाया ।। एवो नव दीठो कोई राया ।। ए
ह आयुद्ध धारी ते योधा ।। कह्या एवो एणे प्रतिबोधा ।।
४।। एवी वात ते सांभळी ज्यारे ।। राजा विस्मय पाम्यो ।
त्यारे ।। त्यारे कुंवर बोल्यो वाणे ।। राजा प्रत्ये जोडीने पाण
।।५।। एतो पांडव कहेवाय नेहा ।। हता आपणे घेर जे ते
हा ।। मार्यो बृहन्नलतने तो ठाम ।। तेतो भीम तणुं छे क
मा ।।६।। कंक ऋषि युधिष्ठिर राया ।। व्यंडण रूप अर्जुन
कहेवाय ।। निकुण तंतीपाण तत जेवा ।। गोकर्ण थया स
हदेवा ।।७।। सैरंध्री द्रुपदीनुं नामा ।। सेवक थई कर्यां छे
कामा ।। कौरवे गायो वाळी ज्यारे ।। तेतो वारे धाया
त्यारे ।।८।। नहितो मारहांइ ते त्यां रेखुं जे ।। केम मुक
वी लावुं ढोर ।। एवी वात ते सांभळी ज्यारे ।। राजा
वैराट बीहो त्यारे ।।९।। डवत करतो चाल्यो घर
ण ।। जईने साह्या रायना चरण ।। मस्तक मुक्युं
जईने ओळे ।। वचन दीन थईने बोले ।।१०।। में कीधुं
महा कुडुं कर्म ।। जे पासा प्रहारे पीड्या धर्म ।। द्रुपदीने
सति सुंदरी ।। तेने आमो कही किंकरी ।।११।। जेम कु
जे निरगम्या द्वादश मासा ।। पृथ्वी पति में कह्या दास
।। कुतो धुं बृ तमारो रांक ।। सिभाकर जे अमारो वांक
।।१२।। नव ओळख्या मारा स्वामा ।। सेवक जाणी कर्या

व्यां कामा ॥ त्यारे बोल्या युधिष्टिर राया ॥ धन्य धन्य
तमने कहेवाय ॥ रुपा ॥ अमो रह्या तमारे घेर ॥ सुख
पामिया बहुपेर ॥ बार वरस तो काढ्यां वन ॥ येक
वरस तमारे भूवन ॥ हवां हवे पूरण थयो वनवा-
स ॥ ईश्वर पुरशे अमारी आश ॥ माटे जो तमा
रे घेर ॥ सुख पाम्या बहु पेर ॥ रुपा ॥ अेवी वात ते सां
भळी ज्यारे ॥ राजा वैराट बोल्यो त्यारे ॥ दास पे
ठे कराव्युं तमने ॥ मोटो दोष बेठो छे अमने ॥ रुपा ॥
माटे गुण जो तीकरण पांडवां ॥ मारी कन्या आपी घे
र जवां ॥ लणावी कीधी छे जटपटी ॥ माटे परणवी
घटे कीरटी ॥ रुपा ॥ कन्या दान ल्यो गांडीव पाण ॥ पछी
पारथ बोल्या वाण ॥ पुत्रीने में भणावी सार ॥ मा
टे केम करुं अंगिकार ॥ रुपा ॥ जे गुरु छे शिष्यथी संता
न ॥ तो ठीक दीयापण नव ठीक लाग ॥ जे पुत्री नहिं प
रणिये अमो ॥ अेक वात कहुं मानो तमो ॥ रुपा ॥ अ
भिमन्यु छे मारो बाळ ॥ जेना मामा श्रीगोपाळ ॥
तेने पुत्री आपो तमो ॥ सगा थवा छे जाणी अमो
॥ रुपा ॥ सुणी राय रीझ्यो नां वचन ॥ मन्छ पतिनुं हर-
ख्युं मन ॥ हांक राय अेकारक्यो ॥ पुत्री मारी अे
पेरे वरो ॥ रुपा ॥ अभिमन्यु वेरे वीवा कर्यो ॥ श्रीकृष्ण
रूपैजो करमां धर्यो ॥ पछी युधिष्टिर कागळ लखे ॥ मो
कलाव्या ने द्वारीका विप्र ॥ रुपा ॥ स्वस्त श्रीपुरी द्वारामां

ति॥ लक्षण पुरण लक्ष्मीना पति॥ त्रिकम त्रिभो
वन धणी॥ कृपा करजो अमपर घणी॥३॥ भीत
ग पत्र धर्म नरेश॥ अमो ऊठे थया मछदेश॥ त
मारी कृष्णानी लेहेर॥ वरी वस्या वैराटने घेर॥
३४॥ मछपतिने छे दीकरी॥ ते अभिमन्युने परण
वा करी॥ ने तमोने गमे गोपाळ॥ तो दीजे वेवी
शाळ॥३५॥ जेवुं होय तेवुं लखजो लखवाना॥ नहिं
तो निश्चे लईने आवो जनना॥ आप गाम तेडे कु-
स्थळी॥ ने होय जादवनी मंडळी॥३६॥ अभिमन्यु
छे तमारी पास॥ तेने लई ता आवो अविनाश॥ अ
मो जोई रह्या तम माट॥ आवो तो थाय घाटीअे
घाट॥३७॥ पत्र आपी वळाव्यो द्वार॥ गयो ज्यां
हुता अविनाश॥ सभामांहे आवीने रह्यो॥ अंक
जोड करजोडीने कह्यो॥३८॥ हुं आव्यो छुं पांडवनी
वती॥ आरोगण लीजे कमळापति॥ अेवुं सांभ-
ळी हरख्या हरी॥ लेई पत्रिका मस्तक धरी॥३९॥
ऊकेली पत्रीका रामजे॥ वांची नमक्षा सकु सांभ
ळे॥ ने जाण्या अंक पांडव तणा॥ ते जादवजीने व-
हाला घणा॥४०॥ समाचार सारो सांभळ्यो॥
ने अभिमन्युनो वीवा मळ्यो॥ आप्युं आनंद्युं
द्वारिकां गाम॥ पण दुःख पाम्या जगरामानीं॥
ने पांडव थया कुरांण छता॥ तो कौरव मात्रे जाधी

मत्ताा २ेः हर्ष पण हैयामां थाया।। ने अभिमन्यु
नो मख्यो विवाय।। ३।। पछी घरमां थाई रोवकी
।। वीनवीयां रोहणीदेवकी।। मातान सांभलणो अे
क वात।। छे कुरीाण पांडव पांचे भ्रात।। ३।। मच्छने
मंदीर निश्चयर्यो करी।। प्रगट हवाते वात पुरमां करी
।। वैरारने गीतरा कुंवरी।। ते अभिमन्युने परणाव
वा ठरी।। ४।। अेवे आव्या हलधर ने करी।। मा-
ता प्रत्ये वाणी ओच्चरी।। जननीने कहे छे डीकरी।।
अे वारता निश्चे जरी।। ५।। तमो वधु मात्र करो
रीांतरी।। जो जाहार वल्यो जनतरी।। अेवुं कही
चाल्या भगवान।। नई तत्पर कीधी जान।। ६।। करे
जहरणीओ मोडामोडा।। टोळे थई छे छपंनकोड
।। अभिमन्युने पीठी चोळाय।। मामीयो मात्र मं-
गळ गाय।। ७।। रीांतरी थई चाले सहु कोय।। आ
प आपणा मनमां मोह्या।। उग्रसेन ने वसुदेव जेह
।। नग्र राजवा मुक्या तेह।। ८।। कोटी जोद्धा मुक्या र
खवाणा।। जान लई चाल्या गोपाळा।। थोडे दहाडे
आव्या मच्छ देशा।। वात पुरमां थई परवेशा।। ९।।

।। ।। धवलणा।। ।। पुरवीषे स-
मांचार आव्यो।। ने जान लाव्या हलधर हरीरे।।
युधिष्ठिर अति आनंद पाम्या सामान्यानी सामग्री
करीरे।। १०।। १।। ।। कडवुं।। २८ मुं।। ।।

राग धनाश्रीनी चाल ॥ ॥ जातो झुंने रढी-
याणुं रे ॥ बन बाध्या श्रीकडुपति रे ॥ प्रबल रणी सामी
लती रे ॥ जातो झुंने रढीयाणुं रे ॥ टेक ॥ हर्ष हवो ते पंथ
वीरने रे ॥ जाब मणीरुं श्याम शरीरने रे ॥ जातो झ
झुं ॥१॥ अर्जुन त्रिकुण सामा गया रे ॥ परमेश्वर पा
णाधीया रे ॥ जातो झुं ॥२॥ जंन्यो जन्य जाणी
ने मणीया रे ॥ हीठे तापतन नाटणिया रे ॥ जातो झुं
॥३॥ उत्तरा कुंयर सामो आवीयो रे ॥ भेट कडुवीरने
रिुल सावीयो रे ॥ जातो झुं ॥४॥ कहि कुरीणतानी वात
ता रे ॥ दुःख मनतणुं विसारता रे ॥ जातो झुं ॥ पा
बन चाली पछी चऊटा बणी रे ॥ बुवे सरवे नार
नगर तणी रे ॥ जातो झुं ॥५॥ बन हरणी गीत गा
ये जरी रे ॥ जडक दडकलोंय चीतरी रे ॥ जातो झुं ॥६
॥ बन दवना पुत्र अलबेलडा रे ॥ अश्वे चड्या णरचे
घेलडा रे ॥ जातो ॥७॥ मलपता भद्रगण जागणे
रे ॥ बनय घरस्या ते तो लागणे रे ॥ जातो ॥८॥ सारो
ले जंजाडीने ध्वजरे ॥ ज्ञानी चेहे ले बन्नेड्यां छे ज
बरे ॥ जातो ॥९॥ वस्त्र केसरमां झबोणियां रे ॥
मांथे नवरंगी बांध्यां मोणीयां रे ॥ जातो ॥१०॥ श
ताने रूपे रूडा रे ॥ मोटा ते मुछना आंकडा रे ॥ जा
तो ॥११॥ वरणे ते चढीया घोडले रे ॥ प्रद्युमन नेने
बडले रे ॥ जातो ॥१२॥ नगरनी नारी जोहरपत्नी

रे॥ वरना वदन ने नरखतीरे॥ आतो॰॥१४॥ ओमा
मा काकाना साथ मांरे॥ नाळी अेरली धुं छे हाथ मांरे
॥१५॥ तेनी अंभूज वरणी आंखडीरे॥ जाणे पंकज-
नी पांखडीरे॥ आतो॰॥१६॥ मोटो मुगट मोतिया
उपरेरे॥ गाले टपका कुंकीधुं छे वरेरे॥ आतो॰॥१७॥
कांने ते कुंडळ लळकतांरे॥ ते मध्ये माणेक चळकतांरे
॥ आतो॰॥१८॥ ओ कोटे माळा मोतीतणीरे॥ ते
मध्ये छे मोटा मणीरे॥ आतो॰॥१९॥ छे सिंह जेक
तेनी कटीरे॥ बांधी कटारी रोने मढीरे॥ आतो॰
॥२०॥ बाई भांडी अनुआ मीरडीरे॥ हाथे ते वेढने वींट
डीरे॥ आतो॰॥२१॥ ओ चमर चोपासे ढळेरे॥ म-
हासतिनुं जोतां मन चळेरे॥ आतो॰॥२२॥ ओतरा
नाऽचपान अतिघणीरे॥ तेने वरशे ते आवो घ
णीरे॥ आतो॰॥२३॥ जेनी धन्य छे बाई मावडीरे॥
जेना पुत्रनी शोभा आवडीरे॥ आतो॰॥२४॥ धन्य
धन्य गोकुळ गामनेरे॥ तेकी जुवे छे सुंदर
श्यामनेरे॥ आतो॰॥२५॥ कोय तुरा अडती छतेरे
॥ ते कुंजे चडीने जतेरे॥ आतो॰॥२६॥ वाजते गा
जते मांडवे आविआरे॥ वरने सासुओ वधावीया
रे॥ आतो॰॥२७॥ वरने मांहेरामां लीधलारे॥ गो
त्र उच्चार त्यां कीधलारे॥ आतो॰॥२८॥ हाथेवाळो
जोतामां मळ्योरे॥ राय वैराटनो संदेह टळ्योरे॥

आतो ॥ रणकोमणहाथेनी हथेलगीरे ॥ अहीं अ
लबेले अलबेलडीरे ॥ आतो ॥ ३ ॥ अनेरो रूप नहि
पडे युद्धरे ॥ मारे आंध्यो आणी गोविंदरे ॥ आतो
॥ ४ ॥ एतो रूपे नम्रजे वरणीयांरे ॥ ते वरकन्या पा
राबांधी परणीयांरे ॥ आतो ॥ ५ ॥ कन्यादान वै
राटे दीधलुंरे ॥ शरीर संकल्प त्यां कीधलुंरे ॥ आतो
॥ ६ ॥ रीतभात त्यां आपी घणीरे ॥ पांडवने कीधी
पेरामणीरे ॥ आतो ॥ ७ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ पेरामणी कीधी सर्व कोने ॥ भीलट अ
गन मायरे ॥ आंबे पाटा बांधीया ते, सकुको भो
टुं गायरे ॥ ३ ॥ पा ॥ ६ ॥ पटा ॥ ॥ कडवुं २४ मुं ॥ ॥
रागदेशाख ॥ ॥ अभिमन्यु परणी घ
र आने ॥ वरत्यो जेजे कार ॥ जन्मेजय नृप सांभळो
हवे ॥ पछीनो कहुं प्रकार ॥ १ ॥ वीवाह कार्य करी रह्या
पछी ॥ वळाव्या वैकुंठ राय ॥ अन्न नोतर गये द्वारि-
कां, अकु रह्यां सुभद्राय ॥ २ ॥ युधिष्टिर कहे वैराट
रायने, तमे सांभळो महाराज ॥ तमारी कुंवरी ते-
डावीशुं, ज्यारे अमो जेशीशुं राज ॥ ३ ॥ एम कहीने
पांडव चाल्या ॥ हस्तीनापुर मोझार ॥ चार दिवस
मां करीने आव्या ॥ क्षण न लागी वार ॥ ४ ॥ आवी
वाडीमां ऊतरीया त्यां, पांडु रायना तन ॥ तेणे सभे
संभारिया त्यां, वसुदेवना नंदन ॥ ५ ॥ युधिष्टिर क

हे कृष्णने ॥ तमो जजो दुर्योधन पास ॥ विष्टी जई
ने करजो वेगे, बोल्या मुज प्रकारी ॥ ३ ॥ युधिष्टीरनां
वचन सांभळी, कृष्ण उठ्या तेणीवार ॥ दुर्योधननी
सभा विषे जई, कह्यो सर्व प्रकार ॥ ४ ॥ अर्ध राजने
जे तुंछे ते, तेने आपो सोय ॥ तेना बापनुं राज
भोगवो, मनमां वीमासीने जोय ॥ ५ ॥ दुर्योधन
कहे पृथ्वी न आपुं, सांभळो शामण गात्र ॥ बीक
बताव्याथी नवपामे, सोय तणा अग्र मात्र ॥ ६
॥ एम कहतां ते मागे करगरी ॥ आपुं गाम बेचार
॥ पण क्षत्रीवटथी पृथ्वी नपामे, पांडु केरा कुमार ॥
७ ॥ आटला दहाडा वन रझळीया ॥ क्यां गई हती
सगाई ॥ वढशुं के वेंचीने लेईशुं ॥ एछे अमारा वे
लाई ॥ ८ ॥ कृष्ण त्यांथी परवरिया, त्यां पांडु राय
ना तना ॥ वढ्या विना प्रथ्वी नहि आपे ॥ राजन दुरजो
धना ॥ ९ ॥ युधिष्टीर कहे छे हरीने जजो, फरी एट-
लुं काम ॥ पांच गामडां अमने आपे, रहेवा केरो ठाम
॥ १० ॥ त्यारे बोल्या भीमभड, तमो ए शुं बोल्या
वीरा ॥ एम आपणी बुडी जायली ॥ शुं कायर थ-
या अर्धीराजी ॥ ११ ॥ कर्णक तणी रांडो रंडावुं ॥ कर्णनां
भांगुं घर सूत्र ॥ दुर्योधनने जीत्यो गणुं तो, हुं पां
डु रायनो पुत्र ॥ १२ ॥ कृष्णनी वाणी न सद्दण थईने
रणमां लढाई चाली ॥ ३ ॥ संजय कहे राय सांभळो

हावे, युद्ध कर्‌ विस्तारीने।। कुरुक्षेत्रमां युद्ध मंडाएं
क्षोणी कटक अढारा।। सात क्षोणी धर्म कनेछे, अधर-
र्मि कने अगिआरा।।गादरीमे दिवरी लिख्म पडिया,
शीखंडीने हाथा।।पछी सेनापति द्रोणने कीधा, मणिने
कौरव साथे।।टा जे दीवसे अर्जुने रणमां, मारीयो
लगदत्ता।।गुरु द्रोणने मुरछा पमाड्या।।अभिमन्युम
हा उन्मत्त।।एना नाठी सेन्या दुर्योधननी, सुलव्द सु
तने मार।।को सामुं ते रहीनव राख्युं, कौरवे आवी
हार।।रणा शीखिर जईने साथे मणियो।।रुषी जोल्या
वाक्या।।काले न मारुं अभिमन्युने तो, पडुं कुंडली पाक
।।रीा सुलट सरवे हरखियाने, हवो ते जेकारा।।तेणे
समे त्यां न कुता, पांडवना अनुचर।।रेरा ।।
वलण।। ।।अनुचर त्यांथी दोडीया।।आवी
कह्यो सर्व प्रकार रे।। त्यार पुंठे जे नीपन्युं।। तेनो कर्‌ वि-
स्तार रे।।कडाउटी।। ।।कडवुं।।३०मुं।। ।।
राग सामेरीनी चोपाई।। ।।कीधी द्रोणे प्रति
ज्ञा रे जे हा।।त्रगुणी पांडव जीधा तेह।।जेवे थई जीत
अेक वात।। माया ईश्वरनी छे अधात।।।।दैत्य कुंल
नरक जे ल्यात।।करता हींडे ब्राह्मणनी घात।।दुष्ट
लूंटयो गलराख्या, कुरुक्षेत्रमां दोड्या ते आव्या।।रा
आवी ब्राह्मणे कीधो पोकार।।कोई क्षत्री करो मारी वार
।।जमने रेहेवानो आपो मुकाम।। अेह दुष्टनो केडो गम

॥३॥ त्यारे कृष्ण त्यां बोल्या वचनां॥ द्रोण दुष्ट छे जे-
वो राजना॥ सुंख सटकनुं लीधुं नाम॥ द्रोप्या अरजु
न तेणे ठाम॥४॥ मारी दुष्टनुं तोडुं गाम॥ कहुं त्रा
ह्मणे ईं कहुं काम॥ कृष्ण अरजुन जन्यो गया॥ स
माच्यार दुर्योधने लह्या॥ पा॥ दुर्योधन कहे साधुं क
मा॥ अलिमन्यु ने माईं ठमा॥ मामो सकुनी　विष्टी
ये गयो॥ युधिष्टिरने समाच्यार कह्यो॥ दा॥ कहे हतो
चक्रा गढ पारखा॥ नहिं तो लज्जो पाछा वनवासा॥
राजजे अरजुन पुछीया॥ गया सांजणी विस्म
य थया॥ ७॥ वाणे तो जुद्ध करशुं सही, जेवुं परठीने
ऊठीया तही॥ राये तेडाव्या त्रणे ज्ञात॥ पासे बेसा
डीने पुछी वात॥ ८॥ सहदेव बोल्या तेणी वार॥ भेद
जाणी हती संसार॥ जाणुं च्यार वेदना लेद॥ चक्र
गढनव जाणुं छेद॥ ९॥ त्यारे बोल्या निकुल वच
ना॥ सांजणो युधिष्टिर राजना॥ पूर्व पड ने पश्चिम
कहुं॥ पश्चिम पड ने पूरव धरुं॥ १०॥ द्रोणदास त तणो
ने मर्म॥ नव जाणुं कहुं राजधर्म॥ तत्क्षण लीम मह
ल जाणे गरी॥ हत्या में प्राक्रम घणे॥ ११॥ गदाये
करी पाडुं अह्मांडा॥ चक्रागढ नव जाणुं भेदा॥ दुर्योधनने
ठेलो जाणुं॥ पृथ्वी बांधीने प्रले करुं॥ १२॥ द्रोणदास सा
त तणो ने मर्म॥ नव जाणुं कहुं राजधर्म॥ त्रणे जाणी
जेम कहीने लह्या॥ राय युधिष्टिर दुःखीया थया॥

हवे शो करवो ऊपाय।। शोकातुर थईने जोहरायाचिं-
तातुर थया जेटले।। अभिमन्यु आव्यो तेटले।। दी-
ठी कुंवर सभामां संचरे।। पग मुके धरती थरथरे
।।चाली सभा मध्ये आवियो।। मान दई नव बोलावि-
यो।। पितानी कुशे नीचुं नीहाळी रह्या।। आवकार न को-
ई जे कह्या।। क्रोधे भराणो तणीवार।। सघीने मा-
भणे ठाराीदा।। नथी घेर पिता अरजुन।। नव बोला-
व्यो तो शा भणी।। पीता घेर होय जे वारे।। लाड लडावे
सौ को त्यारे।।६।। पिता वण नव बोलाये हरी।। ए-
वी वात तेने दिल धरी।। दृष्टि भरी सभा सामुं भय-
।।करमायां मुख दीठां सघी कोयाना।। करी विमासण
पाछो रे फरयो।। भीमसेने जई कर धर्यो।। केम रीसा-
ई भवो छो तन।।पुंठ नव मुको हुं रजे धन।।७।। कहे जो
तो चक्रागढ पास।। नहिं कर पाछा भजो वनवास
।।चक्रागढ नव भणे कोय।। ते माटे चिंतातुर होय।।
रणाव गती बोल्यो ते अभिमन।। काका सांभळो
मुज वचन।। छ कोठा कुं भणुं सार।। सातमानो न भ-
णुं पार।।रीतां सातमानुं न भणुं रे नाम।। त्यां छे मर-
चानणो मुज ठाम।। सातमो कोठो आवे ज्यांय।। मुज
ने संभाळजे तुं त्यांय।।८।। ने नभणी जे तेनो सा-
रा भारी गदाने नीसरीजे बहार।। एवी वात न की-
करी ज्यारे।। सभामां भीम लई गयो त्यारे।। राउ

युधिष्टिर आगण ते गयो॥ कर जोडीने ऊभो रह्यो
॥ हुं पुछुं कहान आ वारी॥ माटे दुःखीया महाराज
॥ रह्या॥ त्यारे मुखथी बोल्या वचन॥ तुं तो सांभळ मा
हाराज तन॥ वसमी वात आवी छे आज॥ नथी सुज
तुं काम के काज॥ रे पाछो छ ठा भुद्ध तणुं छे काम॥ कोण
व भणे आ ठाम॥ त्यारे अभिमन्युं बोल्यो हरी
॥ ए तो वात मारे मन वसी॥ रह्या छ कोठा तो हुं भणुं
सारा॥ सातमानो न भणुं पार॥ त्यारे युधिष्टीर पु
छे वात॥ सांभळने भाई तुं साक्षात॥ रह्या लेह
छे छ कोठा तणा॥ कहो भाई तमे क्यां भण्या॥ त्यारे
मुखथी बोल्या वात॥ सांभळो काका साक्षात॥ रह्या
हुं भण्यो छुं माने रे पेट॥ छ कोठानी विद्या रे ठेठ॥
मामे मुजने भणाव्यो रे सारा॥ छ कोठानो भणुं हुं पा
र॥ सातमो कोठो आवे ज्यारे॥ मा ऊंघ वया
लीरीक त्यारे॥ त्यारे भीम तो बोल्यो गाज॥ सात
मो कोठो हुं नाखुं भांगी॥ हुं॥ सातमो छाण मारीने
र होया ते तो भांगी हुं नाखुं सोय॥ जे वी वात तो
सांभळी ज्यारे॥ मन हरख्या युधिष्टिर त्यारे॥ ढाळ॥
धन धन रे आवन वीरा तें तो राख्युं सभानुं रे नीर॥
जेम कही पोते तत्काळ॥ ऊठे ज्यारे पीछे रण माण
करा॥ राजन सउ को विस्मय थया॥ रण माणा पेहेरी घेर
गया॥ अभिमन्यु ऊठ्यो तेणी वार॥ आवि माता ने क

ओनमस्कार ॥३॥ अभिमन्युने पुछे मायारे हुं छेल
छ बंधण तुं कायामा। माता कौरवे रच्यो चक्रव्यूह ॥ पु
त्र करवा नें भेदुं हुं या ॥३४॥ सुणी मावडी कर पोकार
॥ कहे दीठी त्यारे रणमाळ ॥ पित्या दैत्यने हणवा गया
॥ जाकुडो ते रणपाधियो ॥३५॥ मोढे आवे छे थानधा
पण ॥ प्रथम आगमशे सुतरण ॥ चसमा छे कौरवपु
ता ॥ प्रथम आगमशे नानासुत ॥३६॥ जेटलां त रण
धरतीमां भण ॥ तेटला घा पडे नीरवाण ॥ ते माटे
हुं वारम वारा ॥ छांडो अभिमन्यु रणवट माळा ॥३७
॥ तुं छे लाडकवायो तन ॥ अलगो नथी कर्यो अरुधन
॥ तुजविना रहीश हुं क्यम ॥ टोळा चत्रूटी करणी भ्रम
॥३८॥ सिंह देखी पशु पामे त्रास ॥ त्यम सांभळी थि
छ हुं नीराश ॥ जोणे बेसारीने आणा ॥ लोनलकर
युं तने तत्काळ ॥३९॥ जा ओथी अणगा थाओ छे
भाण ॥ प्राण हरी भ्रओ छो आकाण ॥ क्रुरीशुं
कहे वरावे छे तुं या ॥ रण नहिं भवा देउं हुं या ॥४०॥ ॥
चलण ॥ ॥ भवा नहिं देउं रण विषे ॥
को जाणुडा जाळरे ॥ वचन मातानां सांभळी,
अभिमन्यु बोल्यो ते काळरे ॥४१॥ खरा ॥ ॥
कडुं ॥ कुं मुं ॥ ॥ राग मेवाडो ॥ ॥
मने जाकुडो न कहेशो मारी मावडी रे ॥ टेक ॥ ॥
मा जाणे कने जगमां जगमां पेशी, नाथ्यो काळीना

गरे॥मा जाणे विंछी केटलो॥जघे जंगे डीके ज
रे॥ मने जाणुं डोनगाी॥मा जाणो ते मेघ के
टलो॥ तेतो नीरलरे नव मंडरे॥ मा जाणो पव
न केटलो॥ तेतो पर्वत फेरीत मंडरे॥ मने जा
ण॥२॥ मा जाणो दीनकर केटलो॥ जघो अंधकार पा
मे नासीरे॥ मा जाणो सिंह केटलो, तेथी हस्ती
पामे त्रासरे॥ मने जाणुं डोना॥३॥ मने जाणो मंको
डो केटलो॥ तेतो मीन्यो करडी जायरे॥ मा मुका
व्यो मुके नही॥ ते तो ताण्यो तुटी जायरे॥ मने जाणुं
॥४॥ मा जाणो हीरो केटलो॥ पण तेतो जेरणने
वेंधेरे॥ मा जाणो लोणन केटलो, वडा वरीयरने
ते छेदेरे॥ मने॥५॥ मा जाणो अग्नि केटलो॥ ते
तो दहे जघु वनरे॥ मा जाणो ते नव जणीये, नजा
भर स्त्री तनरे॥ मने॥६॥ ॥साखी॥ ॥
अति स्नेहीने अकुरणी॥ तेने वेर घणाय॥ सुजे न
सुजे मावडी॥ ते तो त्रणे जणाय॥७॥ नीरधनने य
णी अकु धनी॥ तेने वेर घणाय॥ सुजे न सुजे माव
डी॥ ते तो त्रण जणाया॥८॥ ॥चोपाई त्रण
ताजनी॥ ॥ न सुजे चाकर न सुजे चोर
॥ न सुजे धनगा जंतरे भोर॥१॥ न सुजे नेने पुत्री
जो होय घणी॥ न सुजे बे नारियोनो धणी॥२॥ न
सुजे नीरधनने धनवंत॥ न सुजे राजने राजकुंत

॥७॥ न सुजे तेने सुजे रे नहि घेरा ॥ न सुजे तेने
माथे होय वेरा ॥ ४॥ न सुजे तेनो गयो होय आसा ॥
न सुजे रणथी पाम्यो होय त्रासा ॥ ५॥ सुजे सुजे
अेक मणिधर साप ॥ सुजे सुजे तेने माथे रे आप
॥ ६॥ सुजे सुजे जोगी अवधूत ॥ सुजे सुजे रा
जनो ते पूत ॥ ७॥ सुजे सुजे गुफामां रे सही ॥ सु
जे सुजे तेने बीता रे नहीं ॥ ८॥ ज्ञान घेर नथी
अरजुन ॥ सुजे सुजे क्यांथी अभिमन्यु ॥ ९॥
माटे माता रे सांभल तुं ॥ नीश्चे जयानो रण
मांहे हुं ॥ १०॥ करी प्रतिज्ञा बोल्यो रे बाल ॥ सु
भद्रा जाण तत्काल ॥ ११॥ १२॥ ॥ साखी
॥ ॥ कुंवर कहे हुं व्यूह तणा ॥ जेम कुंव
रे त्यां प्रतिज्ञा करीरे ॥ सुभद्राने तेणी वेल ॥ कु
उत्तरा सांभरी रे ॥ १॥ २० ॥ ॥ राग मेवाडो
॥ देशी केरा ॥ ॥ बोलंतो सांभल्यो अभि
मन्यु बाल ॥ सुभद्रा कंपी पडी पेटमां फाल ॥ १॥
हवे कुंथारी होरे विधाता ॥ २॥ अे कुंवर तेरणमां ज
ताना ॥ ढीली जजणा मुकी नीस्वास ॥ ३॥ आवी
रोती द्रौपदी पास ॥ ४॥ कुहीया कांटे नव बोलाय ॥ ५
॥ बडी राणीने पडी लागे पाय ॥ ६॥ पूछे सुभद्रा पु
छे पंचाली ॥ ७॥ क्यां दुजो छो आंसु ढाली ॥ ८॥ जो
त्यां सुभद्रा कुहीया कांटे ॥ ९॥ कुंजावी धुं जलि उपाटे ॥

॥३॥ द्रोणे प्रतिज्ञा कपटी कीधीजी ॥ अभिमन्युने मार
वो तेणे कुं जीधिजी ॥ दुःख लाग्युं अतिशें जीउंजी ॥ कीर
टी कुंवरने कांई एक भुंडुंजी ॥४॥ साल हृदियानुं सही
केम रहुंजी ॥ कुंवर साथे न दीठी में वहुजी ॥ जो आ
वे वहु तो रहिये जपतांजी ॥ हाथि घसीरिं आपणे
जपतांजी ॥५॥ में माग्युं ते वचन संभारोजी ॥ जे
वंस राखवो धारो तमारोजी ॥ वहु आवे तो पुत्र
जो लायजी ॥ पछी युद्ध करवा नहिं जायजी ॥६॥ रा
ख्यो नहिं रहे कोईथी पुत्रजी ॥ जाएवुं लागशे द्रो-
ण घर सूत्रजी ॥ कह्यो राजने एवुं जाणीजी ॥ एवुं
सांभळीने ऊठ्यां राणीजी ॥७॥ धर्मनी पासे जा
व्यां द्रौपद तनियाजी ॥ आवी जाहेर पीडी विनवि
याजी ॥ कहोने स्वामि धर्म नरेशजी ॥ जाएवुं मो
कलो मच्छने देशजी ॥८॥ तमारो वंस जो राखवो
जाणोजी ॥ तो उत्तरा कुरुक्षेत्रमां जाणोजी ॥ कंईज
से जो आजनी रातजी ॥ काले ने दिवसे दीसे उत्पा
तजी ॥ नामोकलो सांढ्यने लेई स्वारीजी ॥ वहाणे
आवे वैराट कुमारी ॥९॥ ॥ वलण ॥ ॥
कुंवरी तेडावो सुंदरी ना तणी ॥ ते मणे आपणा
पुत्रने रे ॥ विलंब न करशो कंथजी ॥ जे वधारो घर
सुत्रने रे ॥ी॥ ७पउ॥ ॥ कडवुं ७३ मुं ॥ ॥
राग कहालेरो ॥ ॥ एवुं कहीने वळ्यां पं

ચાણી, સમાચાર છાનો ।। પરંતુ પાણને તેડાવ્યા
રાજે, ભૂપને લાગ્યો તાનો ।।૧।। દ્રૌપદ તનયા જુ
ન બોલે, જે કંઈ તે સાચું ।। માટે વકીલને તેડાવિયે, કં
ઈ કામ નક્કીને કાચું ।।૨।। પછી સેવકને મોકલીને બો
લાવ્યા, આવ્યા રાયની પાસે રબારી ।। નીચ જાત
અમો કોણ કામને, રાય તમો સંભારી ।।૩।। બેઉ
કર જોડીને રહ્યા છે ઊભા, ત્યાં નમાવીને શીશ ।। યુધિ
ષ્ઠિર એક પાસે — તેડ્યો, સોમો નામે આહિર ।।
રાજા કહે સોમા તારે સાંઢ છે કેટલી, ઊતાવળી જે ચા
લે ।। ગચ્છ દેશથી વકીલ તેડી, આવે સવારે કાલે ।।૪
।। હા સ્વામિજી સાંઢ છે માહારે, વખાણ સોરીભય
ઊત્તરાને તેડી લાવતાં, સંધ્યા કાળતો થાય ।।૫।।
વણી રબારી બીજો તેડ્યો, દેવો એવું જ નામ ।। અરે
દેવા તારે સાંઢ છે સારી, કરે ઊતાવળું કામ ।।૬।।
દેવો કહે હું પાળું છું સ્વામિ, સો એક સાંઢ તમારી ।।
કાલ બપોરે આણીને આપું, વૈરાટ રાજકુમારી ।।૭
।। ત્રીજો રબારી ગંગોર નામે, તેને પુછ્યું તેડી ।। આ
લ્યા તારે સાંઢ છે સજણી, જોઈ છે કંઈ બેડી ।।૮।। સ્વા
મિ એક સહસ્ત્ર બાંડ્યું મારે, તેમાં કેસરી નામે કહાવે
તે ઊત્તરાને ઊતાવળી તેડી, પોહોર દિવસમાં રે આવે
।।૯।। વણી રબારી ચોથો તેડ્યો, રાઘો એવું છે નામ
।। તે આવીને ઊભો રહ્યો, કરીને દંડ પ્રણામ ।।૧૦।।

कहेरे रायका सांढछे तारे, हींडे वेहेली वेहेली।। मच्छ
सुताने आणी आेई जे, वहाणुं वातां वहेली।।१९।।
त्रण सहस्त्रकुं सांढ राखुं छुं, रायको बोल्यो वाणी
।।मनवेगी ने पवनवेगी, रायतमथी केई छे अनणी
।।२०।। पूर्वथी मुकुं तोपश्चिम दिशा जे, एक दिवसमां
अथवा चालतो चिन्तानारे सरजी, एतो पृथ्वी न
अडके पाया।।२१।। मन वेगीने अंबारीरे, ऐरावत ह
स्ति जोडा।। पवन वेगीनी साथे मुक्यो, इंद्रादिवरनो
घोडो।।२२।। अहियां आणी आपुं ऊतावळी, ज्यारे
रात पाछली पोर।। अनुयोने शाम कुं केवुं कईं छुं।। नहि
प्रगटे सूरजनी कोर।।२३।। एवुं कहीने चाल्यो रजा
री, रायनी शीख जलीधी।। घेर जईने मनवेगीने
शीघ्र सांतरी कीधी।।२४।। पाखरना जीने पलाणमां
अुं, मांहे कमखानी कोर वाळी, हीरारत्न जडेर जडी
यां, जडीत्र दांतनी अणी।।२५।। मणी माणक मोय
डे जडीयां, झुमखे मोटां मोती।। झुमतां लहेके कंठवि
षेरे, छुगछुगी रही छे ऊद्योती।।२६।। लीली छवज
ऊपर बीराजे, घुघरा घमके कोटा। पछी असवार
थयो रायको, उच्चारे दछेरे दोटा।।२७।। जेके रूपदी
ने जीत्यं सुलक्षा, वळि राय युधिष्टिर आपे।।जी
अंकुकोई श्री छे तहिंने, गयो रखारी जाणे।।२८।।
सांढ गई सवापोर राते, मच्छतणे रे लोचन।।

जेवे उत्तराने निंद्रा मांहे, आवियुं घोर स्वपन॥
२४॥ ॥वलण॥ ॥स्वप्न घोर दी-
ठाने आवियुं, अकस्मात ऊठी लागी रे॥ थरथर
धूजे कंई न समजे, अग्नि ज्वाळा लीतर लागी रे॥२५
॥७६॥ ॥कडवुं॥३३ मुं॥ ॥
राग सोरठी माझ॥ ॥स्वप्न मुने लाध्युं रे
॥ हृदिया दाध्युं रे, कारणकुं आघुं रे, स्वप्न मुने लाध्युं रे॥
टेक॥ सांभळो सुंदरीना मावडी रे॥ में दीठी कुजीत
कुवात रे॥ स्वप्नामांहे जेवुं दीठुं छे, थाशे महा ऊत-
पात॥स्वप्न.मुने॥१॥ तेरुं हशे मारी मावडी रे॥
मुने दैये ते लाग्यो थोणो रे॥ मारो नमारो अेण
गयो, कंई नव पोंच्यो शोहलो॥स्वप्न.॥२॥ धिक धि-
क मारा करम डा रे॥ कांई दीठुं नहीं नठार रे॥ मारुं
लजन तो अेणे गयुं, जेम सुकुं वगडानुं जोर॥स्व-
प्ना॥३॥ अति आदरे माफि ऊछेरियो रे॥ पाणी सींची
घेली रे॥ कळी प्रगटी ज्यारे पुष्पनी, त्यारे मधूकर त्या-
त्यो मेली॥स्वप्ना॥४॥ लणे कारण विनानी आंध-
ळी रे, कसविनानुं माथुं रे॥ मारे ललाटे नहीं आंदलो
मारा सुडला वहाणना हाथि॥ स्वप्ना॥५॥ लणे ऊंट ऊ-
पर आशीने रे॥ याल्यां कुने मारो कंथ रे॥ रोमवस्त्र
जेरु पेरीयुं, पूरवथी दक्षिणने पंथ॥ स्वप्न मुने॥६॥
लोढानुं पात्रने भीरनुं भोजन, मांहे तेलनी धार रे

सुलसानो जयो नमतो दीठो, कोटे करणनो हारा स्वप्नाव्या मारो पृथ्वी पडियो त्यांहलोरे॥मेंजोवो दीठो सुररे॥ सरोवरीयां सोहीये जयां॥कंई सुक्युंसागर नूर॥स्वप्नाटा॥ तेथुं हशे मारीभावडीरे॥जायां कशीतक दीठां कोडरे॥सुदरशना जेम जोतीयां, कंई नमारुंजने पोडा॥स्वप्ना॥जेवीबातकरे छे नेटलेरे॥ जेवे आएणुं आव्युं जकाररे॥रा च्यको कहे छे राणीने, तमो मोकलो राजकुमार॥ स्वप्नमुनेहीं॥चक्रव्यूहने रची रह्याछे रे, सघणा कौरवमात्ररे॥जरजुन पधारया संशयप्रतमां, घक लेशो तमारोजमात्र॥स्वप्नमुनेहीं॥ ॥

चलण॥ ॥नमात्र चढशे जुध करवा॥ मोकल्यो मुने महाराजरे॥पाछली राते पोहोंच्युंज छेजे॥ करो सासरवासानो साजरे॥रा॥४८॥

॥ ॥कडवुं २४ मुं॥ ॥रागरामग्री॥ ॥रायफानां बचन सुणीने, जोत्यांशेतां राणीजी॥ स्वप्नतो साचां थयांरे॥चालजाजथी जणीजी॥मारी उत्तरा आईजी॥॥उतावणां सासरे पधारो, सजे सणगाररे॥करमे लख्युं ते क्यांथी टलशे, भलशे तुज भरथाररे॥मारी उत्तरा॥रा॥रातडी मांहे घरमराजे, जाएणुं मोकल्युं कीने अपरे॥ राजशोहरजी तरो चरणजी

ને થાંભલે તારે તપરે॥ મારી ઉત્તરા॥૩॥ દુઃખડાં
સેહેજે ને ડાહ્યાં રેહેજે, કેહેવડાવજે કાંઈ કુડું રે॥
સુભદ્રા પાંચાળી સામે ઉત્તર ન દેશો, રખે કહાવ-
તાં ભુંડું રે॥ મારી॥૪॥ બારણે રહિયેને જીજી ક-
હિયે, સાસુ કરે ત્યારે સાદ રે॥ સુભદ્રા હાંક તર
છોડી નાખે, તો સામો ન કીજે વાદ રે॥ મારી॥૫
॥ વહેલાં થાજો ઉતાવળાં જાજો, પહોંચો તેમ
સવારાં રે॥ કંથજીને સેમ વધારજે પ્રેમ, જે લાજ
ય હોય તમારાં રે॥ મારી॥૬॥ રૂદન કરતી આંસુ
ડાં ભરતી, બોલી રાજકુમારી રે॥ જોપટિનું જાણ
એવું ન મુકિયે ભાણું, કયમ રહુ કોઈની ધારી રે॥ મા
રી॥૭॥ સાસરવાસો ભાવો ખાસો, જવું છે મો
ટાંને ઘર રે॥ માતાને ભણિયાંને આંસુડાં ભરિ-
યાં, બેઠી સાંઢ ઉપર રે॥ મારી॥૮॥ ઉત્તરાને લી
ધી ઉતાવળ કીધી, રાયકો પાટે નીસરિયો રે॥ સાં
ઢને બેડી વહુને તેડી, પણ ગવાણો ઘેર વિસરિયો
રે॥ મારી॥૯॥ ॥વલણ॥ ॥
વિસરયો ગવાણો ઠામ ક્યે સાંભર્યો, ઉત્તરા
પેલા લાગી સાંતરી રે॥ રાયકા પરહુણ કયાં પડ્યાં
હું સાસરે જાઉં કયમ કરી રે॥૧૦॥ ઢાળ॥ ॥
કડવું॥ ૩૫ મું॥ ॥ રાગ રામગ્રીની દેશી॥
॥ ॥ જનીહાંહાં રે પરહુણ પડિયાં પંથ

मांरे॥ हनीहांहांरे उीत्तरानुं मन गयुं इंथमांरेय
॥ हनीहांहांरे सासरडे क्यम संच्चरूंरे॥ हनीहां
हांरे पागे लागएउ नणदरुं घरूंरे॥२॥ हनीहांहांरे
हुं छुं पीयरनी सोभागणीरे॥ जनीहांहांरे भुने
लोकु ते केहेशे अभागणीरे॥३॥ जनीहांहांरे
रायकाल पाछावळोरे॥ जनीहांहांरे तमो वाटे
वस्त्र लेवा पळोरे॥४॥ जनीहांहांरे रायकोसां
ढने पाछी वाळतोरे॥ हनीहांहांरे जयछे पंथ
नीहाळतोरे॥५॥ जनीहांहांरे जंन्यो नणवंके
वळ्यांरे॥ जनीहांहांरे तेतो पीयरने पंथे पळ्यां
रे॥६॥ जनीहांहांरे सुंदरीनाये सांढ मोकलीरे
॥ जनीहांहांरे तेतो मारगमां सामी मळीरे॥
७॥ जनीहांहांरे मातायेयेणा लणवीरे॥ जनी
हांहांरे वस्त्र मोकल्यां सरवे लाणवीरे॥८॥ ह-
नीहांहांरे गवाक्षे लै विसर्योरे॥ हनीहांहांरे
ते उत्तरानी आगळ धर्योरे॥९॥ जनीहांहांरे
पटकुळ लीधां हाथमांरे॥ जनीहांहांरे जाव लवु
सासरी जाना साथमांरे॥१०॥ हनीहांहांरे उत्त
राते ग्याली हरखरींरे॥ हनीहांहांरे जानपरणया
पीउने नरखरींरे॥११॥ जनीहांहांरे रायकासांढ
हांके उतावळीरे॥ हनीहांहांरे नेमनाथ जय मु
कने मळीरे॥१२॥ हनीहांहांरे चार घडी हांकेअ

वियोरे॥जनीहांहांरे॥अवेरजारीरणमांगयोरे
॥५३॥हजीहांहांरे संजयेवाणी अमकहीरे॥हजी
हांहांरे अकथा जेटले रहीरे॥५४॥जनीहांहांरे
उत्तराने आएंगयुंरे॥ जनीहांहांरे जेटले से
न्यमांहिरुं थयुंरे॥५५॥ ॥चलण॥ ॥
सेन्यामांहे रुं थयुं॥ ते संजयवाणी जोयरेरे॥
अभिमन्यु रणमां चढ्यो॥ ते सामर्थ्थी कीधी करेरे॥१॥
॥टीठ॥ ॥कडवुं॥ ॥२॥राग
गोडी॥ ॥संजयकहे नृपती सुणो॥म
हिमाकुं सुभद्रा तणो॥ पाछली रजनी रहि घडी
चार॥ त्यारना उग्या क्षत्री कुमार॥ अभिमन्यु
नासंभाले सार॥ ते सरवे उग्या तेणी वार॥मन
मांहे समरी मोरार॥ रणमांहे जवानी रधार॥
र॥पछी दंत धावनने कीधां स्नान॥ दीधां जय
जनने दान॥राय युधिष्टिर जेता वाट॥जावी
वकु ते थाय उच्चाट॥३॥ कुलस्नान पंचजुवे॥ज
आवी वकु ते कुःख ह्वे॥ जग्यो अभिमन्यु उताव
ळ घणी॥ संभाळी वेणा पटकर्म तणी॥४॥
लाचो भाता कवच नेटोप॥ मारे छे कौरवपर कोप
॥जाना जेकजेकले रणमां हणुं॥ कुःख टाळुं कुंड
पदी तणुं॥पांछे आणस युधिष्टिर ने जकुं॥ जेस
लना थाके साछे सहु॥ हवे ठर्ष कशाने आपुं आंधण

रा॥ चक्रव्यूह जीतवानो भेदीं भार॥५॥ कहे कनु
नी ल्यो आपुं आयुद्ध॥ गर्भघरमां नहिं शरीर शुद्ध
॥ अरे दैवह्वे शुं थशे॥ चक्र न आवी ते विघ्न कशे
॥६॥ संताडी आयुद्ध जोणवा लया॥ नेम तेम वा
र लगाडे माय॥ अभिमन्यु कहे सुणो मावडी॥
शी तुने वार लागे छे आवडी॥७॥ संग्राम करवा थि
य असुर॥ कौतक करशे माद्र सजी सुर॥ कहे शे काले
सुभद्रे शुं भण्यो॥ जीधो मारे जाची नव शक्यो॥
८॥ अेवुं कहीने आघो पड्यो॥ लई आयुद्धने पा
छो वल्यो॥ पेरयुं कवच सज कवरजी॥ थनार वा-
त भेलाटे नजी॥१०॥ लीला अश्वने लीली ध्वज-
बा॥ सारथीं जे कीधो रथं सज्जा॥ जड कटीये बांध्यो
बाण करी॥ चढ्यो रथपर व्यम शोले री॥
११॥ जेवे प्रगटे भास्करना कर्ण॥ ते वणा नम्यो
लई धर्मने चर्ण॥ शुं धर्म धोरिंधर जेरी रह्या॥
अमो सामा शत्रु तत्पर थया॥१२॥ आवो इडड
त्या दीकरा॥ तमो शत्रूने जीतशो जरा॥ कवचे
हला थाओ सघळा नेघ॥ अेवुं कहीकरयो सेना
रोधा॥१३॥ नमो कुंवर कुंताने पाओ लागया॥
संग्रामनी आज्ञा मागवा॥ अेवुं कही मोक-
ल्यो कुमार॥ चक्र अरथे लगाडे छे वार॥१४॥ धायु
धिष्ठिरने मन अेवी वात॥ लागे वार रक्षा करे मा

ता। ने आशिरि। वचन कहे सतीा।तो कुंवर न मरे
रो घेनी वतीा।।२।। अभिमन्यु कुंताकने गयो।।२।।
अे लागीने ऊभो रह्यो।। चक्रावो लेवाने काज।।
मुने आज्ञा आपोने आज।।६।। द्रोणे प्रतिज्ञा की
धीछे घणी।। माताजी मुने मारवा तणी।।पण ते थ
की बीहीतो नथी कुंया।। अभिमनुक मुजने करशी रीय
।।८।। त्यारे अेवुं जोयोरे आण।। त्यारे कुंताने थी
पेट मांकरण।। ने वारे आदरियुं छे द्रोण।। तो हवे कुं
वरने राखे कोण।।९।। नर नारायण जेवो नथी।।
कौरवे कपट कीधुं सर्व थी।। ने मुकीने गया यदुराय।।
तो कुं जेनी करशे सहाय।।१०।। चोहले कुंते जेकडा
कौरव करे।। तो अभिमन्यु मार्यो नव मरे।। पछी स
तिये तेज्यो पोताकने।। आव्यरक्षा   बांधुं हुं तने।।
र।।   ।।घलण।।   ।।आच्य तुजने र
क्षा करुं।। पण राखनारो तो श्रीहरि रे।। जन प्रेमानंद
अेम कहे।। पछी रक्षा केई पेरे करे शे।। रीा।। ढाल।।   ।।
कडवुं ८७ मुं।।   ।।राग मेवाडो।।   ।।
कुंता कहे छे जो कुंवर मारा, रणमां ते रण देवा सहा
य जो।। मस्तके महादेवनी रक्षा, त्रिगुटीये अंबाय
णी।। कपोले कालीकानी रक्षा, जंघा जेरुणापीरण
।। जंघ नृसिंहनी जांघडीये रक्षा, श्रवणे शामण सारिंगध
रधीरी रण।। दंते दीनानाथ रखवाणा, रसना जे

अभिमन्युनो चक्रावो.

रणछोडजी॥१॥कहे राजे रुक्मणीनो स्वामि, सुंये देव
तेत्रिस कोडजी॥२॥पेटे रक्षा पंचे[1] कन्यानी, वांसे
वासव[2] धीरजी॥३॥कटी जे कुसीक ऋषीनी रक्षा, हस्ते ह-
नुमंत रुपी शरजी॥४॥ब्यचरणे चार दिवस रजवाणी
जळथाणे अमर धीरजी॥५॥अंधारे शेषनागनी रक्षा
जेडु धरजो रीरजी॥६॥पा सरयांगे सोमनी रक्षा,
दिवसे दिवाकरजी॥७॥आयुध सरवे अंगे नअडके,
क्षमा करोने अमरजी॥८॥लोह काष्ट ऊधकने अग्नि
ते नहिं लेदे अंगजी॥९॥ध्यान धरजे धरणीधरनुं,
सदा ते रेहेजे संगजी॥१०॥मेघ धरधिरने साहेररा-
जो, नासिका जे नवकुळनागजी॥११॥मारग गणप-
ति तुने राखे, युद्ध राखे यागजी॥१२॥दा अस्त्रे पारव-
तीनी रक्षा, रोमे त्यार अढारजी॥१३॥कुंता कहे छे अरे
कुंवरजी॥ हावे युद्धने संधारजी॥१४॥सात तांतणा
सुतरना बांध्या, पछी वळाव्यो कुमारजी॥ जेव ब्रा-
ह्मणनुं रूप धरिने, सामा आव्या विश्वाधारजी
॥१५॥हाथिमां लाकडी झाली करजे, काया कीधी घरडी
जी॥१६॥कडकडाट बहु हाडकां वागे॥ ठठता दांत कडकडी
जी॥१७॥मारगमांहे अभिमन्युने, मोहन आवि
मळियाजी॥॥हाथे झाली हरि एम बोल्या, क्यांहां
आवो छो तमो जणियाजी॥१८॥दोरडा जाकोणे बां
ध्या छे, पुं आये छे तावनीकरेणीजी॥ तुं सरजो

१ पांच सतीयोनी. २ इंद्र.

नेजो थयो रोगीयो, देखी मुने खेद छे करेणी जी॥
३०॥ पछी अभिमन्यु प्रेम आचर्यो, अरेरुं जो-
त्या रूपी राय जी॥ कुं नथी घु जुद्ध करवाने, रक्षा बां
धी छे कुंता माय जी॥३१॥ एवां वचन सुणी कुंवर के
रां, कृष्णे मुरछा आवी जी॥ अरे पापी अरेरुं जोया
वचने अंतर दाझी जी॥३२॥ पिता तारे त्रण लो
कने, धनुष्ये ढंढोळ्युं जी॥ अरे अभिमन्यु जालथी
तें, नाम अरजुननुं बोळ्युं जी॥३३॥ मच्छ वेधने
खांडव वन बाळ्युं, वळि जी त्या श्री शंभु राय जी
॥ ते वेणा रे नोती आंधी, अरजुनने रक्षाय जी॥
३४॥ भूत पेट पड्यो पारथने, ज्यारे उतरशो दासी
सारुं जी॥ अमो तो परमारथ कहुं छुं॥ पण कुळलाज
रीतारुं जी॥३५॥ कुंताथी शत्रु मरता होय तो, रक्षा बां
धे नीकुळ सहदेव जी॥ तारो वांक कोशो नथी, छे छेक
खाधी नीटय जी॥३६॥ मामो तारो नणरीतो, दुः
लारी लुगदी रा जी॥ अरजुन तो अद कुं नहि करय
पण छेदशो ताकुं शीश जी॥३७॥ कहा पीतुं कौरवने
जीतेश, करीने संग्राम जी॥ तो तुझने को नहि वखा
णे, थशे डोशीनुं नाम जी॥३८॥ एवुं सांभळी अ
भिमन्युजे, तोडी नाख्या तंत जी॥ धन धन कही अर
सामांहे, अन्तरिक्ष देवा लगवंत जी॥३९॥ जातं दो
ख्या अविनाशी, ने रक्षा कीधी होड जी॥ ब्रह्मानो

मार्‍यो मरत नहिं ते, हवे सुणे जो नमत्नोकजो॥अ
॥अभिमन्यु पाड्यो संग्रामे, न मीछ्यो कांई कपटजो
॥ब्राह्मण ते भगवंत न भण्या, साचुं मान्युं सुभ
टजो॥२४॥   ॥वलण॥   ॥सुभटे
साचुं मानीयुं, कुंवर ते रण मां पडे रे; भन प्रेमानंद
अेम कहे॥ उत्तरा सामी शी पेरे भणे रे॥२५॥ढ
॥   ॥कडवुं॥८६ मुं॥   ॥राग॥राम
ग्री॥   ॥साखु न्हुवे छे वाटडी रे॥ उत्तरा
शे न व आवीजो॥ रजनी वैरी थयो के, चाल करम
ने भावी॥ साखु जुजे छे वाटडी रे॥उत्तरा॥१॥
थायहो चित्यो नीसा भणोरे, उग्यो जो पेलो भा-
णजो॥ हवे पुत्र राख्यो न रहे, जोयुं करयुं भगवान
॥साखु॥उतरा॥२॥ युधिष्टिर दुःख मन धरे रे॥वी
भागी आपडी वारे रे॥ जेवे कुलाकनेथी जावीयो,
अभिमन्यु कुमार॥साखु॥उत्तरा॥३॥ जोध्धा कहे
मउलाउत्यारे, धरोने आयुध्धजो॥ अरे सेन्यापति
शुं बेशी रह्या छो, हवे नीश्चे करवुं युद्ध॥साखु॥उत्त
रा॥४॥ लाव्य सारथी रथ ने रे, कहेतामांहे लाव्यो
जो॥ सेन्या सरवे तत्पर थईने, सेन्यापति ते आ-
व्यो॥साखु॥उत्तरा॥५॥ पछी युधिष्टिर युद्धे चड्या
रे, भ्रान घात विचारीजो॥ नीश्चे तो रणमां नहिं रे,
करता हरता मोरारी॥साखु॥उत्तरा॥६॥नीर

घोषनीशानो गरगडे रे, ध्यन्न हर हडायजी ॥ वीर
एणाई नफेरीनवनवां रे, नोबत झणझणाय ॥
सासुजी उत्तरा ॥ ७ ॥ कुंश्यो घोडा सुखगामतेरे ॥ हे
शर ॥ रणतुरंजी ॥ लोहमय बक्तर पेहेरीयां रे, शां
ढ्या छे रणतुर ॥ सासुजी उत्तरा ॥ ८ ॥ हंसला फणा श्र
ण्गीया रे ॥ हयकरे हणहणाटजी ॥ काम्बरा फरछीने
हरणीया रे ॥ चालेछे रीणधीणाट ॥ सासुजी उत्त
रा ॥ ९ ॥ वायुवेगीने वां हरीया रे, लखाना देनायंता
जी ॥ पीणा पाखरिया पोपटी रे ॥ पारेवा पाणीपंथा
॥ सासुजी उत्तरा ॥ १० ॥ घुंटघोडा ने गंगाजळा रे
॥ गोरा चालेछे घेलाजी ॥ ऊंचा ऊंट मुखाने आर-
बीया रे ॥ नणे चालेछे लणनारेला ॥ सासुजी उत्त
रा ॥ ११ ॥ हाथी अहु आगण कर्या रे ॥ ऊपर शोलेछे
अंबाडीजी ॥ ते लेईने आंसु लरे छे, सुलक्षा ने माडी
॥ सासुजी उत्तरा ॥ १२ ॥ रेवा माटे वहु नाखियां रे, ल
यछे इंथ तमारोजी ॥ मणिने वंस वधारतां रे, मानु
निन्नतो अमारो ॥ सासुजी उत्तरा ॥ १३ ॥ निकुण सह
देव तेडीया रे ॥ सुलक्षा जे तणी वारजी ॥ मारा कुंवरने
कोछे नहिं रे, अेक तमारो आधार ॥ सासुजी उत्तरा ॥
१४ ॥ मोरारी मुकी गया रे ॥ दिशोछे कांई अेक गमतुंजी
॥ पुत्रनुं प्राक्रम वाधियुं रे, ते अमे नथी समतुं ॥ सा
सुजी उत्तरा ॥ १५ ॥ दियर तम आव्या रे छे दिकरो रे,

अेवुंकहीनेरोयछेजी॥ निकुळ सहदेव संचर्यारे॥ज्यां
सुडांते लोर्छ॥सासु॥ऊत्तर॥१८॥पछीयदीसेन्य
पांडवतणीरे,बहुपेरे विर विशालजी॥आह्मांडतोग
ललुं थयुंरे, छुली त्यांहां गाजो॥सासु॥ऊत्तरा॥ग
लीम युधिष्टिरने सालकीरे, वळी द्रष्ट दुमनजी॥पे
र रथीनां लुथछे आगळ, चाले सुर अलिमना॥सा
सु॥ऊत्तरा॥१॥वैराट द्रौपद करीरी पतिरे,पुंठेकुंती
लोलजी॥पांच पुत्रद्रौपदीतणारे, ते चाले आगळ
लई झोल॥सासु॥ऊत्तरा॥२॥ निकुळ सहदेव
सोडे च्यारे॥सुलटने कर सालाजी॥अेकडोरी हरन
डे बे, आगळथीते पाळ॥सासु॥ऊत्तरा॥३॥ ॥
वलण॥ ॥पाळाले असवार सरवे॥सेन्या
चलीपंथे पणीरे॥दिवस घटिका च्यार चडतां॥आ
रगमां ऊत्तरा मळिरे॥राग॥ ॥
कडवुं॥६५मुं॥ ॥रागनलनीयाला॥ ॥
मळी महेला मारगमांहे,वाहन विनापाणी॥सक
ळसेन्याने लेवालागी, व्यम भुज मृगाली जाणी
॥१॥हणहणाट करती हयहस्तीनी,डींडती घीगीलार
॥तेना असवार सऊ अचरत पाम्या॥नर्छणेनिरखी
नीरधारा॥२॥ब्रह्मा मात्र लेतामोह पाम्या॥पियो
हिम्र मानल काम॥पज्यां चीत्तने आळमा पडिया,
पधुरीन लगाम॥३॥रथी सानकरे सारथीने,

ઉતરાઅભિમન્યુવિલાપકરેછે.

पयहांके प्रेमघपासा मेख्या सारथी स्थीर थयारे
दीरोपड्यापरोणानेरारीश्वायाजेत्र सरवेरह्यां
थानतांरािज्जोले छाना ॥ पगाडनारा असुद्ध
करीने, कुटे प्राणपोतानापा विप्रीत ध्यननग्र-
ही सेवके, लाकडीओ ऊंच्यी कीधी ॥ पाणा मोलपामी
पड्या प्रथ्वी, जाणे मदिरा पीधी ॥ ३ ॥ कोतण अश्व
सेवके मुक्या, हस्तीथी मावत पडिया ॥ मांहोमांहे
हस्ती घोडा, सामा सामी लडीया ॥ ४ ॥ सातक्षोणी
दलमोहुरे सरवे, देखी उत्तरानु रे अंग ॥ वाहनछु-
ट्यांहरे कीकियाडा, पड्यो सेन्यामांहे भंग ॥ ५ ॥ टोलने
कुठीपर थई जेह जन जे, अश्व हीडे ताणी ॥ अवधा
सवळी सेन भंगाणुं ॥ वात कोअे नव जाणी ॥ ६ ॥
राय युधिष्टीर थयाओभा ॥ जाणेयुं आव्या पितराध
ताली मसाणकीने सेन्यापतिरे, गया ओशण थाई
॥ ७ ॥ रामाया सुलट सब थई भाल्या, कुंई क वाह
न चडीयां ॥ अवे अभिमन्युने उत्तरा राणी, जा-
तां दृष्टे पडियां ॥ ८ ॥ अभिमन्युअे उत्तरा निर
खी, उत्तराअे निरख्यो अभिमन ॥ नरनारीजेणी
रूपवषाणे ॥ ब्रह्मा तुजने धन्य ॥ ९ ॥ जन्यो अ-
न्य मिट मणि रे ॥ ओणजे नहि कोडनेरा जेतां जे
तां तृप्ति नपामे, चंद ज्योत लगम मोने ॥ १० ॥
उत्तराअे अभिमन्युने देखी, नेणे लरियां आंसुं ॥

आधा स्वामिनो हाथ न आव्यो, अवतार सीधो
हांसुं ॥ ३॥ हरिहर ब्रह्मा जे भणीजे, जे पुरुष नेछे घ
डीओ ॥ ४॥ यें पर वरणुं शरीर नेनुं ॥ रीं कनकनी जोजे म
ढीयो ॥ ५॥ घनकुंज वनेता केरी, घन कुटुंब परिवार
॥ धन्य नारी व्रतधर नारी, तेने आवो हसी लरथी सा
रे ॥ ६॥ मे पापणीये कांइ पुन्य न कीधुं ॥ तो आवो स्यां
थी स्वामी ॥ जेम उत्तरा दुःख ने धरती ॥ पछी सामे
मोह्यो स्वामी ॥ ७॥ अभिमन्यु मन विमासे, कोण
हरी जे नारी ॥ जेना रूप आगळ इंद्राणी, हमकार
ती जय हारी ॥ ८॥ मरा मोटा जोगेश्वर सरखा ॥
जे आगळ थाय आधिन ॥ मृगनयणी चपळाभंग
न ॥ अपवा लेणे मीना ॥ ९॥ फेरी वेरी स्यामाने रे
वरणे ॥ विषधर राज थाके ॥ समाचार पुछुं स्यम जेन
॥ व्यो हिरी ॥ चिंत्यो कहेवार १०॥ ॥ वलण
॥ ॥ चिंत्यो कहे क्यारे पासे ॥ कयम जोण
वुं नारी रे ॥ पछे युधिष्ठिरने समाचार पुछ ॥ जन्या
मुकी विसारी रे ॥ री ॥ ८०२ ॥ ॥ कडवुं ॥ ४० मुं
॥ ॥ राग केदारो ॥ अभिमन्यु
अमंत्र ओचरे रे ॥ धर्मराय शुं विनती करे रे ॥ कोण
पर घरे पंथमां प्रेम धारे ॥ ॥ कपट लावत मुझने
नथी ॥ जे अ जणा आवी क्यांथकी ॥ सर्वथा
सणीनुं मन न पाम्यु मुढारे ॥ १॥ ॥ ढाळ

।। ।।मुद पाम्या रे मन विषे, हरखी रामानुं
रूपा।। अभिमन्युनां वायक सांभळीने, बोल्या यु
धिष्ठिर भूपा ।३। भूपति कहे रे भत्रिज अे, भाम-
नी छे तारी।। उत्तरा अेवुं नाम, अेनुं।। वैराटरा
यकुंमारी ।४। अेह तुजने नथी जोणती, रही
छे मीट ने मांडी।। में तेडावी वेगे वहुने।। मोकली
ने सांढी ।५। वात सुणतां थयो विस्मय।। तेणे
बोल्यां वचपूर।। दीठी कांन्ती कमळा केरी, इम थ
यो कामातुर ।६। सेना सरवे चालती कीधी, रण
रच्यु दृष्ट दुमन।। युधिष्ठिरे ते मारग मांहे, तेणा
व्युं रीसिर लोचन ।७। धर्म राया गया रणमांहे
रच्यो बहु संग्राम।। भन्या मुकी अभिमन्युये
वृद्ध पाम्यो छे काम आटे।। उत्तरा आवी अंतःपुर
मां, दीठो सुंदर स्वामी, में कोण पुन्य पूरवे कीधां ने
स्वामी आव्यो पामी।।ना हर्ष आंसु आव्यां ने
न्योने, मळवा उठीया कोडे।। अरे दैव तें आ शुं की
धुं, वियोग पाड्यो शा माटे ।९। संजय कहे सां-
भळिये साचुं, धृतराष्ट्र राजन।। पछी अभि
मन्युये उत्तरा नारीने, आप्युं रतु दान ।१०।
अनुगम घडी त्यां रम्यो भेळो, करी स्नान सज्यां
आयुध।। कां अजणा छे तारी आज्ञा, कुंअरजी
छु करवा युद्ध ।११। कुडी कन्या कुडी कन्या, परण्यो

त्यारे कह्युं श्री हरि ॥ तेरसा माटे प्रेमदा में, तुजने
मुकी परहरि ॥ ७ ॥ विधाताए जे लख्युं छे, ते आग
णथी थाय ॥ आलमेण पहवो आपणो, ते करतां
कलोल नन थाय ॥ ८ ॥ ने आवी तुजने लणीहे
तलो, क्षयम रहे विजोग ॥ सुख प्राप्ती हवी हमणां
ज्यारे टल्या करमना लोग ॥ ९ ॥ … ॥ वलण
॥ … ॥ टल्या कर्मना लोग म्हेला ॥ जेवुं क
हीरण चालीयो रे ॥ उत्तरा ने अभिमन्युनो ॥ य
रीने छेडो झालीओ रे ॥ १ ॥ ढाल ॥ … ॥
कडवुं ॥ ४१ मुं ॥ … ॥ राग केदारानी चाल
॥ … ॥ जेम बोल्यां उत्तरा नारी ॥ स्वा
मी वात सांभळोने मारी ॥ अवतार निरगम्यो
आपणे ॥ समागम सरज्यो आ कणे ॥ १ ॥ पातळि
या पीउजी मारा ॥ तम लेग नथी कुं दारा ॥ मारां
प्रगटयां करमनां करतुं ॥ ने कुं रांकडीने तमो लरतुं
॥ २ ॥ आपण केटले दाहाडे मळियां, ॥ दुःख आलि
तरनां टळियां ॥ रही प्रीत लडी पछे छे थावा ॥ पण
नहिं देउं तमने जवा ॥ ३ ॥ नारीने नाथजी धन्यां
सुखे पाणे ने आपे अन्न ॥ लाड आप मामोने म
डी ॥ घणुं करे तो पेहेरावे साडी ॥ ४ ॥ सासु ससरो
ते सघी धणी माटे ॥ बाकी नहिं को सासरी आंनी
वाटे ॥ नणदी दीयर ते मन लणे ॥ जेने कंथ विना

शोण माने॥ पो धनार करीते देईशुं धावा॥ पण न
हिं देवी तमने जया॥ शुं जीत जुद्ध करीने थाक्या
॥ शान करशो तमारा रे काका॥६॥ तो तमारे शाका
ने वढवुं॥ बांधी आकरी कौरव पर चढवुं॥ ज्यारे जेम
कह्युं शीरनामी॥ त्यारे बोल्यो अभिमन्यु स्वामि
॥७॥ मीथ्या करवी मन अभिलेषा॥ नहिं टळे करम
नी रेखा॥ जे करी पेसे कुंवरना दंता॥ तो चरण न मु
के बलवंत॥८॥ शरीर थई जय चुरे चुरा॥ तो चरण
न च मुके सुरा॥ केला जेरु वार छे रे मरवुं॥ तो संग्रा
मथी शुं रे ओसरवुं॥९॥ माटे प्रेमदा पालव मुको॥
तमो चतुर थई केम चुको॥१०॥ ॥चलण
॥ ॥चतुर थई मां चुको तमो॥ जव जव घे
र सुलागरे॥ छेडो मुकी मच्छ सुताजे॥ आली घोड
ली आनी चाग रे॥१॥ जर्ई ॥कडवुं॥
४२ मुं॥ ॥राग वेराडी॥ ॥कुंतो
जुद्ध जया नहिं देवी रे॥ हो सुलक्षणा जया॥ तमो
वाधो तो वीष घोरी पीवी रे॥ हो सुलक्षणा जया॥
तमो चालो तो रायजीनी आण रे॥ हो सुलक्षणा
जया॥ तमो चालो तो काढुं मारा प्राण रे॥ हो सुल०
॥ मारा शरीरना शणगार रे॥ हो सुलक्षणा॥ मारा
कंठना कायण हार रे॥ हो सुलक्षणा जया॥ टेक॥ ॥
॥ पाव थे पिला नथी तम पाशे॥ नथी श्री हरजी मामा

रे॥ द्रोणगुरुने त्राण जोरु न लुसे, जवुं छे तेमना
सामा रे॥ हो सुलक्षणा॥ आण विना नेवुं आपण स्व
स्वामी, टोळा वछूटी जेम हरणी रे॥ कोने आधारे
मुकीने जावछो॥ आ कीधी आपमनी करणी रे॥ हो
सुलक्षणा॥ २॥ कर्म आ माहरुं एवुं आ यांकुंने, न आवी
कुं आगले दनरे॥ स्वामि जी मारा युद्धे संचारो, मु
ने रोती मुकोछो केम वनरे॥ हो सुलक्षणा॥ ३॥ वैरा
ट मारो पिता कहिये, सुदर्शना मारी मातरे॥
में तो तमने नव जाणीया, ज्यारे आव्या घोरी
मांहधीरे॥ हो सुलक्षणा॥ ४॥ अरजुन सरखो
वनसरो मारो॥ सुलक्षा सरखां सासुरे॥ कृष्ण स
मा मामो जी मारे, रणवट आव्यो ते कांसु रे॥ हो
सुलक्षणा॥ ५॥ अरजुनना तमो तनय कहावो,
वसुदेवना पुत्रीनरे॥ कृष्णना तमो भांणेज कहावो
॥ त्रीम तणा लत्रिनरे॥ हो सुलक्षणा॥ ६॥ रीरोप
कणानो जेम चंद सोले॥ तेथी रोला तमारी रे॥
जेवुं हस्तीनापुर जेसणुं तेवी, कुं अरधांगनाना
रीरे॥ हो सुलक्षणा॥ ७॥ राजहंस तमने आणीमें
कयों तमारो संगरे॥ जे जण तजग आपडो तो,
केमे न अरपत अंगरे॥ हो सुलक्षणा॥ ८॥ कोश्व
ऊपर करुं लेईने, आवो छो युद्धे आजरे॥ अमथुं
आपणवदीने मरवुं॥ तम काज लोगवरी राजरे॥

होसुभद्राना।।जातमोसधारो स्वामी युद्धनेरे,मुने
सोंपी तेकोने हाथरे।।वचन सांभळीउत्तराकेरां,बो
ल्यो अभिमन्युनाथरे।।होसुभद्राना जया।१।। ।।
राग धोळनो।।देशीभीलडी।। ।।गोरीमारीमे
लो घोडीलानी वागरे।।कुंवर रावतणीरे।।चतुरा
नारीरथ चलण दो मागरे।।कुंवरी रावतणीरे।।प्या
री मारी मारगमां रीहचलावोरे।।श्वसुर सुता सात
पढीने रीह चलावोरे।।कुंवरी रावतणीरे।।टेक।। ।।
रोने शाने नारी मुजने रोकोछो,हवे चहुं तेकठेपेरे जय
रे।।युद्ध चढयो अम पाछो वळुं हुं।।मारुं मांसरीय
ज जायरे।।कुंवरी।।१।।युद्धकरीने संन्याजे आवु
।।नहिं केरवुं हुं मनरे।।कर्णद्रोणने हुं शोणी नाखुंलो,
हुं अरजुन केरोतनरे।।कुंवरी।।२।।आपडुं रूपमें तो
नो तुं जल्युं।।सांभळने मुजनाररे।।शसेकहि जे
आव्यां होतसो।।नवजलहुं रणमोजाररे।।कुंवरी
।।३।।जुद्धकरवा हुं तो जणीछुं,जेकुवार लावे नगदी
रीरे।।मोराण जठे पेहेलुं उभडकरुं हुंतो,छेदुंम
माकेरुं रीरीरे।।कुंवरी।।४।।मामाजे मनगमतुं कर्युं
छे,मने पाराजांधी परणाव्योरे।।कुडीछ कन्याजेम
कहीने,प्राण पोतानो जयाव्योरे।।कुंवरी।।५।।युद्ध
करवाने असुरथायछे।।सांभळो श्यामावात्तरे।।र
णचटथी ले पाछो वळुं तो,मारां लाने मातने तातरे

॥ कुंवरी ॥ ३ ॥ केवळ क्षत्री थई पाछो वळुं तो, मारे रूड़
ने कोई न लजवे रे ॥ जिवुं ऊपज्युं छे में सत्तानी मध्ये ॥
गोरी लोक हसासत थाय रे ॥ कुंवरी ॥ ४ ॥ युधिष्टिर
मारी वाट जोता हशे ॥ सांभळने मुज नार रे ॥ युद्ध
थी उगरयो तो आवी मळीशुं, नहिं तो पेले जवता
र रे ॥ कुंवरी ॥ ५ ॥ वचन सांभळी वरज केरां ॥ गल
राई न सुझे पंथ रे ॥ रुदन करी करी पालव झाल्यो,
मुने मारीने जव मारा कंथ रे ॥ कुंवरी ॥ ६ ॥ ॥
देशी केरा ॥ राग परज ओ ॥ ॥ मुने मारीने
रथडा खेडरे ॥ प्राणाधार जरे ॥ मने युद्धे ते साथे तेड
रे ॥ प्राणाधार जरे ॥ १ ॥ आपण सरखा सरखी जोड रे
॥ प्राणा ॥ मने जुद्ध जोयाना छे कोड रे ॥ प्राणाधारणा
रा ॥ लावो कुंथाडूं हथीआर रे ॥ प्राणाधार जरे ॥ कुरू
कौरवनो संहार रे ॥ प्राणा ॥ ३ ॥ छांडी जुध वळो
घेर आज रे ॥ प्राणा ॥ मारा बापनुं अपावुं राज रे
॥ प्राणा ॥ ४ ॥ नारी केरी समूळा कहाड रे ॥ प्राणा ॥
रथ ऊपर देऊ पछाड रे ॥ प्राणा ॥ पामार्दू जोअनी
युंजर पुरखे ॥ प्राणा ॥ मने मेलीने चाल्या दूर रे ॥ प्रा
णा ॥ ५ ॥ में तो शोरे कीधो अधर्म रे ॥ प्राणा ॥ मारे कि
या जनमनां कर्म रे ॥ प्राणा ॥ ६ ॥ में हैं तो वेलो वधतां
तोडी रे ॥ प्राणा ॥ में तो धावतां धेन वछोडी रे ॥ प्रा
णा ॥ ७ ॥ में तो वेहती नीक दीधो पाग रे ॥ प्रा-

वाराजनरे॥जीभावनमां मेली आगरे॥आणा
॥एणा मेंतो सुतां गाम बजाव्यांरे॥आणा॥मेंतो
कुडां कुलंक चडाव्यांरे॥आणा॥१॥पछी जोव्यो अ
भिमनरे॥घेलीराणीरे॥तमे वात विमासो मन
रे॥घेलीराणीरे॥ए॥मारा सरखा लाई जंघ देबे
रे॥घेलीराणीरे॥नारीते नथी तारे लेबेरे॥घेली
राणीरे॥२॥मुने पाटा बांधीने परणाव्योरे॥घे
ली॥कुडी कन्या करीने समजाव्योरे॥घेली॥पु
॥कुतो नहिं लुंतुं मन मांथी डसरे घेलीराणीरे॥
मामा कृष्णनो जन्म वंसरे॥घेली॥३॥वजीबो
ल्यां उत्तरा नारीरे॥आणा राजनरे॥स्वामी वात सां
भणो मारीरे॥आ० जाराजनरे॥१॥मुने नथी सुजतो
कांई पंथरे॥आणा राजनरे॥मुने मारीने जजो मा
रा कंथरे॥आणा राजनरे॥२॥ ॥चढाण
॥ ॥मारीने जजो मारा कंथ बाणा न
हिंतो तेडो साथरे॥मच्छ सूता पणी जोयरे॥
स्वामिनो झाली हाथरे॥३॥८९॥ ॥
कडवुं॥९०मुं॥ ॥रागधनाश्री॥ ॥
पीउडी रुं पारीरे वारो॥आजनी रजनी कंइ पेरे ज
रो॥पीउडी रुं थारीरे वारो॥टेक॥ ॥रीवाने साबू
वढवाड करो, चक्रावो ते जीतवो कपरो॥तमे कनु
छो नाहाना बाणा॥माटे मारा पेटडीआमां रुणा॥

पीछोरीयुं धारीरे धारी ॥ गदने मुझे रह्या छे द्रोण
॥ तमने जीत्यानुं कस्युं छे पोण ॥ प्रतिज्ञापण रे प्र
तिपाण ॥ माटे मारा पेटडीयामां कूण ॥ पीछोरीयुं
॥ २ ॥ शकुनी कौरव पापी कर्ण ॥ तेने दीठे पामीये
मर्ण ॥ दुष्टने दया नहिं रे मराण ॥ माटे म्हारा पेट
डीयामां कूण ॥ पीछोरीयुं ॥ ३ ॥ तेरथ सरखा जे
छे नवा ॥ महा भयानक भुरीश्रवा ॥ कृतवर
मा छे कृतांत कूण ॥ माटे मारा पेटडीआमां कूण ॥
पीछोरीयुं ॥ ४ ॥ कौरव साथे दुर्योधन ॥ मनने मेलो
दुश्यासन ॥ वडुवा मोटा तेना वाण ॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूण ॥ पीछोरीयुं ॥ ५ ॥ अश्वस्थामा जे
हा महा मल ॥ वणीसींह सरीखो छे राख ॥ तम
ने नाखे रे शरनी जाण ॥ माटे मारा पेटडीयामां कू
ण ॥ पीछोरीयुं ॥ ६ ॥ आण कैरो वदरसे परस्ना दो ॥ अं
त्री दस अंधा कूने ऊजल्क पात राजअन्यास्त्रनी छ
री आण ॥ माटे मारा पेटडीया मां कूण ॥ पीछोरीयुं
॥ ७ ॥ अग्र युद्ध धारा रे कहरी वरशी ॥ लुगण मुरा ण
गदा खड्ग कूरशी ॥ ते वणा रीकरशो स्वामि पास
॥ माटे मारा पेटडीयामां कूण ॥ पीछोरीयुं ॥ ८ ॥ कहा
कहो तो अल्प सगाई ॥ अरजुन होयतो आवे
धाई ॥ नथी पासे मामा श्रीगोपाण ॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूण ॥ पीछोरीयुं ॥ ९ ॥ आंखडी मारी

जमणी काजे॥ कुदीया मांड दुःखे सातो॥ कुंके घोदे
भीरी संन्या काणा॥ माटे मारा पेटडीयामां काण
॥पीउ शुं॥१०॥ ॥वलण॥ ॥
संन्या काण कुंके घोदे भीरी॥ घडी जेक ते जुग जे
वी थशे रे॥ नीमेष नहीं मणेज नेणां, जोई रही
री जेणी दरोरे॥ री॥ ॥ कडवुं॥ ९
मुं॥ ॥राग सामेरी॥ ॥उत्त
रानां वायक सांभळी॥ अभिमन्यु बोल्यो तव
वणी॥ मारा समजे आंसुडां भरो॥ कांज आंख्यु
राती करो॥१॥ तमो छोज शुद्ध क्षत्राणी॥ नय घटे
आवी कहेवी वाणी॥ रणथकी ते शुं रे ओसरवुं
महेला एक वार छे मरवुं॥२॥ तमे आग्ना आपो
जेवुं जाणी॥ पछी बोलीयां उत्तरा राणी॥ म
न छे तो पीउज पधारो॥ सामा शत्रुने जई मारो
॥३॥ तमारी माताने लागे करजो॥ ने शत्रु होय ते
मरजो॥ तमे जुद्ध पणे जरे जजो॥ ने या जहिंछो
ते या तहीं थाजो॥४॥ कथीज कुण ने दीपावो॥ ज
र उपराज घेर आवो॥ जेवुं कहीने पाजे लागी
॥ पीउज चाल्यो ते आगनामागी॥५॥ प्रेमदा
पुठ जलती॥ पडे आंसुडां जाणे मोती॥ चाला-
जनो चांसो न समाय॥ करी जुजे तो बाकुं थाय
॥६॥ वळवलाट घणुं ले करी॥ रोती मंदिर जाणी

ते करी॥ नैणे आंसुडां मेल्यां छे रडी॥ पछी सासु
जे लीधां छे तेडी॥७॥ भेट्यां सुभद्राने पांचाळी
वळु नम्यां तेडने वाळी॥ हवे अभिमन्यु रण
मां चाल्यो॥ रथ प्रहारे मणीधर हाल्यो॥८॥
त्यार पेहेले सैन्या आथडी॥ सामासामी कटक
रह्यां चडी॥ दुंदुभी शब्द थकु गडगडे॥ जयम मे
घ अषाडो घरहडे॥९॥ ॥वलण॥ ॥
घरहडे सेना मेघनी पेरे॥ शब्द लई पोच्यो ग
गनरे॥ जेम कौरवनो कुंपाय तो॥ आवियो अ
भिमन्युरे॥१०॥९४॥ ॥कडवुं॥३५॥ मुं
॥ ॥राग मारुनीचाल॥ ॥
कौरवने थयुं छे भण॥ अभिमन्यु आव्यो रे॥ ग
यां सुभटनां ओसान, अभिमन्यु आव्यो रे॥टेक॥
जो रणस्थंभ मुकाव्यो, अभिमन्यु॥ संगे लीम से
नने लाव्यो॥ अभिमन्यु॥२॥ वेगे ते करीने पवन
॥ अभीमन्यु॥ तापे जीते हुताशन॥ अभिमन्यु
॥३॥ भले बुधे नवो इंद्र॥ अभिमन्यु॥ शीतळ
ताए नवो चंद्र॥ अभिमन्यु॥४॥ गंभीरपणे न
वो सागर॥ अभिमन्यु॥ महिमाए नवो हर॥
अभिमन्यु॥५॥ स्थीरताये नवो मेर[1]॥ अभिमन्यु
॥ धन्ये करी जीत्यो कुबेर॥ अभिमन्यु॥६॥ नीरम
ळताए गंगाजळ॥ अभिमन्यु॥ रूपे करीने जीत्ये

१ मेरुपर्वत.

ણ॥ અભિમન્યુ॥૭॥ તેને નેવો જીભે લાણ॥ અભિમન્યુ॥૬॥ માજે સીતિ સમાન॥ અભિમન્યુ॥૮॥ ધસવે સારહુલની રૂણ॥ અભિમન્યુ॥ અતિ ક્રોધે નેવો રૂણ॥ અભિમન્યુ॥૯॥ જો ચાંપચટાવ્યું હાથી॥ અભિમન્યુ॥ લીલા અમ્બન્ને જાછે રથી॥ અભિમન્યુ॥૧૦॥ જો લીલી ધ્વન્ન રૂડે; અભિમન્યુ॥ આપણથી દૃષ્ટ ન મુકે॥ અભિમન્યુ॥૧૧॥ જો લૂષણ પેહેર્યાં લવ॥ અભિમન્યુ॥ જો તાથા લીડ્યા અપસ્યા॥ અભિમન્યુ॥૧૨॥ આણ ગગનનો ધુરનાર॥ અભિમન્યુ॥ ચક્રાવાનો ચૂરણહાર॥ અભિમન્યુ॥૧૩॥ સણીને દેખાડે યમલોક, અભિમન્યુ॥ હવે મંદીર આવું તે શોક, અભિમન્યુ॥૧૪॥ દ્રોણે કીધો રીંજ નાદ, અભિમન્યુ॥ સામો અભિમને કર્યો સાદ, અભિમન્યુ॥૧૫॥

॥ વલણ॥

॥ સાદ કર્યો અભિમન્યુએ, યુદ્ધ મંડાણું ધ્વંધરે॥ સુભદ્ર સુત કેયો લડે॥ તે કહે ભટ પ્રેમાનંદ રે॥૧૬॥૧૦૨॥

॥ કડવું॥ ૪૬ મું॥

॥ રાગ છંદ સવૈયા॥

કુરૂ સૈન્ય તણાં કૌરવ કમળ મરદન, આયો આવો અભિમન્યુ હાથી; અંધ કે તનકે અંગ કંપત હે, સર્વ પણ સબ છોડો રે સાથી॥૧॥ ગીરે હથીયાર કીરે અસવાર॥ કહે જીત નહિ અરુ જાન ઝાથી॥ લાગે

हारी भार, हुओ भूतलभार, देखी कीरती कुंवर
करण लाथी ॥२॥ गुरुद्रोणके आगे आयो दुर्योध
न, गुरुत भ्रात अरु पाय लागी ॥ प्रभु अपने उ
पर कोन आवत है, त्याके आवत में सब सैन्य
भागी ॥३॥ नर नारायण दोउ तहे नहि, तो ति
सरो कोन उठ्यो रे भगी ॥ स्वामी तुम तैसे सुर
की सामे सोंढत है, आपेकी मोत लीयो है रे मागी
॥४॥ मुनी कहेरे सुणहो महिपति, त्याके रथपर
लीली हरे धजा ॥ लीलेकी टोप टाटर ने पाखर,
लीला बाघा अंगे ओ सजा ॥५॥ सो क्रोधे कीश
ण गोपालको भाणज, आवत कीरत बांधे रे म
जा ॥ कहे गुरुद्रोण छेनके मुख आगे, जपने सुत्र
ट सब हेरे अजा ॥६॥ ॥राग सामेरी॥ गो
सनथा जो सरवे सुरवीर, जेणे पेरे जोत्या द्रो-
ण ॥ युद्ध करवा वहोने मुख, तेउ नीसरे छे द्रो-
णकोण ॥७॥ को नहि नासे रणविषेथी, वीर ते
तो छे अेनुं मरण ॥ जो मार्यो अलि मन्युने, जेणी
पेरे जोत्यो कुर्ण ॥८॥ छेयुं कहेयुं घरि आवियु, जेम
कहे दुस्यारी नरेतरा ॥ आपणा बायुपी उं डीशो ॥ अ
लिमन्यु आफनु तृरा ॥९॥ अंस छे अरजुन नो
जेम कहे कृपाचार्य ॥ नारीने शर प्रहारथी, न
होय वस्त्र ताण्यानुं कारज ॥१०॥ विमरा जे रह्या व-

१ अक्षशंकेय. २ द्रौपदीनां वस्त्र तांणेलाते

दोने मुजे, ते कीधो रेजनोनाद ॥ आव्यो सुभद्र
सुरधीर, शत्रुजे कीधो सादाद ॥ ॥२४॥
उपरनो चालपदनी ॥ ॥ आव्यो आव्यो
अभिमन्यु आगणेरे ॥ चापचढाव्युं छे हाथेरे ॥ अ
णेणीं माचजडीने आव्यो, जेवो भीमसेन छे
साथे रे ॥ आव्यो आव्यो ॥२५॥ अग्नि सरखो स
रखे भक्षित, जेवो कृष्ट दुमनरे ॥ वनराज[1] सरखो
सालशो, कौरव कुंजरनो भीरघनरे ॥ आव्यो आ-
व्यो ॥२६॥ पांच पुत्र द्रौपद सुताना, ते सारदुल
ने समानरे ॥ धर्मसुत सागर सरखो, शोभे पी
तराई सरीता [illegible] समानरे ॥ आव्यो आव्यो
॥२७॥ तुरीयातन भेछे भुगम, ते भणे चंद्रसि
त्ररे ॥ रूपे नगने तेज सुरज, जेवो भेष पारथनो पु
त्ररे ॥ आव्यो आव्यो ॥ ॥ क्षार[2] क्षीर जन्यो उल
ट्या, जेम सैन्य आव्युं धंधरे ॥ चक्रावो सूचम
भूरण कीधो, ते कहे भट प्रेमानंदरे ॥ आव्यो आव्यो
॥२८॥ ॥ राग छंद चाल दाफरा ॥ ॥
द्रोण कहे मां दोडरे ॥ बोल मान तुं मारा ॥ [illegible]
ने आवजे भुध करवा ॥ द्रोण कौरव छे तारा ॥
अभि० - कुभारा मुको मारा मुनी ॥ अभीमन्युने
शीशीजा ॥ ब्राह्मणने युध घटे नहि ॥ तमो मागो

૧ સિંહ સરખો. ૨ એવાં સમુદ્રનાં નામ.

घेर घेर भीआरा॥ द्रोण॥- अस्यो भीअ मागे
भुतुं नथी॥ अम ब्राह्मणनो अल्यासा॥ पणभी
अमंगाबुं तारा तातने॥ तुने मोकलुं अम पुर वास
॥७॥ अभि॰- अभिमान मुके माहामुनी॥ अस
छू लां जोछो रीसुंया॥ अम नगर तमने आशणकरी,
त्यार पुंठे आवीरा हुंया॥८॥ अेवुं कहीने ऊछळ्यो, ध-
नुष्ये करी टंकार॥ त्रासे हण कौरव तणुं॥ करे नाठना
ते वीचार॥ पारसी॥ ॥राग कडखा॥ ॥
आयो आव्यो अभिमन्यु, अरजुनको नंदन, कौर
वको नीकंदन कारी॥ साथेरे हाथी, भीम सेन साथी,
रूधीर रंगीत गदा करें धारी॥ आयो आयो॥१॥
हलक कुलकार, पडीरे पुकार, कीर रथ कृषिके राणें
आयो॥ दीनको दीन होयके दुर्योधन, सेनापतिकुं
शीरनायो॥ आयो आयो॥२॥ प्रभुतेरी आेथसे
राज आसन नहि, अयण अलय करी पायो॥ तेरे
हियेकुं सेन महामुनी, ऊमंगीके अभिमन धायो
॥ आयो आयो॥३॥ वदे वीम राज महाराज तुंक्या
डरो॥ कहां कहे बाळ के बीर गाठी॥ हो मुंढ मन धीर ध
र, प्रौढ प्राक्रमकुं, कहां तु मारी अगीयां रे नाठी॥
आयो आव्यो॥४॥ बोल्ये कृषि अयन, भाग अ-
रजुनके तन, क्या आवत तुं मेरी डाढे॥ हो व्यंडल
के सुत तुं कहां लरी भने, मोकुं हया ऊपजत तेरे

रीरीक्रुटे ॥ आयो आयो ॥५॥ अली० – अरे
अर्जनके नंदन मत जीनयतुं, में रह्या हुं इतउ
रडी॥ भीमसेन भडकुं देवु सुसकारके, अजहि
डाले तेरो हुं भरडी॥ आयो आयो ॥६॥ देखकौ
रव भुंरके सुर फिंडत तेन बेसे कुकरडी॥ द्रोणकी
चोटमें जोर सजकुं कुं, चीरी डाडू चक्रावो चक्की
॥ आयो आयो ॥७॥ द्रोण० – अरे कर्ण सुभटकुं
कहातुं जनत, अवनि आकाशकुं जे कहीकरे ॥
राष्ट्र सुभट ऊलटमें ले तोर्ईकुं॥ त्री लोक आज
पीछे नारे कीरे ॥ आयो आयो ॥८॥ दुस्यासन दु
र्योधन दुरमुख, पडते आलकुं पोलधरे॥ जेसे सु
भटकुं मुर्ख तुं क्या जनत, छेडते ही जीन मोतेहिम
शे॥ आयो आयो ॥९॥ अली० – सुन्योरे अमन
पण बोल बिचारके, मारयो भयगो होती पारी॥
कर्णकी कहानु फिरत जदावत, भ्याई भतके नात
जहारी॥ आयो आयो ॥१०॥ जेसे हि बोलके धा
यो धनुषधर, द्रोणकुं कहे आयरे बिचारी॥ कहे भन
प्रेमानंद अभिमन दीपतो, आकाश अवनीमां भ-
री जीनसी जेक तारी॥ आयो आयो ॥११॥ उराकु
स्या॥१०४॥ ॥कडवुं॥१०५मुं॥ प

राग माढनी चाल॥ रणसरी ॥ ॥ आवां
दण अेव, जीन मीया अम मेहा चक्रागढ कौरवे सन-

न्योरे ॥ अलिमन्युयुद्ध यज्योरे ॥१॥ आगळर-
थाछे द्रोण ॥ पोंठीनेरे आण, सूर्य सरखो दृष्टि नि
राळ तोरे ॥ अलिमन्युयुद्ध यज्योरे ॥२॥ यमराज
रो कर्ण ॥ शत्रु घाघने वर्ण ॥ अरुण लणे धूघनो
तारोरे ॥ अलिमन्यु ॥३॥ अश्वत्थामा चंद्र, दुर्यो
धन इंद्र, कृपाचार्य बृहस्पति लणोरे ॥ अलिम
न्यु ॥४॥ कृतवरमा धन, मंगळ दुःस्यासन, वीजणी
सरखो लक्षमणो परमाणोरे ॥ अलिमन्यु ॥५॥
महालीक महाजाकु, लुरी सरखा राकु, शकुनीने
शनीश्चर लणोरे ॥ अलिमन्यु ॥६॥ आठे आयुद्ध
स्वांने युद्ध, छकुवी अश्वने वीर आगळ थातारे ॥
अलिमन्यु ॥७॥ पिकाणल मोटां, हणहणे घोडां,
धरणी धूजवता वीरघातारे ॥ अलिमन्यु ॥८॥
चांतरा समोता, आपनी छाया लेता, चांकाभुग
जणके तोररे ॥ अलिमन्यु ॥९॥ सुगंध मसमस
ता, मोडे घएउं लसता, छटकी आगळ थाय अंध
कारारे ॥ अलिमन्यु ॥१०॥ कौरवकाणा, ठीछाणेरेला
ला, अठकाडे मांहोमांहे लाला अणीरे ॥ अलि
मन्यु ॥११॥ ठीछाणेर जेडां, करे मांहोमांहे तेडां;
आडा ऊतरे दुर्योधन लणीरे ॥ अलिमन्यु ॥१२॥
जाके सांकळ, मोटा मदगळ, दृष्टे घ्यल वणके
अंगाडीरे ॥ अलिमन्यु ॥१३॥ रगीला रायलाले

અભિમન્યુનો ચક્રાવો.

સૈન્યામાંહે રોળો, વ્યૂહ ચિરાકે નેવી વાડીરે॥ અ
ભિમન્યુ॥૧૪॥ પાંડવના સુત॥ આવ્યા અર્જુનપુત્ર
॥ગ઼ગ્રડધહોકીઘો વીરેરે॥ અભિમન્યુ॥૧૫॥ કું
તાકુંવર ભણે॥ અમર પ્રમાણે, શોભા સરવે અ
ભિમન્યુ શરીરેરે॥ અભિમન્યુ॥૧૬॥ ધાત્રબ્રહ્માને બાંધ
ર્યો, ભયાનક નેનાં ક્રમે, ભીમલા સે છે દ્રષ્ટાયરે॥
અભિમન્યુ॥૧૭॥ વાર્ષ્ણેવી વિશ્વૌનળ, નિકુળ
તેલા સ્હર, તેનો કૌરવ ક્ષ્યમ સહેશે દાહરે॥ અ-
ભિમન્યુ॥૧૮॥ સહદેવ સાગર સાર, મુકાવે પત-
માં પાર, પાંચાળીના પુત્ર કૃતાંત કાળરે॥ અભિ-
મન્યુ॥૧૯॥ ગદારે મંડી, શ્રીછે રીજંડી, મધ્યે
દ્રષ્ટ દુમન વાસુકી જાણરે॥ અભિમન્યુ॥૨૦॥
કુંતિભલોલ, રહી આવીને કોલ, વૈરાટ દ્રૌપદ મધ્યે
ભૂપરે॥ અભિમન્યુ॥૨૧॥ અભિમન્યુ તે આગળે,
યોદ્ધોની તેલા ગળે, વિરાટે નેવો વિષ્ણુ રૂપરે॥ અ
ભિમન્યુ॥૨૨॥ ઘસે ઘસ મસ, રાકુ સરજો ગટોર
ગછ, તે તો કૌરવનો છે અહારીરે॥ અભિમન્યુ॥
૨૩॥ જોલે કરીને ગર્વ, જો જાયા ભણે સર્વ॥ વડો
દર રાને રાજે છે વારીરે॥ અભિમન્યુ યુદ્ધે ચડ્યોરે
॥૨૪॥ ॥વલણ॥ ॥વારી રાજે વીરનો॥
ભ્યમ અંકુશે માતંગરે॥ કહે પ્રેમાનંદ પછી ક્ષ્યમ થયો,
ચક્રાવાનો ભંગરે॥ ૨૫॥ ૫૦ પદ્ય॥ ॥કડવું॥

૧. પ્રદ્યુમન. ૨. અગ્નિ.

ચિત્રનંબર ૬ઠો.

પાંડવનું સૈન્ય. કૌરવનું સૈન્ય.

४८ मुं ।। ।।राग सामेरी छंद त्रणाक्षरो।।
।। ।।मुख्ये रह्या द्रोण गुरु, पुंठे सुरसु
डु, डीराडीर अभिमन्यु आवियोरे ।।१।।डील
स्यो अरणवपुर, ओले रणतुर, सुर प्रकाशे कुर
वाने धायोरे ।।२।।गाजे सागर जण, अेवां अेडी
दण, कण न पडे क्रिकियाडेरे ।।३।।रोहान पसुरण,
वीर व्याण ने वर्ण, धरणी धूने भीमने त्राडेरे ।।४
।।आचार्य अर्जुन अभिमन, आव्या अे वदन, धनद
न देवता ओलेरे ।।५।।भीमसेनने राक्षस, भणे अ
डी मह्य, अटल डीछणे रोष डोलेरे ।।६।।कुंतीभोज
ने रूप, भीन्या होय जेम सर्प, दर्प अन्यो अन्ये कहे
ने रूणेरे ।।७।।अश्वत्थामा वीर, सात्यकी रणधी
र, शरीर भेदाय जे कुःअ नागणेरे ।।८।।सेनापति रौ
धे, आवीनेरे आधे, साधेरे विद्या धनुषधारीरे ।।९।।
वैराट मारा आलिकृ, युद्धे छे ते अधिकृ, रुधीरनी नी
को कुडीरे ।।१०।।शकुनीरे मामो, सहदेवना सामो,
पाम्यो पूरण प्रहार माद्रेने मारेरे ।।११।।भुरीश्र
वा निकुल, ने वारावारदूल, मूण जेरा झोर्ड नव कठेरे ।।
१२।।सोम दत ने द्रौपद, अेवा मातंग मद, हाथे धा
डीने आये धस्यारे ।।१३।।दुर्योधनने धर्म, करे अकु
रामी, धर्म भेद्यां सरवडे कुस्यांरे ।।१४।।कुस्या बान
सरना, द्रौपदीतन भम्यो, गगन छायु ते बाण

१ सर्वभांजाडेयाना. २ कृपाचार्य. ३ कर्ण.

नजेरे॥पा॥टुंकुडी तरवारो॥करे मारामार॥ह[illegible]
न पाम्या अंतकाणेरे॥पा॥ब्रह्मबाण छुटे, [illegible]
ना वछूटे॥त्याथी छूट्या लड तणारे॥पा॥रथ सव[illegible]
थे मुके, योट नव चूके, कुदे वाघनी पेरे वीर घणा [illegible]
टो वीर रथ्यावरसी, रूरे जेउ कूदरवी, जाकरवी [illegible]
तीर त्राडेरे॥पा॥ना हैये हाम घाली, सामा रे था-
ली, आली केशाने शीश वाडेरे॥पा॥रणांगण मुगट
पडेरे लोगण, कपालुण मोटो थयोरे॥पा॥राधसी मा
रे ढीक, आवे कंठजे छीका छीकप्याला कोर्ठनो [illegible]
गयोरे॥पा॥रसोणायारे रणमां, गणे नहि मनमां
कोपीजे घालीथीर न्यरे॥पा॥रुआ लालारे लड मा
पा विनाबंध, रूडा रूड धरणे रीर कुटायरे॥पा॥रथा
मांगलोक तणी, जेठ त्यासानी जणी, घणी लो
गफनाथाय लडाकारे॥पा॥रथना घड घडाटा र
णतुर सणसणाट, जडाक तरवारना पाथ अडा-
कारे॥पा॥रथा साथी जेरे साथी, हाथी परे हाथी, हाण
त्याथी उतरया कुडेरे॥पा॥रण दुटे बखतर, पडे
पाखर, नर ना रुधिरनी छोल्योउडेरे॥पा॥रटाल
मसेनल लड, घायो खंभ, धड माथा वगरना [illegible]
रे॥पा॥रथा घायो माछीराय, पाणी रेपाय, स मु हाथ
हेम्बीने सरवे जीधारे॥पा॥गुणारुं काणनाकाण, म
पिक्काण, क्षणहेठ सेन्या मांहे सोंके तारे॥पा॥डीरा

कोई आयुद्ध कहाडे, मुख्येरे त्राडे, घणा योद्धानां मुख
कपड्यांरे ॥८२॥ भीमरे धायो, मारीरे गदायो, त्यारे
माद्रीराय मनमां कस्योरे ॥८३॥ कटरे जणधारी, सो
टी जेरीना मारी, आम गदा मारीये करी धस्योरे ॥
८४॥ जेम न त्राडीये, आम चलडीये, मारी वेगे पर्व
त भेदारेरे ॥८५॥ गदारे भागी, भीमनी केड लागी,
लागी लेहेर पड्यो भीम जहाररे ॥८६॥ कडा कुंडलीकोरे,
पेलीरे मोरे, ठोर मुकावी कुंतेने काड्योरे ॥८७॥ पछा
ड्युं शरीर, धणी पड्यो धीर ॥ वीर नाठा मुकीने राड्यो
रे ॥८८॥ लाग्योरे धावा, भीमनेरे मुकावा, नवान
पाम्या माद्रीने मुजेरे ॥८९॥ पड्यो देखीने लाई, रो
या धर्म राई, धायो गदोरगच्छ तातने कुजेरे ॥९०॥
सदीरे अंगुटी, माया प्रगटी, परकीने वीर मारस्या घ
णारे ॥९१॥ अंधाकूरे घोर, थाय शोर बकोर, ठोर मुके
सुत अंधतणारे ॥९२॥ धरसे चाप [illegible], पारीपाणने
शल, अंगे धागे करीने न ऊठेरे ॥९३॥ कर हमकांटा,
रुधिरना छांटा, नासे ऊकराटा पडे मार पुंठेरे ॥९४॥
ग्रहीद्रमडंड, धसीयो प्रचंड, पाठ वीरथी जीनज
जीणेरे ॥९५॥ दुर्योधन नासे, नहिं कोई पांसे, नासे
लरायो चेवलां वीणेरे ॥९६॥ मरड्यो माद्रीराय,
आलीने जे पाय, काया पछाडी भीमने तनेरे ॥९७
॥ पड्योरे धणी, मुरछा रेवणी, जणे करी धूम पाडी

दुर्योधनेरे ॥४८॥ घाओरे कोई, तपाशोरे जोई, जो
राक्ष रासरसे आघो करडीरे ॥४९॥ अलिबंधु ति-
मीर, पडे अकु गीर, धीर राक्षने मारे मरडीरे ॥५०॥
आपसरे मोडी, ऊठ्यो थवारे जोडी, लपडाक मारी
ने सामो थोल्योरे ॥५१॥ पछी अणकरी गटोरगछे
॥ मारी मुकी लय, करसु कवच कटका अणवंत शोल्यो
रे ॥५२॥ आव्या आथे आथा वावरे छे पद मुष्ट हाथा
माथामां मारे पडे करीरे ॥५३॥ कडंब मांटी, ग्रही छे
रे घांटी, भरावी आंटी पाड्यो कजकरीरे ॥५४॥ म-
नमां अकुकडी, दूध्या पर चढी, मुष्टीओ मारी हसव
सछै यरे ॥५५॥ ढीकेरे घपोयो, सारी पेठे घोयो, सा
ह्यो आथे भीमने छे यरे ॥५६॥ मुकावारे बंध, घाया
करीने क्रोध, रोध कीधो कडंब काथीरे ॥५७॥ मोटा
महगाण, भारेरे लोगण, सर्व थई मुकाव्यो साथी
रे ॥५८॥ घुंटो करी देह, पूर्व चढ्यो मेह, जेह वरसे
नेम घूमर धारारे ॥५९॥ कडंब काढी, घस्योरे डाढी,
लडकी कौरव करया तारे तारेरे ॥६०॥ कोने लपडाक,
कोने थपडाक, कडाक माथां फाटी जायरे ॥६१॥ कोने
आंचका, कोने आचका, डाचका आंखना करडीआ
यरे ॥६२॥ नासे रानो रान, कौरव कुरे कान, घाएण
गटोरगछे चाप्योरे ॥६३॥ को मार्यारे मरडी, को
आधारे करडी, नरडी चुसीने ठाम राख्योरे ॥६४

चतरडीने चाढ्या, दंगी पाय तळेरे काढ्या, पाड्या
आडा अनुता सारे राडपा मुच्चवतारे भाव्या, लक्षे
कुडाळ लाव्या, अडधा नाठा थया तारे ताररे राडदा
देतो पुंठे होट, सोंढेरे सोंसोटा क्रोट कोनी लीधीछे
चुंटीरे राकुडा चक्रगढ चड्यो चाक, केड अनीकाका
नाक कोनां लीधांछे चूंटीरे राडता कोएणीरे वागी,
तेनीडे लागी, वागी अडओथ ते अडअडतोरे
राडटाकोवीर अडअड्यो, कुथी लागी पड्यो,
नाभे चीसने तर कुडतोरे राडणा चीराई कुंटी, को
छेली आंभ कूटी, पगळां घेथी टुटी पड्यारे राडीणा
कूटचां कुपोळ, रुधिरनी छोळ, रोण थयो कोईया
द चड्यारे राडवा केडअकांके, कुएतां नथाके, तेनी
धाके कौरव नासेरे राडउरा देषीनी कुंदन, कांपतोरे
मंन, दुर्योधन आव्यो न्होण पासेरे राडवा मस्तक
रे नामी, वीनवी आवे स्वामी, पामी दुःखसेनास
घणी मोहीरे राडपा गरोर गछ पापी, नाभेछे रेकु-
पी, संतापी सकळ सेन्या रही सोईरे राडदा अमो
ने उगारो, आ युद्धने धारो, मारो केडअने रथएऔ
रे राडणा चरया गुरुदेव, कर्ण अनी रोष, अषस्थ
मेच अतो लीधो कुडोरे राड टा मुखां पाण कलार
जीबो लीमकुमार, अतु प्राये मुरछा पमाड्योरे रा
डणा पांडवरे हार्या, रुषिये ळ मार्या, त्यारे अ-

१ कूपटीने. २ मकडीने लाणी नाष्मी.

भिमन्यु जे रांण वरुन ज्यो रे ॥ ढाळ ॥ ॥ चलण
॥ ॥ रांण वरुन ज्यो अभिमन्यु जे ॥ पांडव
सरवे सब थया रे ॥ कहे प्रेमानंद कर जोड हाथे ॥ सोह
सहस्त्र सुभट मारया गया रे ॥ २१ ॥ पद २० ॥ ॥
॥ कडवुं ॥ ४८ मुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥
द्रोण सनमुख धस्यो अभिमन्यु, करी रांणनो नाद
॥ सैन्यापतिने सुभटने, प्रथम थयो संवाद ॥ १ ॥
अभिमन्यु जे क्रोध करीने, कह्यो रांणनो नाद ॥ ऋषी
कहे अल्या आव्य ओरो, ऊतारुं ऊनमाद ॥ २ ॥ अ
ल्या विरुद्ध वाह्योछे अमतणो, ईंद्र ते नव ओलख्य
अल्या निश्चे तारो काळ फूट्यो, जीवतां नहिं जवाय ॥
॥ ३ ॥ भीमसेन हाथी गदा लईने, रण चढ्योछे जेवे
॥ कौरव सघळा त्रास पाम्या, कर्ण बीधो तेवे ॥ ४ ॥
भाग्युं दळ कौरव तणुं, गदोरगच्छने मार ॥ त्यार
हीको नव राख्युं, करणे पण आघी डार ॥ ५ ॥ द्रोणक
हेरे सुभट सरवे, पई रह्या तृण वत ॥ जेह कृपी[2]
अतना कुंवर आगळ, सरवे थया अणरक्षित ॥ ६ ॥
अेवुं देखि अभिमन्युने, ठांकीयो ऋषी राय ॥ अल्या
अविनाशीने नथी अघरुं तो, तुजथी केम पेसाय[1]
॥ ७ ॥ चक्रावाना चक्र विषे, विषमुं ते आवे वारा
अेवुं जाणी वळ तुं पाछो, राखे प्राण तुं खोना ॥ ८ ॥

१ पेसाय. २ तेनी ध्वजपर हनुमान.

धनुष्य विद्याना मंत्र मांहे, जे वडो छे काठो॥ ते
घो कपरो जाणीने, तारो अरजुन पिता नाठो॥ प्रद्यु
म्न कुंवर कहेरे हो गुरुजी, ते तमोजे जाण्या॥ विद्या
रहित गुरुये शीखव्या, माटे जाहिं नव जाण्या॥
११॥ आपण मुजने जणाव्यो जूधरजीये, वळी बीज
गर जाण्यारज॥ माटे जणावत मुनी मुजने, तमने
ज तपानुं कारज॥ १२॥ जेवुं कहीने ऊछळ्यो, पेहे-
लां जाण मुक्यांछे तर्ण॥ जे कलेश्युं हृदये रुषीने,
जुगम पडियां चर्ण॥ १३॥ ते पुंठेथी तेर मुक्यां, मु
नि हिंघा विरथा॥ कर्णने पंच बीस मारयां, कोप्यो पु-
त्र पारथा॥ १४॥ हरी दुःस्यासनने लेद्यो, सत्तर दुर्यो
धन॥ अगिआर मारयां अश्वत्थामाने, सत्ता-
वीशे मामा सहूना॥ १५॥ मुरछा पमाड्यो शल-
क्षने, लाग्यो ते लुरी श्रवा॥ कौरव सरवने कीर
टी कुंवर, लाग्यो त्यां कुष्टवा॥ १६॥ भीमे दुःख पाम्युं
घणुं, सात्यकीजे वाज्यो संहार॥ दीन राज ऊक्या
रज थईने, नव सेहेवायो मारा॥ १७॥ आठु थे
या जन्य रथ ऊपर, कुता तेमना तेम॥ अभिम-
न्युने लीधो लटपटी, सोमने राहु ने भाछ॥
व्याकुळ कीधो नेत्रा मांहे, ढांकीयो सैर जण॥
भीड पडी ज्यारे जतिजनने, त्यारे धाया धर्म भूपाळ
॥ १९॥ महीपति कहे रे महामुनी, स्वामी तमो राजो

१ [illegible]

સમદ્રષ્ટી ॥ પ્રભુ અમો કૌરવ સમાન તમારે, એમ ઘટે ન કરવી કુષ્ટી ॥ ૧૯ ॥ અભિમન્યુ બાળકની સામા, તમો ક્રોધ કરીને બોલ્યા, ॥ વચન માટે વઢવું પડે પણ, આરીતે નવ બોલ્યા ॥ ૨૦ ॥ કુંવર કહેરે કાલાવાલા, કેમ કરોછો કાકા, બીક બહુ ધરતા દીસોછો, એમ થોડા માં રહુ થાક્યા ॥ ૨૧ ॥ ન્યુઓ તમારો તાતજી મારા, સમન્વે થાઓ મતીયા ॥ એ કૃપાચાર્ય દ્રોણ અસ્વત્થામા, કેટલું વઢશે કરણ વેરીયા ॥ ૨૨ ॥ અરજુન લાલે બોસરે, કુંતો નમાવ્યો નહિં નમું ॥ એવું કહી ત્રણ બાણ મુક્યાં, દ્રોણનું કાપ્યું કાંગ ભું ॥ ૨૩ ॥ સાત બાણે પાડ્યો પૃથ્વી, મુની મુરછાંગત કિધો ॥ અભિમન પેઠો ચક્રવ્યૂહમાં, પેહેલો કોઠો લીધો ॥ ૨૪ ॥ ॥ વલણ ॥

॥ ॥ લીધો ગઢને દ્રોણ હાર્યા ॥ પાંડવ સાથ પુંઠે ગયોરે ॥ કહે પ્રેમાનંદ પછે શું થયું ॥ બીજે કોઠે રાધે રહ્યોરે ॥ ૨૫ ॥ ૧૮૬ ॥ ॥ કડવું ॥ ૯ ૦ મું ॥ ॥ રાગ રામગ્રી ॥ ॥ બીજે કોઠે પેઠો અભિમન્યુ બાળક ॥ ઘરણી ધ્રુજાવતો કૌરવને પડી ફાળ જી ॥ કૌરવે પાછા ચલાવ્યા ચરણ જી ॥ બીજે કોઠે ધાયો કરણ જી ॥ ૧ ॥ ॥ ઢાળ ॥ ॥

કરણ ધાયો બીજે કોઠે, હઠીલો મહા સુર ॥ લેઈને અભિમન્યુ આવને, રચ્યો લાગીને તો લૂર ॥ ૨ ॥ અલ્યા કાને કર્ણ સાંભળ્યો હશે, દીઠો હશે કંઈ ચારા ॥ પણ

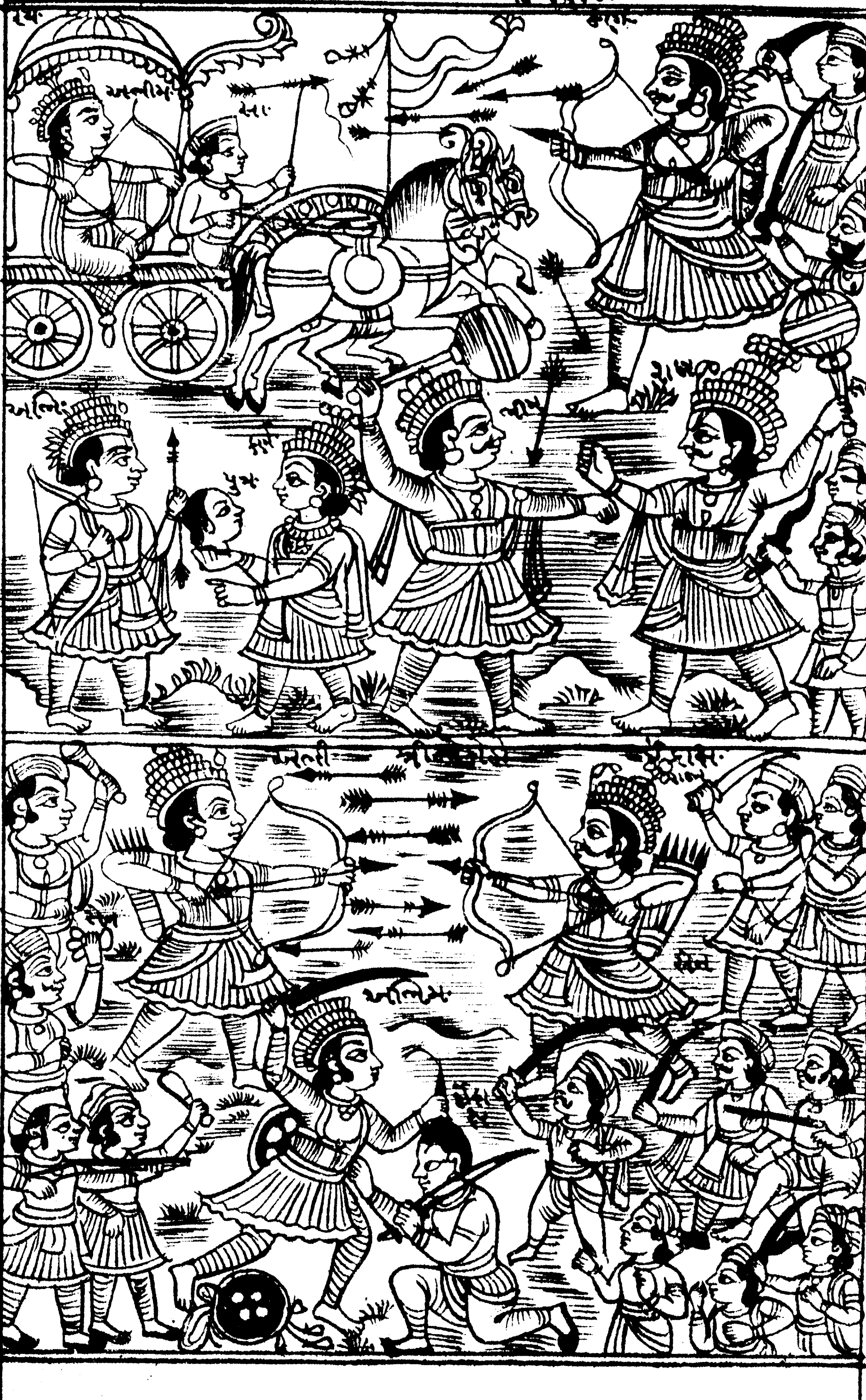
૧ ભીષ્મ માગ નાર. ૨ ધનુષ.

आ समे छे दोहलो, सोहयो शत्रुनो मार ॥ ३७ ॥ कुं ग
र्ज वंतीना गर्ज पाडुं, धनुषने टंकार ॥ सर चोट
कराडुं सोंसरी, मेरु परवतने पार ॥ ३८ ॥ आदित ईद्रने
चांपी लेउं, ताराने पींखुं ताकी ॥ कहेतो जेरु प्राणे
जेरुलो, पृथ्वी चढावुं चाकी ॥ ३९ ॥ अभिमन्यु वण-
तो बोलीयो, तुं स्यां करे अभिमान ॥ शुं लार ता-
णी लेछे भांथे, तेम सकट कठण स्यान ॥ ४० ॥ वच-
न सुणीने वीरनां, कर्णने चढीयो काण ॥ पछी क्रोध
करीने मोकल्यो, वृषसेन नामे बाण ॥ ४१ ॥ पिताक
हे पुत्र प्राक्रमी, सोंढीये बणवंत ॥ में मारयो घटे न
हिं, तुं आण एनो अंत ॥ ४२ ॥ कर्ण कुंवरे कह्युं करे, क
ठणुं ए काम ॥ अभिमन्यु सामो संचर्यो, करी तात
ने प्रणाम ॥ ४३ ॥ वृषसेननां अगणित बाण ते, चव
णे चणी गयो वेग ॥ अभिमन्युने आछा दियो, जे
म चंद्रने ढांके मेघ ॥ ४४ ॥ कादतो ने मुकतो, ताडलो
शिघ्रता ए जाण ॥ वीर वीराने वीनवी सरजो, कौर
व करे वखाण ॥ ४५ ॥ हय सारथी अभिमन्युना
पाड्या, पाडियो शीर टोप ॥ कवच छेद्युं अंगलेद्युं,
तव चड्यो कुंवरने कोप ॥ ४६ ॥ रीसे थयो छे रातडो, अ
रुणोदयने समान ॥ आप रूपे थयो पोते ॥ वणलो
पारथ तन ॥ ४७ ॥ करण कुंवर अकळावीयो, ढांकीयो
शार अमळ ॥ विरथ कीधो वृषसेनने, ते करे नाठलीप

लाा१४ाा चर्ण चलावी नव राख्यो, प्राणे ते कीधो रे
धाा धनुष लागी धल छेदी, तव ग्रही गदा करी क्रो
धाा१५ाा कर्ण कुंवर केसरी सरजो, धस्यो मुकी दोराा
त्यारे अभिमन्यु अजे आणनी, सामी करी सांसो
टाा१६ाा गदा कापी करी कटका, गाज्यो उत्तरानाथ
ाापछी अला मांहेथी छेदीया, वृषसेनना ओहा
थाा१७ाा कर विना कुंवर विराजतो, पण शोभतो
कमलनाथी,ाा शोभे छे जेवो मातंग, जेम
दंत वोडोणो हाथीाापडाा जेक पैडुं पड्युं तुं रथ त
णुं, ते अंगुठे लसावीाा उछाळ्युं ते गगन मारग
अभिमन्युने वाग्युं आवीाा पनाकीरदी कुंवरे आ-
ण मुक्युं, शीस अंतरमां व्यापीाा मुगट कुंडल सहि
त मस्तक, वृषसेननुं काप्युं शापीाा२०ाा ाा
वलणाा ाा काप्युं मस्तक कुंवर केरू, पडतो
धरणे पड्युं ढळीरे; शीश पड्युं जई कर्णने उछंगे,
देखी राधेय मुरछा वळीरे ाा२१ाा२८ाा ाा
कडवुं ाा२१ मुं ाा ाारागधनाश्रीाा ाा
कर्ण पडीयो ते मुरछा खाईजीाा कौरव पासे आव्यां
धाई जीाा आंसु लोही शोक समाव्यो जीाा अेवे
चाली अभिमन्यु आव्यो जीाा१ाा ाा टेकाा
आव्यो अभिमन्यु उपरे, बोलतो क्रोधे वाणाा
अश्वा उतो रहे रे पुत्र साथे करावुं तारी काणाा

त्यारे करणे घणीयो क्रोध करीने॥ आणी कुंवरनी दा
झो॥ पांडवनी सेन्याने मरदतो॥ तेम कुंवर कमळने
त्राझो॥३॥ भिम धर्मने निकुळ सहदेव, आवताक
था विरथा॥ ग्लान पाम्यो काळ देखी, कोप्यो पुत्र पा
रथा॥४॥ अरे शुं मुंढे छे सेनने, तुं आव्य करणे
आठारा॥ सुख पामीश मुज सनमुखे, तेम पाम्यो
तुं कुमारा॥५॥ अेवुं कही शर प्राण मुक्यां, शीश
अंतरमां व्यापी॥ पछी पलक मांहे आवतां, ते करणे
नाख्यां कापी॥६॥ पछी वेर वाळवा पुत्रनुं, करणे मु
क्युं प्राण अगनास्त्र॥ पांडवनी सेन्याने पावक जा
णे, बाळ्यां वाहनने अस्त्र॥७॥ ज्वाळा धुम्र धुम
घणुं ने, थाय ऊलकापात॥ त्यारे अभिमन्युअे मे-
घास्त्र मुक्यो, आणीयो वरसादा॥८॥ परजने कौरव
पडीया, तव करणे प्रेर्यो वाया॥ मेघने तो मिथ्या क
र्यो, पांडव सेन ऊडी जयाण॥९॥ त्यारे अभिमन्यु
अे सर्प मुक्या, ऊडे लक्षो लक्ष॥ वाहन वीरने व्या-
प वळग्या, पवन कीधो भक्ष॥१०॥ सर्प सरवे स-
माविया॥ करणे ते मुक्या गरुड॥ अभिमन्युअे
गरुड मारया, पहाण प्रगटाव्या प्रौढ॥११॥ करणे
काणयंत्र प्राण काढ्युं॥ अंतर आणी रीश॥
अभिमन्युना सारथी केरुं, करणे छेद्युं शीश॥१२॥
धनुष कापी धनुष्य छेद्युं॥ अश्व मार्या चार॥ करणेला

चित्रनंबर ७ मो.

थयो गाजवा, अभिमन्युजे आवी हाहाकार पडाये
छी भागतो भणी भत्रीजने, भीमे ते दीठी झट प
त्यारे कर्ण नाठो रणवीषेथी, नव सहस्र वाई ज्योदा
रथा नाठो दुर्योधन भाई साथे, आगळ अम्बरस्या
मा ॥ पचीस सहस्र भीमे मार्या, होनासता हो साम
॥५१॥ आवी भटने पाछो वळ्यो, बोल्यो दुर्योधन
राया, भाई कोई छो आ सैन्यमां, जे भीम सामो
जयाय ॥५२॥ जेवुं सांभळी भीम सामो, गयो गा
जीने सहुआ ॥ बंन्यो गदाधर शोभता, जेम होय
मोटा मल्ल ॥५३॥ जेवे मुरछावणी अभिमन्युने,
गाज्यो पुत्र पारथ ॥ तव राजानो सुत आव्यो ध
स्यो, जेनुं नाम छे रुक्मरथ ॥५४॥ लक्ष्मणने पुत्र प्रा
क्रमी, आव्यो करी अहंकार ॥ तेणे अभिमनना हैमां
हे, बाण मार्यां आर ॥५५॥ आठ आठ बाणे भेदी-
या, सहदेव निकुळ सुभट ॥ हस्ती ऊपरथी धर्मने पाड्या
॥ बाण मारी भटार ॥५६॥ साठ कुंवर चीरीयां, मा
र्या चौद सहस्र तोखार ॥ नव सहस्र सुभट हण्या
॥ गाज्यो राजकुमार ॥५७॥ त्यारे क्रोध करी अभि
मन्युजे, बाण मुक्यां बीस ॥ रथ घोडा हणी रुक्मरथ कि
धो, छेद्युं सारथीनुं शीश ॥५८॥ आडुं करी ढाळी परस्यो कुं
वर, आपिया जेकु सामामणी ॥ सायवे घा जांड
तणा, पण केछे जेम पिजणी ॥५९॥ आंडाने जडजडा

वतो, आवियो हाथि ने वासी ॥ त्यारे अभिमन्यु हेठो
ऊतरी, कह्युं आवजे ज्यात पासी ॥ २४ ॥ जांग प्रहारे
अभिमन्युए, छेदिया बे बाहु ॥ मुगटपाडी केस
झाली, कापी नाख्युं माथुं ॥ ५ ॥ ॥ चलणा
॥ ॥ छेद्युं मस्तक कुमरथनुं, ते राजानी
पासे जई पड्युं रे ॥ नाठा कौरव कोठो मुकी, पांडव सैन्य
कोपे चड्युं रे ॥ २६ ॥ २४ ॥ ॥ कडखुं ॥ पर मुं
॥ ॥ राग सारंग ॥ ॥ नाठा कौर
व दशो दिसाए, दुर्योधन प्रति बोले ॥ जो काका सा
थे कीरटी कुंवर, आवियो कोइ त्रीजो ॥ ॥ छे को जोद्धो
आसमे, शत्रुने आवतो हांके ॥ जे घडी जोरी करशे
ई, जईने ऊलो रहे नाके ॥ १ ॥ जयोद्धानो ईसकहा-
वे, ईद्राक्ष जेवुं नाम ॥ दस सहस्त्र कुंजर संघाते,
आव्यो रायने करी प्रणाम ॥ ३ ॥ सर्व साथी हाथी
ऊपर, पोते गजपर चडीयो, ॥ अभिमन्युकुं आ
वी आपड्यो, वाघनी पेरे चडीयो ॥ ४ ॥ एके वारे
सर्व संघाते, दश सहस्त्र शर छूटे ॥ एकघा शत-
घा सहस्त्रघा, कोटी गणतां पार न छूटे ॥ ५ ॥ आका-
श अरधुं आछादियुं, आवर्युं अंधकार ॥ आयुद्ध धारा
अभिमन्यु ऊपर, जेम वरसे मेघनी धार ॥ ६ ॥ अम
रे एम विचारियुं, जे अभिमन्युं पाड्यो हरेनारीप
लि माहि कौरवे जाण्या, को जई शाख्या नहि पासा ॥ ७ ॥

॥पछी हरीस हस्त्र जाण अभिमन्यु जे मुक्यां अंतर
आणी रीरी॥ अयूत योद्धा अयोद्धाना, ते सर्वनां
छेद्यां रीरी॥८॥ दाक्षीती ऊपर ईंद्राक्ष पाड्यो, चोट-
लो ऊठ्यो व्याकुलट॥ खांडा प्रहारे मस्तक छेद्युं, त
व नाठा कौरव मरवा लाग्युं हण कौरव तणुं, अ-
भिमन्युने मार॥ तव कर्ण पण रह्यो खसीने, कौर
व कीधा तारोतार॥९॥ ॥चलण॥ ॥
तारोत्तार सैन्य थयुं, अति पांडव करे कल्लोल रे॥
अभिमन्यु आव्यो चोथे कोठे, रीसे रातो चोळ रे
॥१॥॥पद २२३॥ ॥कडवुं पद मुं॥ ॥
राग सारंग॥ ॥वैशंपायन वाणी वद॥
राय जन्मेजय धरजो कहानाठा कौरव वहाने मोडे
पेठा पांडव चोथे कोठे॥१॥ ऊलो थई बोल्यो दूर्यो
धन॥ छेके क्षत्राणीनो तन॥ गयुं राज कोई मारुं
वाणे॥ पांडव पुत्रने आवतो जाणे॥२॥ तातनां
वायक सांभळी॥ ऊठ्यो लक्ष्मण ऊकळी॥ आ-
वी पिताने कर्यो प्रणाम॥ हवे हुं करुं एनो ठाम
॥३॥ अभिमन्युनुं पराक्रम रहेवुंय॥ एक क्षणमां
मारुं एने हुंय॥ ज्यारे कोप्यो तमारो हीकरो॥
त्यारे पांडवनो रह्यो आशरो॥४॥ दुर्योधन कहे रसल
सार्दूला ते जन वाळ्युं मारुं कुळ॥ सरजे सरजा
छे क्षत्री कुमार॥ साथी लीधा छे सोळ हजार॥५॥

समान वस्त्र ने समान काया ॥ सरखां रूप कोन
ओळखाय ॥ ओवी रीते लक्षमणा तणी ॥ त्यदी
आव्यो अभिमन्यु भणी ॥ ६ ॥ सुभट साथ सर्व पे
रीयो ॥ आवी अभिमन्युने घेरियो ॥ जेम शशिने
ढांके घन ॥ तेम शरे कीधो आछादन ॥ ७ ॥ सोणस
शस्त्र साथे तुटिया ॥ ओके वारे शर छुटिया ॥ शक्ति
मुशळ गदा ज तूल ॥ तोमर लोंगळ मारे त्रिशूळ
॥ ८ ॥ कुंजर जकुडीकीया डाकरे ॥ खडग सांकळ सुंढे
घेरे ॥ कुंजरस्थ जने मदधारा झरे ॥ आगळ आवे
ते मसळपाठे मरे ॥ ९ ॥ कौरव पांडवनो थयो रोण ॥
ऊडे रणमां रुधिरनी छोळ ॥ लक्षमण वीरने वक्र
रतो ॥ हाथे सुभटने संहारतो ॥ १० ॥ ओम वीर कौर
वना विहर्यो ॥ पांडव योद्धा पाछा ओसर्या ॥ भीम
ने राह्य दुर्योधनने धर्म ॥ ते वढे जकु करी सर्म ॥ ११
॥ जे कुर्ण आव्यो करतो मार ॥ त्यारे पांडवे आवी हार
॥ पारधीनी पेरे टोळे मळ्या ॥ भीमसेनने वींटी वळ्या
॥ १२ ॥ धर्म कहे अभिमन पाछा वळो ॥ ओ भीमसे
न कीधो आकळो ॥ काकानां वचन सांभळी ॥ त्यां ज्यां
अभिमन्यु पाछो वळी ॥ १३ ॥ कौरव मुखे करता मरक
लां ॥ तेन ठा जेम ऊडे चरकलां ॥ शरधारा अभिम-
न्यु तणी ॥ मार्या कौरव विणी विणी ॥ १४ ॥ अण
आणे पाछो कर्ण ॥ थयो अचेत पाम्यो नाणे मर्ण ॥

नाठा अश्वस्थामा कृपीराय ।। जेम वाघना त्रयथी
गाय रोषीया दुस्यासनने वंध्यो शर त्रैणो ।। नासे पु-
ने वेवलां वीणो ।। छत्र छत्र पाड्यां वेगे करी ।। नाठो दु-
र्योधन नीचे ऊतरी ।।१६।। अेम सैन्य नाठुं सर्व कोय
।। आप रूप अभिमन्यु होय ।। द्वेषी लक्ष्मणाने दीसय
ढी ।। अभिमन्यु ऊपर मुकी कुडी ।।१७।। द्रोण कह-
स्त्र जेठ्ठा सहित ।। करे लक्ष्मणो युद्ध अमित ।।१८।।
कायर पुरुष ते नाठा जय ।। लक्ष्मणाये मार्या जे
ठ्ठाय ।।१९।। रथ सारथी पडी ध्वज जय ।। अस्त्र अ-
भिमनना कीधां वृथाय ।। सुलक्षे कीधो पाणी पाय ।।
जीत्ने रथ मोकल्यो धर्म राय ।।१०।। ते ऊपर थयो
आरूढ ।। पछी पराक्रम कीधुं प्रौढ ।। अेकवारे द्रोण
कुंवर ।। बाणे मुक्यां करी कुमार ।।२०।। जे ल-
क्ष्मणाना संगी अतिरो ।। ते द्रोण कुंवरनां छे
द्यां शरीर ।। वीरथ कीधो लक्ष्मणो वीर ।। तेनुं बाणे
परोव्युं शरीर ।।२१।। चाले श्रोणीतनो प्रवाह ।। दे-
खी दुर्योधन करे त्राह त्राह ।। लक्ष्मणो पड्याने
लडथड्यो ।। त्यारे अभिमन्यु ऊतरी दडबड्यो ।।२
।। जेतां सत्री सरव नरेश ।। पाडी मुगट ने जाल्यां के-
शा ।। विजणी सरखुं खडक काढीयुं ।। ऊंचो हस्त
करी आडियुं ।।२३।। जेने जेजननो ऊनमाह ।। दुर्यो-
धनने कीधो साह ।। अरे अहंकारी जारो जाय ।।

चोथोफोटो.

पांचमोफोटो.

तारापुत्रने तुं मुकाव्या।। लक्षमणो बोल्यो टळवळी।।
मुखमां घाली हरो आंगळी।। लाई चतुर थई मांमू
का।। पछ पिता राई जुवतो मुखारखा।। लक्षमणानी
आंखल राई।। मुक मुक आ मुत्रने लाई।। जेम कुंवर
अतिरीं रुवे।। नवयाले कौरव सणि न्युवे।।२६।। वद
नकुळा रहि छे हसी।। लणे प्रगटयो पुन्यमनो रा-
री।। अद्भूत शोला मुखपर वरी।। जेवुं मुस्तक छे
घुंघरी।।२७।। त्यां ऊल्यो दुर्योधन राया।। मुस्तक मा-
थुं रुदिया मांहा।। कौरवनां लाग्यां ओसाण।। पांडव
नां वाग्यां नीशान।।२८।। कौरवपति करे विलाप।।
कोण मारां प्रगटयां पाप।। लखणवंता को लक्षम
णा।। केम ऊतारी गया सगपण।।२९।। दिकरा नव
दीठे दुःखडां।। हवे कुं कोनां लणीं मुखडां।। ऊठो होल
रुडाणा कुंवर।। तमो जेसा ढुं भाड़ घर।।३०।। चडते
लेखन गया सणि छतां।। कुंवर घेर आवो लटकता।।
अेम आंखे आंसु लूपती लरे।। द्रोणादिक आस-
वासना करे।।३१।। रोये सुखन आपे रुणा।। मारे तो
क मुखी थाओ सन्ना।। दुर्योधन कहे कुं नथी मरतो।।
धुं मुखायत कुं जुवतो।।३२।। पुत्रविना दुं लोगवुं
लोग।। हवे सेवो घटे मारे जोग।। अभिमन्युओ
थापी युधिरनी नीका।। हवे राजने मांये छे पीडा।।३३
।। अंधपीता जेरी रह्या।। पुत्रऊडीने चालतो थयो।।

पछीकर्णशकुनीये दियो ओघारसेउपर यढाव्योल्ने
द्दा३४॥ ॥वलण॥ ॥ल्नेह्न यढा
व्यो रणविषे॥ सुण घृतराष्ट्र रायरे॥ लक्ष्मणनो
वधसांलणी॥अंधने थई मुरछायरे॥ ३॥ पास॥ रण
॥ ॥कडखुं॥ पद्द मुं॥ ॥रागदे
शाख॥ ॥वायक संजय तणांरे, सुणी
घृतराष्टर राय॥ लक्षमण नारानोरे, वाग्यो हृदिया
ल्नीतर घाय॥१॥मारा पुत्रजीरे॥ अमनकीजे नाट॥
आलिंगन दिजेरे॥ आवो ल्नेउं तमारी वाट॥
॥संजय आपडारे॥ क्यां पिडे बेसीने पास॥ नरी
पांडवतणारे, तुं मारांनो कहेछ नास॥ डा आगण
शु थयुंरे, क्यम जीतो दुर्योधन॥ कोणे पछी मारियोछे
अरजुन अंडणकेरो तन॥४॥ संजयउमरेरे, रा-
ल्नक्यां पामो व्यथाय॥ शोकने मुकियेरे, तो कहुं आ
गणकथाय॥५॥ कुंवरतम तणोरे, ले पाटोधर जण
वंत॥ तेरीसे थयो रातडोरे, बोल्यो अघूर डसी-
ने दंत॥६॥ सुलटा सांलणोरे, कहेछे हस्तिना
पुरनो राय॥ हवे ल्नुद्ध माहरेरे, ल्नागीयो पांयमा
कोठामांय॥७॥ वडु दाझे करीरे, कडुं पांडवनो कुना
श॥ लक्ष काव्योकरेरे, ल्ने आवे अभिमन्यु पास॥
८॥ श्रेवे आवियारे, पांडवना सरवे ल्नद्ध॥ सामा
साामी थयारे, कुंवरे कीधो अति क्रोध॥ ल॥ अभि

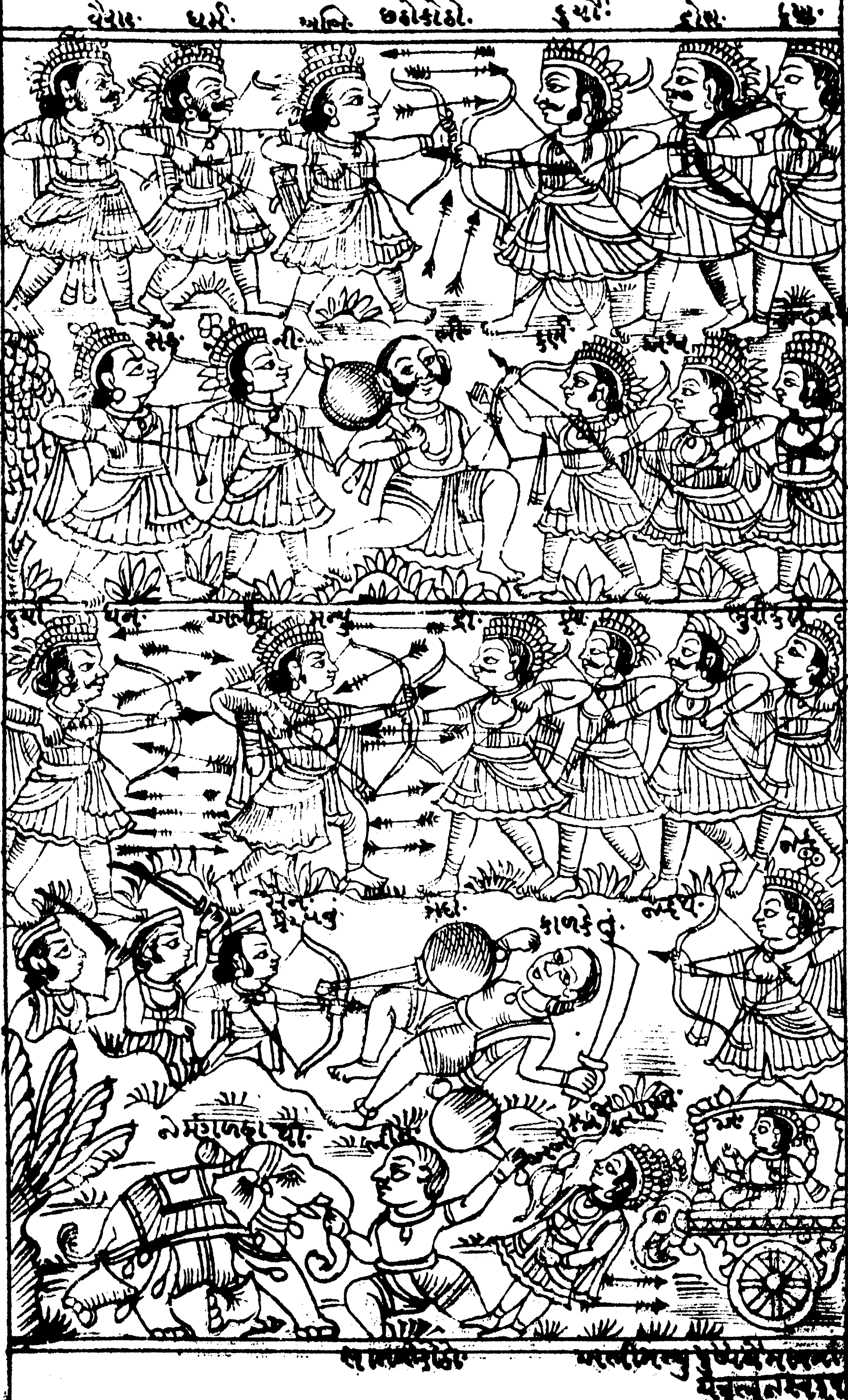
मन्यु आगळेरे, नेम व्याघ्रनी पासे कोरंगा ॥ दीठो
आवतोरे, कांप्युं अधर्मि केडुं अंग ॥१०॥ थरथरधु
जतोरे, जाणे आमणां करशे नाश ॥ रथ्ये मोकलेरे
मुजने पुत्रजी केरी पास ॥११॥ ॥ वलण ॥
॥ ॥ पुत्र पासे रथे मोकले, अेम कोप्यो दु
र्योधनरे ॥ हवे कयम सामो पेसतो, अरजुनकेरो
तनरे ॥१२॥१२७॥ ॥ कडवुं ॥ ५५ मुं ॥
॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ शुं कर-
तो अभीमन्यु हाथी ॥ जेने लिमाहि छे साथी
॥१॥ कौरव छे पांचमे कोठे ॥ रह्या दंत करडीने होठे
॥२॥ सणसणार सर जकु छूटे ॥ जने कलापील
डनां फूटे ॥३॥ गणगणता ते थ्याले गोणा ॥ तडा
तड पडे लूपनां टोपां ॥४॥ लडालड गदानां लडका
॥ कडाकड खडगनां झडाका ॥५॥ कौरव बांध्यो त्यां
जंघा ॥ मुकी धर्म जंघायो धंधा ॥६॥ नासे रथ पड्या
सारथी, कोना मरण पाम्या मारथी ॥७॥ जेम घ
णानो आवर दा फूट्यो ॥ सैन्यानो थयो पूर्ण कूटो
॥८॥ कोईनां पडीयां टोप कवच्य ॥ कोईनां मस्तक
छेद्यां टच्य ॥९॥ कोईने लाग्यो बाग्यो लच्या को
ईनां नाक कपायां कच्य ॥१०॥ त्यारे लीम तेजुद्ध
लाग्यो ॥ त्यारे माद्रिपति रणथी लाग्यो ॥११॥ अ
श्वत्थामा सात्वीक सामा ॥ त्यारे नाठा जरत्थस्याम

॥१२॥ त्यारे पांचाळीये पोंक्युं जाण ॥ तेणे मोकलपमा-
आ द्रोण ॥१३॥ केड बांधी राय वैराटे ॥ वळी कीधो ढाली
वाटे ॥१४॥ निकुळ सहदेवने पांचाळी ॥ रोले रणमांहे
लोकीयाणी ॥१५॥ पांडवे वहो त्यारे लोप्यो ॥ त्यारे दु
र्योधनराय कोप्यो ॥१६॥ पीतांबरे करी बंधन कीधी ॥ य
न्न गदा कर मांहे लीधी ॥१७॥ विफर्यो वपु थयुं विकराळ
॥ पांडव ऊपर हतो ताण ॥१८॥ घूमतो ते करे कमथाडा ॥
सुभट पाड्या गदाए आडा ॥१९॥ रथ घोडा नाख्या भं-
गावी ॥ गज दंत काढ्या सवसावी ॥२०॥ पुंछ पकडी ग्रह्या
तोखारा ॥ नाख्या ऊंधे माथे असवार ॥२१॥ नाठा कु-
वर छे नेनेना ॥ जेम प्राले कीधी सउ सेना ॥२२॥ राग
ळ परथी धर्मने नाख्या दोणी ॥ काया निकुळनी रगदोळी
॥२३॥ सहदेव पाड्यो पदप्रहारे ॥ देखी अभिमन्यु भरा-
यो भारे ॥२४॥ जेह सांग हाथमां लीधी ॥ ते दुर्योधन
पर दीधी ॥२५॥ देखी शक्ति भभूत समान ॥ नाठो दुर्यो-
धन अज्ञान ॥२६॥ नाठा कौरव सर्पना भारा ॥ च-
क्रावो कीधो तारे तारा ॥२७॥ जेम जय पांडवे जे कीधो
॥ प्राक्रमे पांच मो कोठो लीधो ॥२८॥ कौरव जेरमें कोठे
ठरिया ॥ त्यां पांडव वीर परवरिया ॥२९॥ दुर्योधन अभि
कुणकुणतो ॥ अभिमन्युने देखी जणतो ॥३०॥ सुभट
प्रत्ये जेम ऊचरतो ॥ भाळीयो भत्रीजे नथी मरतो ॥
डी ॥ ने ऋथ कौरवनो जनेवी ॥ चणतो वाणी वदे छे करी ॥

ઉરા માહરૂં વચન સાંભળો જનિતા ॥ તેમ આપણી થાયે
જીત ॥ ૩૩ ॥ આપણે ઉપર કાંઈ એક કીજે ॥ અને પાપ થકી
નવ બીજે ॥ ૩૪ ॥ પાછી સેના સરવ કુંવાળું ॥ પાંડવ
ચારે ને આવતા ખાળું ॥ ૩૫ ॥ અભિમન્યુને આપવા
દઉં ॥ સાતમે કોઠે તમારે તાણી લેઉં ॥ ૩૬ ॥ ત્યાં વિ
રીવળ અને ખટ રથી ॥ જેને રાખનારો કોઈ નથી ॥ ૩૭
॥ સેત્યા મુજને સોંપો સઘળી ॥ પાંડવ નહિં શકે જેને
મળી ॥ ૩૮ ॥ સાંભળી કૌરવ હરખ્યા મન ॥ તે દ્રથને ક
હે ધન્ય ધન્ય ॥ ૩૯ ॥ હવે ખટ રથી માં કોણ કોણ ॥ કર્ણ
કૃપ અશ્વત્થામા દ્રોણ ॥ ૪૦ ॥ દુર્યોધન ભુરીશ્રવા ॥ ખટ
રથી એ રોણે હવા ॥ ૪૧ ॥ ॥ વલણ ॥ ॥
રોણે થયા ત્યાં ખટ રથી ॥ કૌરવે કીધું કપટ રે ॥ કહે સં
જયરાય સાંભળો ॥ પછે કેમ વઢ્યા સુભટ રે ॥ ૪૨ ॥
૧૩૫ ॥ ॥ કડવું ॥ પદ ૬ મું ॥ ॥ રાગ પર
જ ॥ ॥ વૈશંપાયન વદે વાણ તું ॥ સુણ જનમેજ
ય ભૂપાળ રે ॥ પછી ખટ રથી જે અપ કરીને, માર્યો અર્-
જુનનો બાળ રે ॥ ૧ ॥ ॥ ઢાળ ॥ ॥
બાળક ને સવ્ય સમીનો, સુભટ સુભદ્રાનો જાયો ॥
છઠે કોઠે કોપ કરીને કૌરવ ઊપર ધાયો ॥ ૨ ॥ છઠે ગઢ
અભિમન્યુ ગાજ્યો, તવ કૃષ્ણ ચિંતાતુર થાય ॥ રખે
ગઢ સાતે જીતિને, આવે એ જીવતો આંહ્ય ॥ ૩ ॥ ભૂપ
તિયે મનમાં વિચાર્યું, ભીમ છે એની પાસ ॥ ત્યાર-

सुधी जे अभिमन्यु तो, नथी पामवानो नाश ॥ १६ ॥ अ
कुंधारी परवरिया पोते, त्यां पांडुरायना तना ॥ मद उन्म
त मातंग जणियो, छोडीयो लई पावना ॥ १७ ॥ पुरमां
लईने छोडीयो, मातंग जणियो तेह ॥ भ्रष्ट लागयो
पीडवा, रह्या भवन ज्यां तेह ॥ १८ ॥ हाहाकार थई र
ह्यो त्यां, लोक नागरे भयाक्रांत जणियो त्नेह्वो न हिंमे,
गजने लईने सहाय ॥ १९ ॥ अभिमन्यु कहे हाहाकारा,
केुं हशे सेन्यामांहे ॥ २० ॥ स्त्रण सोर त्यांथी रह्यो छे,आ
कंदरे सपी त्यां होता सेवक त्यांथी संचरियाते,ज्या
त्या युधिष्टिर पास ॥ २१ ॥ स्वामि जय मंगळ छुट्यो छे, करे
छे सैन्यानो नास ॥ २२ ॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, भि
मने तेणीवार ॥ २३ ॥ जयमंगळ बंधन करीने, आवो वेगे
आणे ठार ॥ २४ ॥ अभिमन्युने भीमसेन कहे, कहो हवे
केम किजे ॥ २५ ॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, तो उत्तर त्यां दी
जे ॥ २६ ॥ अभिमन्यु कहे काकामारा, रह्यो छे कोठो जे
ह ॥ २७ ॥ सातमो तो कुं नथी जड़तो, तमने कहुं छुं विवेक रीत
॥ २८ ॥ माटे कुंवर कहे काकाजी, पडशे हवे तमा ही कामा ॥ वेगे
लई बेला आवो अही, थाशे महासंग्राम ॥ २९ ॥ त्यारे
वृकोदर कहे कुंवरने, आवीशक्षण एक मांया ॥ निश्चे
करीने मानजे तुं, मारो प्राण छे आंया ॥ ३० ॥ आज्ञा
मागी नीसरियो, भिमसेन तेणे ठार ॥ कृष्णे एम प्रपं
च करीने, काढ्यो तेने बहार ॥ ३१ ॥ पाछं गाढ मांया भीज्या

१ हाथीनुं नाम

थयो, अरजुनतो कुमारा॥ कृष्णकेरा कपटनो, कोई छियेलभी
छयो पार॥१२॥ दुये तत्रिय पोहोर समे पांडवे, युद्ध
मांड्यु पुनरपे॥ अभिमन्यु शोभवा लाग्यो, च्योदश
पिंटयो नृपे॥१३॥ पांडवधांयापीने सात्यकी, वैराटने द्रौ
पदा॥ गडगडी पेठा छे कोठे, तेने भणनो छे अतिमहा
आगात्राह्य करी दुर्योधन बोल्यो, दृपि जन्यो रे धसिया॥
पे॥ पांडव यसो कौरव, कहेता मांहे धसिया॥१४॥ कृप
द्रोणने कर्ण कहिये, शकुनी अश्वत्थामा, ॥ दुर्योधन
दुरमुखने तेरथ, सोमदत्त चाल्या सामा॥१५॥ अडा
लीक शाश्वते भणवंत आकु, लोलने लुरीश्रवा, अट
मे कोठे सुलट सरवे, सेणलौणत्यां हवा॥१६॥ रथा रथ-
शुं रथने अश्वशुं अश्व॥ गाजे हाथीने हाथी॥ आंडं
अपूर्वा त्रिशूल तोमर, सजक वापरे साथी॥१७॥ राटो
पटाटर सेन्या भक्तर, पाखर ते कपाती॥ स्याम रुधि
रनी नदियो लयंकर, अणके वहेती जाती॥१८॥ ढाकु
अरनां कुंभस्थण कायजा सरखां, मीन धीर लोचन
॥ भडना मूल लोरंग सरखा, मधर माथा पिनाके
तना॥ रहा सेवाल चिरना केस शरीरना, छोण रुधिर
ना छांटा॥ पड पाणा ने प्राक्रमी, अंतराय आंतरडा
ना आंटा॥१९॥ मांसे पाण अंघाई अपारसे, अेवी-
लयानक नदी॥ शुं कहुं नक्षेत्र राल, मुजेन लये

१ त्रण पोहोर दिवस चड्या. २ हारेला लोका जार्या भग्या.

वधी ॥२६॥ कुरुक्षेत्र लोही आणुं दिसे ॥ जाणे फागण
नो पाखोसा ॥ सुभद्रेना मार आगळ, करे कौरवना-
सा नासा ॥२७॥ अमरगण अंतरिक्ष रही सरवे, करे
पुष्पनी धारा ॥ पेठो अभिमन्यु वढो विषे, कर्युं से
न तार तार ॥२८॥ नाठा कौरव जटरथी ते, गया सात
मे वंके ॥ चार पांडव जेद्रथे[3] देखी, रह्या रण आशंक
॥२९॥ सहदेवनी वाणी सनकूण, जेद्रथी आने थई
॥ अभिमन्युनी पुंठळ काको, अर्जुन रोक्यो जई ॥३०॥
सरितानी पेरे धायो अभिमन्यु, प्राण मुक्या जेणे मु
ठ ॥ मन मध्ये एम विचारे जे, काका आवे छे पुंठ ॥३१
॥ ॥वलण॥ ॥आवे पुंठे काका
जाणी ॥ व्यूहमां चाल्यो जयरे ॥ जन प्रेमानंद जे
म कहे ॥ हवे सातमे गढ रुं थायरे ॥३२॥३४॥ ॥
कडवुं ॥५७ मुं ॥ ॥राग मारु॥ ॥

सातमे गढ अभिमन्यु आव्यो, जुवे लीमनी वाट
॥ माटे आव्यो नहिं, एम करे छे उचाट ॥ काका आ
वोने रे ॥टेक॥ वचन देई मुजने गया छो, गजने
बांधवा पास ॥ सातमे गढ मने घेरीओ, त्यां हती
तमारी आश ॥ काका आवोने रे ॥२॥ माताजे मुज
ने वारियो, वजी वारयो घरनी नार ॥ वेर हतुं थुंका
का मारा, लाच्यो आणे ठार ॥ काका आवोने रे ॥३

१ फागणमां केसु फुले छे तेथी वन अधुरं लाल वर्ण देखायछे. २ जेद्रथे पांडवने रोकी राख्या. ३ जेद्रथने महादेवनुं वरदान हतुं के अभिमन्यु मार्यानुं तने नीमि त्त आपशे

युधिष्ठिरे ना कहि, ना कहि नीकुळ सहदेव ॥ वचन दे
छे ओछडीयो मुजने, भीम अर्जुन तमारी देवा ॥ ज
ज आवोने रे ॥ २ ॥ द्रोण जनमनुं वेर हतुं जे, मनमां
राख्यो आंटो ॥ एकलो मुकीने गया नाशी, धार्यो ज
हवो मारो कांटो ॥ जज आवोने रे ॥ ३ ॥ हाले संशय प्र
तथी आवशे, पीता मुज अरजुन ॥ त्यारे मने पुछ
शे ते, क्यां गयो सुत अभिमुन ॥ जज आवोने रे ॥
हां त्यारे त्यां शो उत्तर देशो, मुजने मरावीने ह्यांथ
॥ आवी तमने पुछशे जे, कुंवर मारो छे क्यांय ॥ जज
आवोने रे ॥ ७ ॥ ॥ साखी ॥ ॥
हाहा हाहा करी कुंजे ॥ मुके मुख निश्वास ॥ पड्यो रे रे
जडे नहिं ॥ तो अव्यानी शी आश ॥ १ ॥ दुं दीधुं भि
मज ॥ मुने नाख्यो अरिदळ पास ॥ वचन दिधुं हर
माहरे ॥ अति आहारीनो शो विश्वास ॥ २ ॥ आहारी
व्यसनि अजाणसु ॥ लंपट हरामी लेख ॥ परदुःखे दाझे न
हिं ॥ तेने व्हालो नीज देह ॥ ३ ॥ पडपश ॥ ॥
कडवुं ॥ ५८ ॥ मुं ॥ ॥ राग आसावरी ॥ ॥
वैशंपायन जोशीया, सुण जन्मेजय राजन ॥ जणे
कहावणां आवशे, जेम पिस्तारे अभिमन ॥ १ ॥
सैन्य सरवे जेद्रथे रोक्युं, ते नथी जाणतो वीरा से
न्या सरवे पुंठळ आवे छे, जेम धारिने धायो धीरा ॥ २
॥ घातां मांहे आपि गयुं, जेह पृथ्वीनुं नीसाण पे

जट रथी क्राण सरिखा दिठा, ढीला थद्या वीने जाण
॥३॥ अभिमन्युजे कूदिने लेयुं, नव दिठो काकानो
नेडो ॥ अरे कौरवे कपट कीधुं, आगण आंध्यो छे होडो
॥४॥ द्रोण द्रोणी कृप भुरीश्रवा, शल्य कर्ण वळ्या विंटी
॥ अंतर अभिमन्युजे विमास्युं ने, हवे जीत्यानी
आरी कीटी ॥५॥ अवे पुंठथी बहु सैन्य लेईने, आव्यो
दुरजोधन ॥ शत्रुना सागर मध्ये बूड्यो, अरजुननो
तन ॥६॥ कहे दुःशासन जट रथीने, लाई जो शुं रे वि
चारो ॥ आवो समय पछी नहिं मळे, माटे सरवे मळी
ने मारो ॥७॥ कहेतां मांहे बाण धारा छुटी, कुंवरने ली
धो ढांकी ॥ अभिमन्युने कोण उगारे, त्यारे पडी वेणा
वांकी ॥८॥ अक धारे तधा सहस्त्र धा, लक्ष धा कोट
टी आयुद्ध ॥ अंधकार होकारमां मार मारे, बहु कर्युं
कपटे युद्ध ॥९॥ तेणी वेणा अभिमन्यु पोते, आपे
प त्यां कां होतो ॥ कौरव रूपी यां सावनं ने, अभिम
न्यु ते रहोतो ॥१०॥ सुंदर प्रगट विद्या करतो ॥ रीस
अंतरमां व्यापी ॥ नीमेष मात्रमां कौरवनां बाण,
बण करी नाख्यां कापी ॥११॥ कडाडतो ने मुकतो, लाग
लो करी मन सर्त ॥ रथ उपरते कूदवा लाग्यो, अन
णे मांड्युं छे नर्त ॥१२॥ पावक ने म प्रगट थईने, बा
णे कोष्ट ने बणी दर्त ॥ इंदु त्यम अणगोनी सरे, लेघी
वायुने अर्त ॥१३॥ त्यम सैन्य छाया छेदन कीधी

अभिमन्यु निकळ्यो नीसरणो ॥ पछी सो सो जाणे पृथ्वी पाड्या, द्रोणने द्रोणनो साणो ॥ अश्वारथ उडाड्यो अश्वत्थामानो, जेम उडे वायुथी सुकुं पत्र ॥ दुर्योधन कीधो लुंट्या सरखो, छेद्यां ध्वज्जने छत्र ॥ अपार सारथी मार्यो शल्यनो, कर्णनुं लेखुं कृपीण ॥ मुरछा पमाड्यो दुःस्थासनने, करे कौरव कागारोळ ॥ दश कृतवरमा जयद्रथ सोमदत्त, ते सरवे गया रण छांडी ॥ जेम कुं जळमे नयरा जळ, ते युद्धने मुज मुज मांडी ॥ पछी प्रद्युमनने संभारीने, मुक्युं बाण अगन्यास्त्र ॥ रतिपतिनी पासे लएयो हुतो ॥ धनुषविद्यानुं शास्त्र ॥ तेणी वेळा जे प्रगट्यो पावक, उठी भयंकर ज्वाळा ॥ अश्व गजरथ यस्त्र बाळ्यां, कौरव कीधा पाळा ॥ नीलाणी नीजंजाडी ध्वज कोनी, नासता देह दझाडी ॥ कोना मुछना केस बाळ्या, कोनुं शीर ने डाढी ॥ रणभूमी पडे ने कुंकी मारे, शरीरे थाय फोला ॥ तरफडे सेन्या रण विषे ॥ जेम दधे दाझ्या होला ॥ ॥ पछी जटरथीये रण राख्युं, बाण मुकी भाग्यो पर जळ ॥ अभिमन्युनो रथ जण मांतणायो होलव्यो हुतो ॥ नाराज्ञ तव पवन मुक्यो पांडव पुत्रे, नाठो मेघ थयुं धूण कुटावेरी पटाव्यां वंटोणिये, उडाड्या होदाघटा ॥ द्रोणे कर्णे सर्प मुक्या, वायु भक्ष जथे थण ग्या ॥ अभिमन्युए गरुडास्त्र मुकी, सर्प कीधा भंजण ॥ अश्वत्थामा द्रोणे तव पर्वतास्त्र मुक्युं, पडे पहाण अत्यंत

॥अलिमन्युजेव अस्त्र मुक्युं, शल्या कीधी शतखंडा रेषा॥ ॥वलण॥ ॥शल्या कीधी सतखंड सर-षे, त्यारे कौरव सर्व कोपे भर्यारे॥ संजय कहे राय सांल ळो, ते कुंवर उपर त्रुटी पड्यारे॥२६॥१३८०॥ ॥ कडवुं पंदरमुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥ यंक्त्तु कर्णनो कुंवर, ते आव्यो करीने रीस॥ केला मात्रमां अ लिमन्युजे, छेद्युं तेनुं शीश॥१॥ सहस्त्र रथने त्रण स हस्त्र हस्ती, ने चौद सहस्त्र तोखार॥ अलिमन्युजे मारीया, पणी सात लाख असवार॥२॥ पछवाडेथी क र्ण आव्यो, कपट करीने पापी॥ तेणे अलिमन्युना सा रथीनुं, मस्तक नाख्युं कापी॥३॥ दुष्टकर्म मुनी कोएरे कीधुं, छेदी धनुष्यनी प्रतंचाय॥ त्रुटी अश्वाये घोडा मा र्या, मार्या शब्द ते दीक्काय॥४॥ कृतवर्माये कवच कापुं, अश्वथ्थामाअे मुगदा॥ अेम आकळो कि घोस र्वे मळि, सुलद्र सुत शुलटा॥५॥ सोसो बाण अेक थीअे मार्यां, शरीर कीधुं चारणी॥ कर मांहे गदा अेक आसी, धायो कौरव पर करी घरणी॥६॥ नेवा बाण कनेकगण मासे, जेवी दिसे छे देहा॥ नाराय अनंतना बाण वाग्यां, पड्या सांसरा येहा॥७॥ कुंबाटकी म णीन्यमपोप वेंधे, अेम पड्यो छे त्यांय॥ घणुं कष्ट कुंवर पाम्यो पण॥ कोण आवे त्यां सहाय॥८॥ कृष्ण अर्जुन संलारिया, पीता मातुल को धाया घणा वाघे यंयण

मृग देख्यो, जुध्यानी रीते आशाय ॥५०॥ कडकड करीने
साद कीधो, कोई ना सांभळे बोल ॥ त्रीमने कानेस्व
रपडे माटे, कौरव वगाडे ढोल ॥५१॥ अभिमन्युये मन
विचार्युं, दोहली वेळा कोनो साथ ॥ आणी वेळा ऊ-
गारशे मुजने, मुने मारा हाथ ॥५२॥ एवुं विचारीने
धायो कुंवर, कर्ण सामुं कीधुं मुख ॥ गदा प्रहारे कर्ण पा-
ड्यो, झुंटावी लीधुं धनुष्य ॥५३॥ कर्णना चापे टंकार
कीधो, ने भ्रूजव्या योद्ध लोक ॥ द्रोण कहे नासो दुर्यो-
धन, एने जीतवुं छे कोक ॥५४॥ नाठा कंईक जीव लईने
कंईकना घडिया घाट ॥ दुर्योधन मन एम विचारे, एने
मोकले यमपुर वाट ॥५५॥ हवे कुंवर ऊभो रह्यो छे, धनु-
ष्य टेकीने धरणी ॥ एक छेडो अवनी ऊपर, बीजे ग्रीवा
आगण कर्णी ॥५६॥ हवे पख्यां बाण विण्यां महावीरे,
ने मुखे कीधो हकारो ॥ एने लाणे न मरे, एम कृष्णे
कीधो विचार ॥५७॥ कपट करीने कृष्ण जी आव्या, रूप
मुषकनुं धरी ॥ अभिमन्युना धनुष्यनी त्यां, प्रत्यंचा क-
तरी ॥५८॥ ब्राह्म ब्राह्म देवताए कीधुं, एन वघटे गोपा-
ळ ॥ लाग्युं धनुष्य ते लाग्युं कौरवे, तव चिंटी लीधो ना-
ळ ॥५९॥ रथ ऊपर ऊपरी कई पड्या, चूरी कीधो काया ॥ ते
वेतने गध लेईने, कौरव ऊपर धाया ॥६०॥ पडे पृथ्वी
ने बेठो थाये, मुखे करे केसरीनाद ॥ आवो कौरव छो-
को योद्धा, एम करे सौने साद ॥६१॥ पादुप्रहारे पृथ्वी

१ कृष्ण. २ गळा आगण. ३ ऊंदरनुं.

पाड्यो, दुष्ट दुर्योधन राया॥ छरथीने अकेकी गदा मारी
अभिमन्युने माथा मांय॥२१॥ नासता पुरुषने च
र्ये आली, जीत्या धरणी साथ॥ वीस सहस्र प्राक्र
मी मार्या गया, अभिमन्युने हथीआर राखुं कोई अ
च्याले नहिं, सेहेवाय नहिं संग्राम॥ दुःस्यासननो
पुत्र चाल्यो सामो, हाणकेतु तेनुं नाम॥२३॥ तेना हा
थमां अेक गदा मोटी, ते अभिमन्यु उपर नाखी; त्यारे
ऊठीने अणगो पड्यो, देह पोतानी राखी॥२४॥ अेवे
समे शिघ्र राजा अे, मोहोटी मेहेली सांग॥ ते सर्प
सरखी आवी वागी, अभिमन्युने आंग॥२५॥ पाछ
उडी आणतो हरणे मार्यां, ने दुरोश्रवाअे लोगण॥
अेवे त्रण गदा हाणकेतुअे मारी, न चली कुंवरने कुण॥
२६॥ द्रोण कर्णे ने कृतवर्माअे, त्राण मार्यां चक्रि ताम
हा प्रहारथी पारथनो पुत्र, धरणिये पड्यो ढळी॥२७॥
रूपवंतो ने गुणवंतो, पातळो कटीनो मोडा॥ अकळाईने
अवनी पड्यो, लागयो लाग्यो चंपक छोड॥२८॥ अध
निये अड्यो नहिं, चंपाई रह्यो अंतरिक्ष॥ शक्ति लागी
शरीरनी, तव लुअे टगमग भक्ष॥२९॥ निशान गड
गड्यां कौरव केरां, तव जोल्यो दुर्योधन धीर॥ हाण
केतु कर पुरो अेने, पड्यानुं पण छे हरीश॥३०॥ आह
आह्ह देवता करे, द्रोण लाग्यो कहेवा॥ आ छूणी अेम अ
कळाईने मरशे, तुं राज्ञ हेनी रहेवा करी॥ चूपके

कहापी कुंवेतो, आपणे नहिं कुवाया॥ एवुं कही कण
केतुं मोकल्यो, चाल्यो जोडु ग्रही कर मांय॥३२॥ मस्त
क छेदवा आवतो, तव दीठो पंड पितराय; त्यारे पड्यां
पड्यां अभिमन्युने, क्रोध आव्यो भराय॥३३॥ अकते
बाणी आव्यो भणी, सुतां गदानाजी नीरधाण॥
कणकेतुनुं मस्तक कापयुं, गया ततक्षण प्राण॥३४॥
अभिमन्यु जे मन भणीयुं ने, प्राण गया शत्रु तणा॥
पछी मामा कृष्ण संभारिया, जेना गुण छे अति घणा
॥३५॥ राता पई सूतनी काया जे, त्यारे समरथा श्री
भगवान॥ जेवे स्वर्गथी आवी अपछरा, लेईने दि-
व्य विमान॥३६॥ प्राण नीसरया अभिमन्युना, देवते
देवनी धरी॥ वीमान बेसी गयो स्वर्गे, श्रोताजन जो
लो श्री हरि॥३७॥ ॥वलण॥ ॥श्री हरि
मुजे कहो सरवे॥ जेम पड्यो अभिमनरे॥ पछी पांड
वो जे शुं कर्युं, कृष्ण अर्जुन आवी भोवनरे॥३८॥
१४५८॥ ॥कडवुं॥ ६० मुं॥ ॥राग धना
श्री शोरठी॥ ॥अभिमन्यु पडियो रे॥ पांडवसां
भळ्युं॥ तव सैन्य सघळुंरे, शोके ते धरणी ढळ्युं॥
॥१॥ काका यारे रे॥ आव्या धाईने॥ पडियो छोरे, अ
भिमन्यु भाईने॥२॥ चंद्र सरिखुंरे, दीसे वदनने
॥ प्राण पाम्यो रे, कीधुं सयनने॥३॥ आक्रंद करता रे,
कागळ्या वचने॥ नीज हाथे करतारे, दीधा प्रकाशने॥

अभिमन्युनो चक्रावो

॥४॥ हो आणकडा रे, जोसो कुडा जी ॥ अमो नव जाण्या
रे, कौरव कुडा जी ॥५॥ कुवे युधिष्टिर रे, उठो आप जी ॥
अरजुन मेरे ॥ शो देई शन वाप जी ॥६॥ सुभद्
कुंता रे ॥ वणी पांचाळी जी ॥ तेनी देहडी रे, दिकरा जा-
ण जी ॥७॥ रूप अद्भूत रे ॥ रुमणनी पांजडी जी ॥ ते
अवसरे, उत्तरा रांडी जी ॥८॥ कुवे भीमसेन
का रे, शायाका पीठ जी ॥ पारथ गयो छे रे, मुजने सोंपी जी
॥ भावण ती पाडी रे ॥ भीमे चीरा जी ॥ नाठा कौरव रे
वीरा हिरा जी ॥ आपांडव कुरिया रे ॥ रच्चे शीजीर जी ॥
॥ कुंता पाछ अनुवे छे रे, हवडां आवरो वीर जी ॥११॥ सु
भद्रा उत्तरा रे, कुंता ने पांचाळी जी ॥ अभिमन्यु नाहि
हरे ॥ सैन्या भाळी जी ॥१२॥ बाळंत्र नव वागे रे, सै-
न्य शोक भरियुं जी ॥ अनन्न न भावे रे, पुरमां पर्वरि
युं जी ॥१३॥ अभिमन्यु केरी रे, वारता सांभळी जी ॥
नारीयो सरवने रे, त्यां मुरछा आवी जी ॥१४॥ केमकर
पा विना भीन रे ॥ जेम सती तज पति जी ॥ वीरने सं
भारी रे, वामा बज पति जी ॥१५॥ सुभद्राना शोक रे,
न अन्न समावियो जी ॥ जोवे समे रे, अरजुन आवी
यो जी ॥१६॥ पाय छे वाटे रे, मान र्ह्य रुदन जी ॥ सुकुंड
रे, शरके लोचन जी ॥१७॥ पुछे कृष्णने रे, को त्रिलोचन
धणी जी ॥ शोक भरि सेन्या रे, दिसे छे आपणी जी ॥१८
॥ मनुष्य दिठे छे रे, कुंभी लाबतां जी ॥ स्याप जी कुत्ती रे

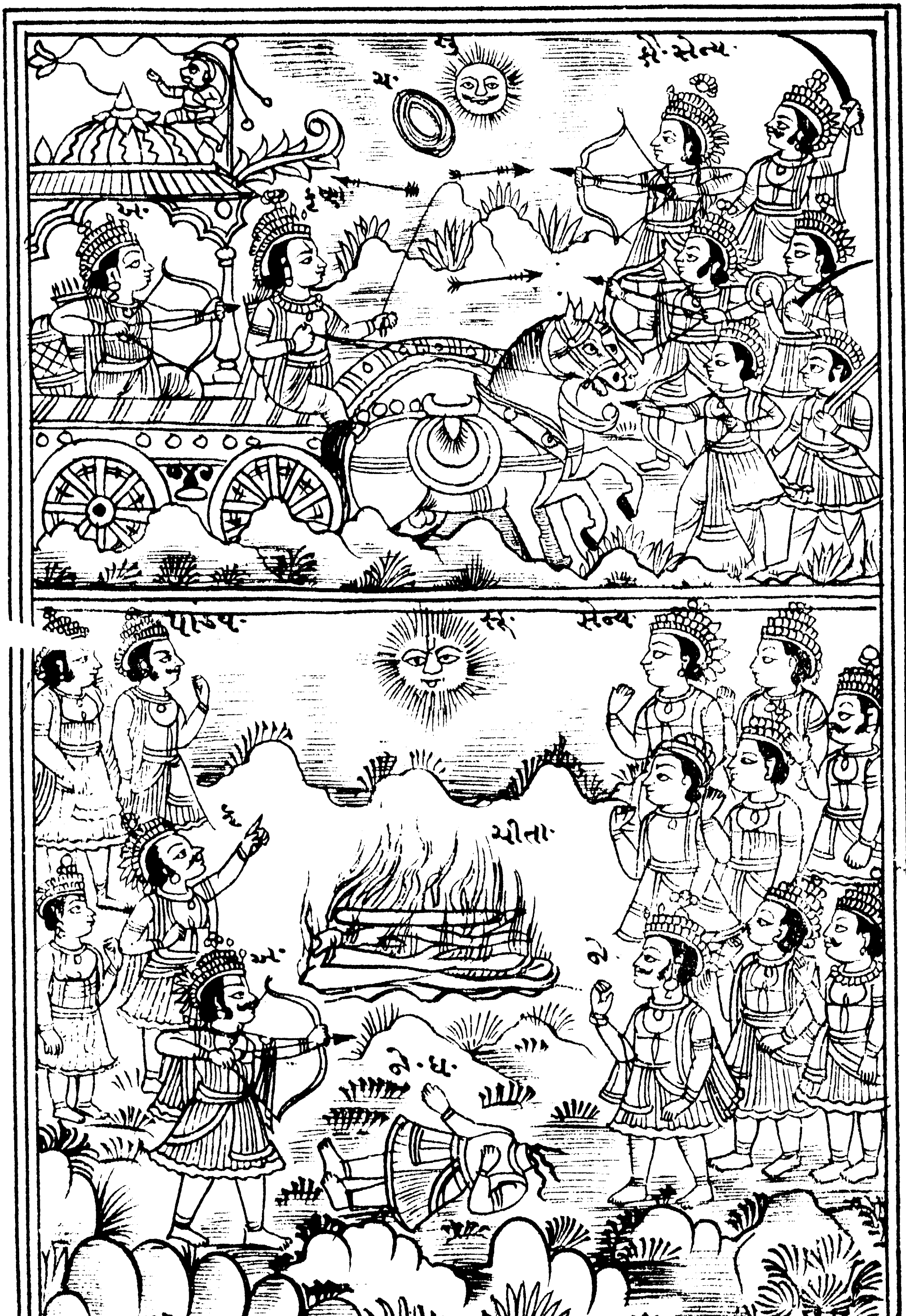
रो नथी वाळतां जी॥ ५॥ मारा मन मांहे, में लह्युं स
र्वथी॥ त्याणे न तमारो रे, लणुं लवतो नथी॥ २॥ काह
वेरशुं पारो रे, ले जे साचुं दरो जी॥ हीकरो जेतां रे, स
रवे नरनारी जी॥ २॥ कृष्ण जी बोल्या रे, ओम न कीजी
ये जी॥ रोई रहुं वणता रे, तपासन लीजीये जी॥ २॥ आ
घ्यासला मांहे, बन्यो दरबार जी॥ पारथने देखी
रे॥ पांडवने रोई पड्या जी॥ २॥ युधिष्ठिर बोल्या
रे॥ शुं हवे आव्या तमो जी॥ सुतने रुपी रे, सुरज
आथम्यो जी॥ २॥ ॥ वलण॥ ॥
आथम्यो सुरज सांभळी॥ नरनारायण धरणे
ढळ्या रे॥ अभिमन्युना गुण सांभारीने॥ कुंभा
कार बन्यो रड्या रे॥ ५॥ २४३॥ ॥ कडवुं॥
८१ मुं॥ ॥ राग धेराडी॥ ॥ अरजु
न पुत्रने घणुं टळवळे जी॥ विक्रम तमणुं तेथी वलव
ले जी॥ द्रौपदी राजे आसना वासना करी जी॥ रोचे
कुंवर न आवे फरी जी॥ १॥ ॥ ढाळ॥ ॥
फरि न आवे रुदन करतां, नाठाया अरजुन धिआ
धारा॥ पछी सळ धर्मने सच्च सञ्जी, पुछे भीमने
समाचार॥ २॥ कय म पड्यो कुंवर मारो, कुण वीरा
बोल्यो के तारियो॥ नासतो मुझो के मुझो सामो
कहो कोणे मारियो॥ ३॥ भिम कहे त्रिकने भलो,
बळतो अेनुं कहेवाजे नहिं॥ कौरव कुंवर मरदन

कीधा, अभिमन्यु मोटो सही॥१॥ राहदी सहस्र सुभट
संगाथे, मार्यो जयोद्धानो राजन॥ सोण सहस्र
योद्धा संगाथे, मार्यो लक्षमणो तनय॥ वणी री-
घ्र सुत रुक्मरथ मार्यो, कर्ण सुत वृषसेन॥ कौरव-
नी सेन्या नासती फरे, जेम वाघना भयथी धेन॥
३॥ सवा क्षोणी सैन्य मार्युं॥ रणे रौद्र कीधी जेवी
॥ पछी कौरवोए कपट कीधुं॥ मोकल्यो जेद्रथ जेनवी
॥७॥ तेणे अमो सरवेने बांध्या, गयो अर्जुनो सुभ-
टा॥ सातमे कोठे जाण साथी, रह्याता रथी छटा॥
८॥ सरवे मणि अकळावियो, नव जाण्युं केम करि-
यो नारी॥ अमो न्हेया गया त्यारे, काळक लुपड्यो
दीठो पासा॥ ॥ एवुं सांभळी बोल्यो अर्जु-
न, मुखे ते उच्चारियो; मुस्तक छेद्या विना मुजो मा-
टे, वेगळेथी सरवे मारीयो॥१०॥ जेद्रथे अनर्थ की-
धो जे, जाणिया भाइ तमो॥ जे पापीने मारवा, प्र-
तिज्ञा करुं छुं अमो॥११॥ स्नान संध्या षटकर्म ब्रा-
ह्मण, पर्वने सूके जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो
पाप मुजशीर तेह॥१२॥ शास्त्रीने कोई रण भजे ने,
जो ब्राह्मणने उथापे॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो,
ते जेसे मुजने पापे॥१३॥ परनारीने भोगवी, गर्भपा-
त करावे जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो, पाप मुजशी-
र तेह॥१४॥ काले सांजे एनुं मस्तक, छेदुं नहिं तो क

१सिंह. २गाय.

॥तो थैश्वेतेरपरियां मारां, ते पडे कुली पाक ॥१५॥
ने सांज पहेलो न मरे, ने सुरज अस्तांगत थाय
॥ तो क्रष्टनी चितामें सोंपु, निश्चे मारी काय॥१६॥
एम ज्यारे प्रतिज्ञा कीधी, ने गाज्यो गांडीव पाण॥
त्यारे शुलटे शंखनाद कीधा, धावज्या नीशान॥१७॥
त्यारे दुर्योधनने सेवके, जइने कह्यो समाचार॥स्वा-
मि पारथे प्रतिज्ञा करी, जेद्रथने मारवानो विचार॥१८
॥चिंतातुर थै कौरवने अतिरी, राते सरकाव्यो ठाठियो॥१९
पछे सैन्याने अंते लोचरामां, जरतो जेद्रथने दाटियो
॥१९॥ वहाणुं वाने युद्ध किधुं, घणुं आणी अरजुना॥
जेद्रथतो जड्यो नहिं, त्यारे कृष्णे विचार्युं मन॥२०॥
चक्र सुदरशन अंतरिक्ष मुक्युं, लोपियो अर्जुबाण॥
चार घडि दिवस छे, श्यामणे कीधो संध्या काण॥२१॥
तव अरजुने आयुद्ध छोड्यां, पड्यो रथथी ऊतरी॥प्रा-
ण घसीने अग्नि मुक्यो, लाग्या रथ अरज्ञ करी॥२२॥
नमस्कार कीधो सर्वने, कुंजे पांडवने मोरार॥ तव कौरवे
अनर्थ कीधो, जेद्रथ कहाड्यो बहार॥२३॥ जेवे समे
श्री कृष्णजीये, सुदर्शन अलगुं कर्युं॥ अविनाशीजेस
न करी अरजुनने, पारथे धनुष पाछुं धर्युं॥ रचा कर्ण-
ण चंद्र अरध बाण मुक्युं, अंतर जाणी रीस॥ मुगट कुं
डल सहित छेद्युं, जेद्रथ केरुं रीश॥२५॥ अरजुन प्रत्ये
बोलिया, समर्थ अशरण शरण॥ जेनु मस्तक जे पडी

ચિત્ર નંબર.૧૦

हेडुं, तो ताहरुं पडशे घणुं ॥२६॥ पछी पारथे शीश
उतारियुं, ते गयुं गंगा मांह्य॥ आवी कहे छे जेद्रथनो
पिता, नाम वेद्रथ राय॥२७॥ दिकरानुं मस्तक देखी
ने, जाण कुंभमां पाड्युं॥ हाथे वती हेडुं मुकतां, पोतानुं
साथे लाग्युं॥२८॥ राय धृतराष्ट्र सांभळीने, संज
य प्रत्ये पुछे, जे मस्तक संगाथे पडियां, ते कहोने का-
रण शुं छे॥२९॥ वरदान माग्युं देव पासे, ते पोताने
आवी नड्युं॥ संजय कहे सांभळो राजा, पांडवनुं रूडुं
थयुं॥३०॥ जीती पांडव वळ्या वेगे, पछी मार्यो दुर्यो
धन॥ कुंता कुंवर जीतीयाने, पाम्या राज्यासन॥३१॥
वैशंपायन ओचर्या, सुण जन्मेजय राजन॥ एह क
था परिपूरण थई, अभिमन्युनुं आख्यान॥३२॥ अनु
क्रम छंदने एकसठ कडवां, त्रण सवैया पद एक कहेवाय
॥ पांच साखी एक कडखो, वळी पांच दुहा गवाय॥
३३॥ राग सत्तर छे एना, बीजा चाल ओगणीस चार
॥ अभिमन्युनी चोपाई छे पूरण, चारसें त्यासीनें
एक हजार॥३४॥ श्रावण शुदी पंचमी कहेवाय, पुर
ण काव्य पद बंध॥ वटपत्र वासी चातुरवंशी[2], विप्र प्रे-
मानंद॥३५॥ करता हरता कृष्णजीने, नीमीत मात्र ते
कुंया॥ शरीरो अविनाशी केरो, कर कृपा मुजपर तुंय
॥३६॥ महिमा मोटो कृष्णजीनो, कह्युं अभिमन्युनुं
चरित्र॥ सांभळतां सहु पाप जाये, काया थाय पवित्र॥

१ वडोदरा· २ चोवीसा ब्राह्मणे·

૩૭॥ ગાય ભણેને સાંભળે, જાણે તેનાં કુંડ કર્મ॥ મહા
ભારથમાં અભિમન્યુની કથા, દ્રોણ પર્વ માંહે એ પર્મ
॥૩૮॥ એક ચિત્તે સાંભળીને, દે બ્રાહ્મણને દાન ॥
તે આ લોકે યશ પામશીને, પરલોકે બહુ માન॥૩૯
॥ ॥વલણ॥ ॥પર્મ કથા અભિમન્યુ
ની॥ કહીછે જે પ્રેમે કરીરે ॥ ભટ પ્રેમાનંદ એમ કહે,
શ્રોતાજન બોલો શ્રીહરિરે ॥૪૦॥૧૪૮૩॥ ॥
॥ઇતિશ્રી આખ્યાન અભિમન્યુનું સંપૂર્ણ સમાપ્ત॥

